ISAAC

ASIMOV

"İMPARATORLUK" yazarı

www.eskikitaplarim.com
(mursa)

TANRILAR VE İMPARATORLAR

GİRİŞ

Düşünceler Arzlı adamın kafasında ağır ağır gelişti. Ama sonunda belirli bir hal aldı Ve Arzlı adam kararını verdi.

Arzlı, içinde çok rahat ettiği gemisinden; gemisini çevreleyen ve uzay denilen o serin ve karanlık örtüden uzaktı. Aslında «Yıldızlararası Uzay-analizi Bürosu»nun yerel ofisine çabucak rapor vermeyi istemişti. Ondan sonra daha da çabuk tekrar uzaya açılacaktı. Ama kendisini burada alıkoymuşlardı.

Bir hapishaneden farksızdı burası.

Arzlı, çayını bitirerek masada, karşısında oturan adama baktı. «Artık burada daha fazla kalacak değilim.»

Diğer adam da kararını verdi. Düşünceler kafasında ağır ağır gelişti. Ama sonunda belirli bir hal aldı. Adam, zamana ihtiyacım var, diye düşündü. Çok zamana. İlk mektuplarıma hiçbir yanıt alamadım. Bir güneşe düşerek kavrulsalardı ancak bu kadar işe yararlardı.

Aslında bundan fazlasını beklemiyordum. Daha doğrusu bundan azını. Ama bu ilk adımdı tabii.

Gelecekte olaylar gelişirken Arzlının elimden kaçmasına izin veremem. Adam cebindeki düzgün siyah çubuğa usulca dokundu.

Sonra da, «Durumun ne kadar nazik olduğunu anlayamıyorsun,» dedi.

Arzlı, «Bir gezegenin yok olmasının nazik tarafı olur mu?» diye karşılık verdi. «Ayrıntıları bütün Sark’a yayınlamanı istiyorum. Gezegende yaşayan herkese.»

«Bunu yapamayız. Herkesin paniğe kapılacağını sen de biliyorsun.»

«Ama başlangıçta bunu yapacağını söyledin.»

«Sonradan düşündüm. Hiç de uygun değil bu.»

Arzlı ikinci şikâyetine geldi. «Y.U.B.'nin temsilcisi de gelmedi.»

«Biliyorum. Ama Büro bu acil sorunu çözümleme yollarını arıyor. Bir iki gün daha bekle.»

«Bir iki gün daha! Her zaman, ‘Bir iki gün daha,’ diyorsun. Bana bir dakikalarını ayıramıyorlar mı? İşleri o kadar başlarından aşkın mı? Daha hesaplarıma bile bakmadılar.»

«Hesaplarını onlara götürmeyi önerdim. Ama sen istemedin.»

«Hâlâ da istemiyorum: Onlar bana gelsinler. Ya da ben Büroya gideyim.» Arzlı bir an durdu sonra öfkeyle ekledi. «Bana inandığını sanmıyorum. Florina'nın yok olacağına inanmıyorsun!»

«Sana inanıyorum.»

«İnanmıyorsun! İnanmadığını biliyorum. Bunun farkındayım. Sadece inanmış gözüküyorsun Topladığım bilgiyi kavrayamıyorsun. Çünkü Uzay-analizcisi değilsin. Hatta iddia ettiğin gibi bir adam olduğunu da sanmıyorum. Kimsin sen?»

«Heyecanlanmaya başlıyorsun.»

«Evet, öyle! Bu şaşılacak bir şey mi? Yoksa 'Zavallı ahmak, o da Uzaya kurban olmuş,' diye mi düşünüyorsun? Deli olduğumu sanıyorsun değil mi?»

«Saçmalama.»

«Tabii öyle sanıyorsun! İşte o yüzden Y.U. Bürosundakileri görmek istiyorum! Onlar benim deli olup olmadığımı hemen anlarlar. Hemen!»

Öbür adam verdiği kararı hatırladı. «Aslında kendini pekiyi hissetmiyorsun sanırım. Sana yardım edeceğim.»

Arzlı çıldırmış gibi, «Hayır, bunu yapamayacaksın!» diye bağırdı. «Çünkü buradan çıkıp gideceğim! Gitmemi engellemek istiyorsan bunu ancak beni öldürerek başarabilirsin. Ama buna da cesaret edemezsin. Çünkü o zaman bir gezegen dolusu insanın katili olursun.»

Karşısındaki adam da sesini duyurabilmek için haykırmaya başladı. «Seni öldürecek değilim! Beni dinle! Seni öldürmeyeceğim! Seni öldürmeme gerek yok!»

Arzlı, «Elimi ayağımı bağlayacaksın,» dedi. «Beni burada böyle hapis tutacaksın. Böyle düşünüyorsun değil mi? Peki, Y.U.B. beni aramaya başladığı zaman ne yapacaksın? Büroya belirli zamanlarda rapor göndermem gerekiyor.»

«Büro yanımda, güvende olduğunu biliyor.»

«Öyle mi? Acaba? Büro gezegene eriştiğimi biliyor mu? İlk mesajımı aldı mı?» Arzlının baş dönüyordu. Kol ve bacakları kaskatı kesilmiş gibiydi.

Diğer adam ayağa kalktı. Tam zamanında karar vermiş olduğunu anlıyordu. Uzun masanın köşesinden dolaşarak ağır ağır Arzlıya doğru gitti. Onu yatıştırmak istercesine, «Bunu senin iyiliğin için yapıyorum,» derken cebinden düzgün, siyah çubuğu çıkardı.

Arzlı inledi, «Psişik Sonda o.» Peltek peltek konuşuyordu. Kollarını ve bacaklarını oynatmaya çalıştıysa da sadece kasları beli belirsizce titrediler. Arzlı, yüz kasları katılaşırken dişlerinin

arasından, «Bana ilaç verdin,» diye fısıldadı.

Diğer adam başını salladı. «Evet, öyle. Şimdi beni dinle. Sana zarar vermeyeceğim. Çok heyecanlı ve endişeli olduğun için sorunun ne kadar nazik olduğunu kavrayamıyorsun. Ben sadece Sondayla kafandaki o endişeyi yok edeceğim. Yalnızca o endişeyi.»

Arzlı artık konuşamıyordu. Orada hareketsiz oturuyordu. Uyuşuk uyuşuk, Uzay adına! diye düşünüyordu. Bana ilaç verdi. Haykırıp, çığlıklar atmayı, koşarak kaçmayı istiyordu ama bunu yapamıyordu.

Diğer adam Arzlının yanına erişmişti artık. Başını eğmiş Arzlıya bakıyordu. Kurbanıysa gözlerini ona dikmişti. Göz kürelerini hâlâ oynatabiliyordu.

Psişik Sonda başka aygıtlara bağlanması gerekmeyen, tek başına kullanılan bir aletti. Bundan uzanan tellerin kafatasındaki uygun noktalara yerleştirilmesi yeterli oluyordu. Panik içindeki Arzlı dehşetle bakarken göz kasları da katıldılar. İncecik iğneler deri ve etini delerek ka-fatasının ek yerlerine erişirken hiçbir acı duymadı: Arzlıkafasının sessiz derinliklerinde haykırıyor, haykırıyordu. «Hayır, anlamıyorsun!» diye bağırıyordu. «İnsanlarla dolu bir gezegen! Yüz milyonlarca insanın hayatıyla oynayamayacağını anlayamıyor musun?»

Ciğer adamın sözlerini sanki o rüzgârlı bir tünelin diğer ucunda duruyormuş gibi hafifçe duyabildi. «Canın yanmayacak. Bir saat sonra kendini iyi hissedeceksin. Çok iyi. Ve benimle birlikte bütün bu olanlara güleceksin.»

Arzlı kafatasındaki hafif titreşimi farketti. Sonra bu da kayboldu.

Arzlının çevresini saran karanlık yoğunlaştı. Bu karanlığın bir bölümü hiçbir zaman kaybolmadı. Bir bölümünün parça parça aydınlanmasıysa hemen hemen bir yıl sürdü.

BİR

Rik, elindeki ’besleyici'yi bırakarak ayağa fırladı. Öyle şiddetle titriyordu ki süt beyazı çıplak duvara dayanmak zorunda kaldı, «Hatırlıyorum!» diye haykırdı.

Diğerleri ona baktılar. Öğle yemeğine dalmış olan adamların mırıltıları kesildi. Yüzlerini kayıtsızca yıkamış ve yine kayıtsızca traş olmuşlardı hepsi de. Duvardaki sönük ışıklar yüzünden suratları bembeyaz ve parlak duruyordu. Bakışlarında fazla bir ilgi yoktu. Yalnızca beklenmedik, ani bir feryat duydukları için Rik’e doğru dönmüşlerdi.

Rik tekrar, «İşimi hatırlıyorum!» diye bağırdı. «Bir işim vardı benim!»

Biri, «Kes sesini,» diye homurdandı. Bir başkası da, «Yerine otur!» diye.

Adamlar yine yemeklerine döndüler ve mırıltılar tekrar başladı. Rik boş gözlerle masadakilere bakıyordu. Birinin, «Deli Rik,» diyerek omzunu silktiğini farketti. Bir diğeri elini kaldırarak sağa sola çabucak çevirdi. Ama Rik bunlara aldırmadı bile. Bu söz ve davranışların onun için önemi yoktu.

Rik ağır ağır yerine oturdu. Tekrar 'besleyici'sini aldı. Bu kaşığa benzer şeyin yanları çok keskindi, Ucundan da küçük sivri parçalar uzanıyordu. Yani bu kaba nesne çatal, bıçak ve kaşık yerlerine kullanılıyordu ve bir fabrika işçisi için de yeterliydi. Rik, ‘besleyici’yi çevirerek sapın arkasındaki numaraya görmeyen gözlerle baktı. Numarayı görmesine gerek yoktu çünkü bunu ezbere biliyordu. Diğerlerinin de onun gibi kayıt numaraları vardı. Ama Rik diğerlerinin isimleri de olduğunun farkındaydı. Onun adı yoktu. Kendisini 'Rik' diye çağırıyorlardı. Çünkü Kirt fabrikaları argosunda Rik, 'geri zekâlı’ anlamına geliyordu. Çoğu zaman da ona, «Deli Rik,» diye sesleniyorlardı.

Rik, belki artık gitgide daha fazla şeyi hatırlarım, diye düşünüyordu. Fabrikaya geleliden beri eski günler konusunda ilk kez bir şeyler hatırlıyorum. Kendimi iyice zorlarsam... Bütün kafamla düşünmeye çalışırsam...

Birdenbire iştahı kesildi. Canı hiç yemek istemiyordu artık. ‘Besleyici’yi önündeki et ve sebzeden oluşan jelatinli tuğla biçimi yemeğe soktu. Tabağı iterek avuçlarını gözlerine bastırdı. Parmaklarını saçlarının arasına sokarak tutamları kavradı. Kafasını dikkatle bir tek bilgi kırıntıcığı çıkardığı o derin kuyuya doğru izledi. Ama bu bilgi kırıntıcığı da bulanık ve anlaşılması imkânsızdı.

Zil sesi yemek paydosunun sona erdiğini haber verirken Rik hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

O akşam fabrika çıkışında Valona March Rik'e yaklaştı. Adımlarını onunkilere uydurarak birlikte yürümeye' başladı. Rik, Valona'yı önce pek farketmedi. Yani bir kişi olarak. Sadece kulağına gelen seslerden birinin onunla birlikte uygun adımlar attığını anladı. Durdu ve kıza baktı. Valona'nın saçları sarıyla kumral arası bir renkti. Kız saçlarını kalın iki örgü halinde topluyor ve uçlarına da yeşil taşlı, mıknatıslı küçük tokalar takıyordu. Pek ucuz tokalardı bunlar, taşların renkleri de solmuş gibiydi. Valona'nın arkasında pamuklu kumaştan sade bir entari vardı. Bu ılıman iklimde daha fazlasına da gerek yoktu zaten. Rik de bu yüzden yakası açık kolsuz bir gömlekle pamuklu pantolon giyiyordu.

Valona, «Öğle yemeğinde bir terslik olduğunu duydum,» dedi. Sert köylü lehçesiyle konuşuyordu. Rik'in aksam onunkinden çok farklıydı. Kelimeleri uzun sesli harflerle doluydu. Rik, biraz da genizden gelen bir sesle konuşuyordu. Bu yüzden onunla alay ediyor, lehçesini taklide çalışıyorlardı. Valona o zaman, «Aldırma,» diyordu. «Onlar cahil...»

Rik, «Terslik filan olmadı, Lona,» diye mırıldandı.

Kız ısrar etti. «Bir şeyi hatırladığını haykırmışsın. Öyle söylediler. Bu doğru mu, Rik?»

Valona da adamı, «Rik,» diye çağırıyordu. Ama başka ne yapabilirdi? Rik'in adı yoktu ki. Gerçek adını hatırlamıyordu. Bu adı hatırlayabilmek için çaresizce çabalarken Valona da ona yardıma çalışmıştı. Bir yerden yırtık bir Kent rehberi bulmuş ve bundaki bütün küçük adları Rik'e okumuştu. Ama hiçbiri de Rik'e tanıdık gelmemişti.

Adam kızın yüzüne bakarak, «Fabrikadan ayrılmam gerekiyor,» dedi.

Valona kaşlarını çattı. Yuvarlak, yassı ve enli yüzünde kaygı belirdi. «Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Doğru olmaz bu.»

«Kendimle ilgili başka şeyler de öğrenmem gerekiyor.»

Valona dudaklarını yaladı. «Bence bunu yapmamalısın.»

Rik başını çevirdi. Valona'nın gerçekten endişelendiğinin farkındaydı. Kız onunla yakından ilgileniyordu. Fabrikadaki işi de ona Valona bulmuştu zaten. Rik'in fabrika makineleri konusunda hiçbir tecrübesi yoktu. Ya da vardı bunu unutmuştu... Lona Rik'in ağır işler yapamayacak kadar ufak tefek olduğunu söylemiş, ısrar etmişti. Yöneticiler de onu teknik alanda bedava eğitmeye razı olmuşlardı. Ondan önceki, kâbusa benzeyen o günlerde, Rik'in ses çıkarmayı bile başaramadığı, yiyeceğin ne işe yaradığını bilemediği o devrede Valona onunla ilgilenmiş, beslemeye çalışmıştı. Rik'in yaşamasını sağlamıştı kız.

Rik, «Bunu yapmak zorundayım,» dedi.

«Yine baş ağrıların mı başladı, Rik?»

«Hayır. Bir şeyi gerçekten hatırlıyorum. İşimin ne olduğunu. **Şeyden** önceki işimin! Şeyden!»

Rik, bundan Valona'ya söz etmek istediğinden pek emin değildi. Dönerek ileriye doğru baktı.

İnsanı tatlı tatlı ısıtan güneşin ufukta kaybolmasına daha en aşağı iki saat vardı. Fabrikaların etrafındaki işçilerin oturduğu hücre gibi küçücük, sıra sıra evler insana sıkıntı veriyordu. Ama Rik tepeye tırmanır tırmanmaz kırmızılı sarılı tarlaların olanca güzellikleriyle ayaklarının altlarında uzanacaklarını biliyordu.

Tarlaları seyretmek hoşuna gidiyordu Rik'in. Daha başlangıçtan beri bu manzara adama rahatlık ve zevk vermişti. Bitkilerin kırmızı ve sarı olduğunu, hatta renk diye bir şey bulunduğunu bilmediği, memnunluğunu hafif bir homurtuyla açıklayabildiği o günlerde bile tarlaları gördüğü zaman baş ağrıları daha çabuk geçmişti. Valona o günlerde dia manyetik bir motorsiklet bulur ve Rik'i köyden uzaklara götürürdü. Yolun otuz santim yukarısında, karşıt çekim alanının üzerinde düzgünce kayarlar ve ihsanların yaşadıkları yerlerden kilometrelerce uzaklara giderlerdi. Kirt çiçeklerinin mis kokusunu taşıyan rüzgâr Rik'in yüzünü okşardı. Sonra yolun kenarında bir yere otururlar, etraflarında sadece renk ve koku olurdu. Güneş onları ısıtırken bir 'yiyecek tuğla'sını paylaşırlardı.

Bu anı Rik'i etkiledi. «Tarlalara gidelim, Lona.»

«Geç oldu.»

«Lütfen. Köyün dışına çıkalım yeter.»

Valona, giyim konusundaki tek lüksü olan yumuşak mavi deri kemerine takılı para kesesini karıştırdı.

Rik onun kolunu tuttu. «Gel yürüyelim.»

Yarım saat sonra anayoldan ayrılarak dönemeçli patikaya saptılar. Sıkıştırılmış kumdan oluşan bu yollarda hiç toz kalkmıyordu, Hiç konuşmuyorlardı, Kız o tanıdık korkunun yine kalbini doldurduğunu hissetti. Rik'e olan duygularını anlatacak kelimeleri bilmiyor, bu yüzden ona açılmaya çalışmıyordu.

'Ya Rik beni terkederse? Ufak tefek o. Boyu ancak benim kadar. Kilosu benimkinden az. Bir çok bakımdan hâlâ küçük bir çocuktan farksız. Ama birileri kafasının içini silmeden önce iyi eğitilmiş bir adammış. Eğitim görmüş çok önemli biri.' '

Valona fazla bir eğitim görmemişti. Okuma yazma biliyordu. Fabrikadaki makineleri kullanabilmek için ticaret okulunda biraz teknoloji de öğrenmişti. Ama herkesin bilgisinin o kadar kısıtlı olmadığım biliyordu. Örneğin 'Kentli'... Kentli'nin o geniş bilgisinin hepsine de yararı oluyordu. Bazen 'Efendiler'de teftişe geliyorlardı. Valona bu Efendileri yalnızca bir kez yakından görebilmişti. İzinliyken kente gitmiş ve bu eşsiz yaratıklardan oluşan bir grupla karşılaşmıştı. Zaman zaman fabrika işçilerinin eğitim görmüş kimselerin konuşmalarını dinlemelerine izin veriliyordu. Onlar Köydekilerden çok daha başka türlü konuşuyorlardı. Seçtikleri kelimeler daha uzun, sesleri çok yumuşak, konuşmaları da pek akıcıydı. Rik'in belleği yerine geldikçe genç

adamın konuşması da onlarınkine benzemeye başlamıştı.

Rik'in ilk sözleri Valona'yı korkutmuştu. Rik, baş ağrıları yüzünden uzun uzun inledikten sonra birdenbire konuşmaya başlamıştı. Kelimeleri acayip bir biçimde söylüyordu. Valona bunları düzeltmeye çalıştığı zaman da ona aldırmamıştı.

Kız daha o zaman bile Rik'in çok şeyi hatırlayarak kendisini terk etmesinden korkmuştu. O yalnızca Valona March'dı. Kendisini 'İri Lona' diye çağırıyorlardı. Evli değildi. Hiçbir zaman da evlenemeyecekti herhalde. Onun gibi iri yarı, koca ayaklı, elleri işten kızarmış bir kız nasıl evlenirdi? 'Boş Gün' eğlencelerinde kendisine aldırmayan delikanlılara sessiz bir öfkeyle bakmıştı her zaman. Valona onlara gülümseyerek, kıkır kıkır gülemeyecek kadar boylu posluydu.

Hiçbir zaman göğsüne bastıracağı bir bebeği olmayacaktı. Diğer kızlar birbirleri ardından anne olmuşlardı bile. Valona da onların çevrelerini saran kalabalığa karışarak o kıpkırmızı, saçsız, gözlerini yummuş, yumruklar: çaresizce sıkılmış, dişsiz şeylere bir göz atmıştı...

«Artık sıra sende, Lona.»

«Ne zaman bebeğin olacak, Lona?»

Böyle zamanlarda Valona dönerek uzaklaşmaktan başka çare bulamazdı.

Ama Rik ilk geldiği zaman... O, bir bebekten farksızdı. Rik'e bakılması, yemek yedirilmesi, güneşe çıkarılması, baş ağrısıyla sarsıldığı zamanlarda yatıştırılarak uyutulması gerekiyordu.

Çocuklar gülerek kızın peşinden koşuyorlardı. «Lona'nın bir sevgilisi var,» diye bağırıyorlardı, «İri Lona'nın deli bir sevgilisi var! Lona'nın sevgilisi bir Rik!»

Daha sonra, Rik kendi başına yürüyebildiği zaman Valona sanki o otuz bir değil de bir yaşında bir bebekmiş gibi gurur duymuştu. Rik tek başına köy sokaklarında dolaşırken çocuklar etrafını sarmaya, tiz kahkahalarla gülerek onunla aptalca alaya başlamışlardı. Yetişkin bir adamın korkuyla büzülerek gözlerini kapatması, onlara sadece iniltilerle karşılık vermesi hepsini de eğlendiriyordu. Valona belki kırk kez iri yumruklarını sallayarak evden fırlamış, çocuklara avaz avaz bağırmıştı.

Olgun erkekler bile Valona'nın yumruklarından korkardı. Rik'in fabrikada çalışmaya başladığı ilk gün kız bir yumrukta ustabaşını yere devirmişti. Bunun nedeni adamın alayla Rik'le Valona hakkında bir şeyler mırıldanmasıydı. Kız bunu duymuş ve fena halde tepesi atmıştı. Fabrika Yönetim Kurulu bu olay yüzünden Valona'nın bir haftalık parasını kesmişti. Hatta kızı Efendilerin Mahkemesinde yargılanması için Kente göndermeyi düşünmüşlerdi. Ama Kentli araya girerek bu olayda tahrik olduğunu hatırlatmıştı.

Valona şimdi Rik'in eskiyi hatırlamasını istemiyordu. Genç adama verecek hiçbir şeyi olmadığını biliyordu çünkü. Onun sonsuza dek bomboş bir kafayla, çaresiz bir çocuk gibi yaşamasını istemek bencillikti tabii. Ama Valona'ya o zamana kadar hiç kimse böylesine

tam anlamıyla muhtaç olmamıştı. Kız aslında o eski yalnızlığa dönmekten korkuyordu yalnızca.

Valona, «Hatırladığından emin misin, Rik?» diye sordu.

«Evet.»

Tarlaların ortasında durdular. Gümüş, etraflarındaki kıpkırmızı bitkilerin alev almış gibi durmalarına yolamıyordu. Biraz sonra ılık, mis kokulu akşam rüzgârı esmeye başlayacaktı. Tarlaları kare kare ayıran sulama kanalları mor bir renge bürünmüşlerdi bile.

Rik, «Yavaş yavaş hatırladıklarıma güvenebilirim, Lona,» diye yanıt verdi. «Bunu sen d e biliyorsun. Örneğin... bana konuşmayı öğretmek zorunda kalmadın. Kelimeleri ben, kendim hatırladım. Öyle değil mi? Öyle değil mi?»

Kız istemeye istemeye, «Evet,» dedi.

«Konuşamadığım o günlerde beni bu tarlalara getirdiğin zamanlan bile hatırlıyorum. Durmadan yeni yeni şeyler hatırlıyorum zaten. Dün bir keresinde benim için bir Kiri Sineği tuttuğun aklıma geldi. Sineği avcuna alıp, karanlıkta mor ve turuncu ışıklar çıkardığını görmem için başparmaklarının arasından bakmamı söyledin. Güldüm ve sineği yakalamak için elimi avuçlarının arasına sokmaya çalıştım. Sinek uçtu o zaman. Ben de ağlamaya başladım. O sırada onun bir Kirt Sineği olduğunu bilmiyordum. Bu konuda hiçbir bilgim yoktu. Ama artık her şeyi açıkça görüyorum. Bana sinek olayından hiç söz etmedin. Öyle değil mi, Lona?»

Kız, «Öyle,» der gibi başını salladı.

«Ama öyle bir olay geçti değil mi? Gerçeği hatırlıyorum sanırım.»

«Evet, Rik.»

«Ve şimdi de eski günlerle ilgili bir şeyi hatırladım. ‘Eski günler’ diye bir şey olmalı, Lona.»

Bu doğruydu tabii. Valona bunu düşündüğü zaman sanki kalbi bir ağırlığın altında ezilmeye başlıyordu. O eski günler şimdikinden çok farklıydı herhalde. Rik başka bir dünyadandı. Valona bunu iyice anlamıştı. Çünkü Rik 'Kirt' kelimesini hiç hatırlamamıştı, bunu bilmiyordu. Florina’nın en önemli ürününün adını ona Valona öğretmek zorunda kalmıştı.

Kız, «Hatırladığın nedir?» diye sordu.

Nedense Rik’in heyecanı birdenbire söndü. Adam bir adım geriledi. «Bundan fazla bir anlam çıkmıyor, Lona. Sadece eskiden bir işim vardı. Ve ben bunun ne olduğunu biliyorum. Yani... bir bakıma.»

«Neydi bu işin?»

«Ben Hiç’i analiz ederdim.»

Valona, hızla adama dönerek onun gözlerinin içine baktı. Sonra elini adamın alnına koydu. Rik öfkeyle ondan uzaklaştı. Kız, «Yine başın mı ağrıyor, Rik?» dedi. «Haftalardan beri çok iyiydin.»

Rik, «Ben iyiyim, canımı sıkma,» diye söylendi. Kız başını önüne eğince de hemen ekledi. «Aslında canımı sıktığını söylemek istemedim, Lona. Sadece çok iyiyim ve senin benim yüzümden üzülmeni istemiyorum.»

Valona'nın keyfi yerine geldi. «'Analiz etmek' ne anlama geliyor?» Rik onun bilmediği kelimeleri kullanıyordu. Valona, Rik'in olağanüstü bir eğitim görmüş olduğunu düşünerek kendisini pek önemsiz hissetti yeniden.

Adam bir an düşündü. «Bu... bu... bir şeyi parçalarına ayırmak anlamına geliyor. Bazen inceleme ışınının neden bozulduğunu anlamak için ayıklama makinesini söküyoruz ya.»

«Ya... Ama Rik, insanın hiçbir şeyi analiz etmemesi bir görev olabilir mi? Bu bir iş sayılmaz ki.»

«Ben hiçbir şeyi analiz etmediğimi söylemedim ki! Ben, 'Hiç'i analiz ederdim,' dedim. Bu h harfi büyük yazılıyor.»

«Ama bu aynı şey değil mi?» dedi Valona. İçin için, o gün yaklaşıyor, diye ekledi. Sözlerimi aptalca bulmaya başladı bile. Çok geçmeden beni öfkeyle yanından uzaklaştıracaktır.

«Hayır, değil tabii.» Rik derin bir nefes aldı. «Ama korkarım bunun ne olduğunu bilmiyorum. İşim konusunda hatırladığım yalnızca bu. Ama görevim önemliydi sanırım. Bana öyle geliyor. Ben bir suçlu değildim.»

Valona irkilerek yüzünü buruşturdu. Bunu hiç ona hiç bir zaman söylememeliydim, diye düşündü. Aslında kendi kendisine Rik'i korumak için onu böyle uyardığını söylemişti. Ama şimdi bunu genç adamı kendisine daha sıkıca bağlamak için yaptığını anlıyordu.

Her şey Rik ilk konuşmaya başladığı zaman olmuştu. Genç adam birdenbire konuşmaya başladığı için Valona pek korkmuştu. Hatta bundan Kentli'ye bile söz etmekten çekinmişti. Sonraki 'boş günde' hayatı boyunca biriktirdiği paranın beş kredisini almış ve Rik'i Kentteki bir doktora götürmüştü. (Nasıl olsa evlenemeyeceği için drahomaya da ihtiyacı olmayacaktı. Valona, doktorun adını ve adresini bir kâğıt parçasına yazmıştı ama Yukarı Kenti güneşe doğru yükselten dev sütunların arasından geçerek aradığı binayı bulmak için korku dolu iki saat çabalamıştı yine de.

Valona, muayenede bulunmakta ısrar etmişti. Doktor da acayip aletlerle korkunç şeyler yapmıştı. Sonra Rik'in. kafasını iki maden levhanın arasına sokarak genç adamın başının gece uçan bir Kirt Sineği gibi ışıldamasına neden olmuştu. Valona ayağa fırlayarak doktoru engellemeye çalışınca doktor iki adamını çağırmış, onlar da deli gibi çırpınan kızı dışarı çıkarmışlardı.

Doktor, yarım saat sonra dışarı çıkarak Valona'nın yanına gitmişti. Uzun boylu adamın kaşları iyice çatılmıştı. Kız, onun yanında pek sıkılmıştı. Çünkü adam, Aşağı Kentte bir muayenehanesi olmasına karşın aslında bir Efendi'ydi. Ama doktorun gözlerinde sakin, hatta acıma dolu bir anlam vardı. Ellerini küçük bir havluya kuruluyordu. Sonra bunu kaldırıp yok etme kutusuna atlı. Oysa havlu Valona'ya pek temiz gözükmüştü.

Doktor, «Bu adamla ne zaman karşılaştın?» diye sordu.

Valona adama olayı üstü örtülü anlattı. Sadece en önemli noktalara değindi. Kentli'den ve devriyelerdense hiç söz etmedi.

«O halde bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun?»

Valona başını salladı. «O olaydan öncesi konusunda hiçbir bilgim yok.»

Doktor, «Bu adama Psişik Sonda uygulanmış,» diye açıkladı, «Bunun ne olduğunu biliyor musun?»

Kız önce başını salladı. Sonra kuru bir fısıltıyla, «Bunu delilere mi uyguluyorlar, Doktor?» diye sordu.

«Ve suçlulara. Bu Sonda, kafalarını değiştirmek yani daha iyi bir insan olmalarını sağlamak için uygulanıyor. Böylece kafaları sağlıklı bir durum alıyor. Ya da beyinlerini çalmak ve öldürmek isteyen kısımlarını değiştiriyor anlıyor musun?»

Valona anlıyordu. Bu yüzden kıpkırmızı kesildi. «Rik hiçbir şey çalmaz, kimseye de zarar vermez.»

«Onu Rik diye mi çağırıyorsun?» Bu ad Doktoru eğlendirmiş gibiydi. «Buraya bak onunla tanışmadan önceki günlerde ne yaptığını nerden bilebilirsin? Kafasının şimdiki durumuna bakarak eskiden nasıl bir insan olduğunu söylemek zor. Psişik Sonda iyice derinlere ve zalimce, uygulanmış. Kafasının ne kadarını tamamiyle kaybettiğini, geçmişinin ne kadarını şok yüzünden unuttuğunu bilmiyorum. Yani zamanla bazı şeyleri hatırlayacak. Birdenbire konuşmaya başladığı gibi. Ama her şeyi değil. Onun gözlem altında tutulması gerekiyor.»

«Olmaz, olmaz. Rik benimle kalmalı. Ben ona çok iyi bakıyorum, Doktor.»

Doktor önce kaşlarını çattı, sonra yumuşak bir sesle, «Ben de seni düşünüyordum, kızım,» dedi. «Belki kafasındaki o kötülüklerin hepsi silinemedi. İleride bir gün sana zarar vermesini herhalde istemezsin.»

Tam o sırada bir hemşire Rik'i dışarı çıkardı. Kadın, adamı sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyordu. Tıpkı bir çocuğu sakinleştirmek ister gibiydi davranışları. Rik elini başına götürerek boş gözlerle etrafına bakındı. Sonra Valona'yı gördü ve kıza doğru ellerini uzatarak hafif bir sesle, «Lona...» diye bağırdı.

Kız, Rik'e doğru atıldı. Ona sıkıca sarılarak adamın başını omzuna dayadı. Doktora, «Ne olursa olsun, o bana hiçbir zaman zarar veremez,» dedi.

Doktor düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Tabii bu vakanın bildirilmesi gerekiyor. Onun bu durumda ilgililerin elinden nasıl kaçtığını anlayamıyorum.»

«Yani Rik'i alıp götürecekler mi, Doktor?»

«Korkarım öyle.»

«Doktor, yalvarırım, bunu yapmayın.» İçine beş kredi koyduğu mendilini telaşla çıkardı. «Bunun hepsi sizin olsun, Doktor. Ben Rik’e çok iyi bakarım. O kimseye zarar vermez.»

Doktor kızın avcuna koyduğu paralara baktı. «Sen fabrikada çalışıyorsun değil mi?»

Valona, «Evet» der gibi başını salladı.

«Haftada, ne kadar alıyorsun?»

«İki nokta sekiz kredi.»

Doktor, paralan avcunda hafifçe zıplattı. Onları şıkırdatarak avcunu kapattı. Sonra paraları kıza uzattı. «Al bunları, kızım. Senden para istemiyorum.»

Valona parayı şaşkın şaşkın geri aldı, «Rik'ten kimseye söz etmeyeceksiniz değil mi, Doktor?»

Ama adam, «Buna zorunluyum,» dedi. «Yasalar böyle.»

Valona, ağır ağır köye dönerken sanki etrafını göremiyordu. Rik’i sıkıca göğsüne bastırmıştı.

Ertesi hafta hiper video haber yayınlarında bir doktorun 'ciro' kazası sonucu öldüğü açıklandı. Buna yerel taşıt gücü Işınlarından birinin kısa bir an kesilmesi yol açmıştı. Doktorun adı Valona’ya hiç yabancı gelmemişti. O gece odasında o kâğıt parçasına baktı. Evet, ölen Rik’i götürdüğü doktordu.

Kız çok üzüldü. Çünkü doktor aslında gerçekten iyi bir insandı. Valona onun adını vaktiyle bir işçiden almış ve ileride gerekebilir, diye saklamıştı. Efendi Doktorun fabrika işçilerine çok iyi davrandığını öğrenmişti. O önemli muayene günü Doktor ona da çok iyi davranmıştı gerçekten. Ama Valona’nın sevinci üzüntüsünü gölgeledi. Doktor Rik’i ilgililere bildirecek zaman bulamamıştı. Daha doğrusu görevliler köye gelip Rik’i sormamışlardı.

Valona, daha sonra, Rik söylenenleri iyice anlamaya başladığı zaman ona Doktorun neler dediğini anlattı. Böylece Rik köyden ayrılmayacak ve güvende olacaktı.

Rik başını sallıyordu. Valona daldığı düşüncelerden uyandı. Genç adam, «Ne söylediğimi duymadın mı?» dedi. «Önemli bir görevim olduğuna göre bir suçlu da değildim!»

Kız çekine çekine, «Bir kötülük yapmış olamaz mısın?» diye başladı. «Belki önemli bir adamdın ama yine de bir suç işlemiş olabilirsin. Hatta Efendiler bile...»

«Hiç suç işlemediğimden eminim! Anlamıyor musun? Başkalarının da bundan emin olmaları için gerçeği öğrenmem gerekiyor. Başka çare yok. Fabrikadan da, köyden de ayrılmalı. geçmişimi öğrenmeye çalışmalıyım.»

Valona paniğe kapıldı. «Rik! Bu tehlikeli olur! Bunu neden yapacaksın? Evet, belki Hiç'i analiz ediyordun ama bu konuda başka şeyler öğrenmene ne gerek var?»

«Çünkü başka bir şeyi daha hatırladım.»

«Hangi başka şeyi?»

Genç adam, «Bunu sana söylemek istemiyorum,» diye fısıldadı.

«Ama bunu birine açıklaman gerekir. Hatırladığın! sonradan unutabilirsin.»

Rik, kızın kolunu tuttu. «Bu doğru. Söyleyeceklerimi başka kimseye tekrarlamayacaksın, değil mi, Lona? Unutursam sen benim ikinci belleğim olursun.»

«Tabii Rik.»

Genç adam çevresine bakındı. Bu dünya çok güzeldi. Valona bir keresinde ona Yukarı kentte ışıltılı, dev bir levha olduğunu söylemişti. Bunun üzerinde, «Galaksideki bütün gezegenlerin en güzeli Florina'dır,» yazılıydı.

Rik etrafına bakınırken bu iddianın doğru olduğunu düşündü. Sonra da, «Hatırladığım korkunç bir şey,» dedi. Ama hatırladıklarım her zaman doğru. Bunu da bugün öğleden sonra hatırladım.»

«Evet?»

Rik, Valona'ya dehşetle bakıyordu şimdi. «Bu dünyadaki herkes ölecek. Florina'da yaşayan herkes.»

İKİ

Kapı çalındığı sırada Myrlyn Terens raftan bir kitap film alıyordu. Adamın tombulca yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ama kapı işaretinin sesini duyar duymaz bu ifade kayboldu. Onun yerini sakin bir ihtiyat aldı. Eliyle seyrelmeye başlayan kızıl saçlarını düzelterek, «Bir dakika,» diye seslendi. Filmi yerine koyarak düğmeye bastı. Kapak hızla yerine kaydı. Artık bu kısmı duvarın geri kalan tarafından ayırt etmek imkânsızdı. Kentli, sahip olduğu kitap filmler yüzünden ilgilendiği fabrika işçileri ve çiftçilerin hafifçe gururlandıklarını biliyordu. Kentli hiç olmazsa doğduğu yer bakımından onlardan biri sayılabilirdi ne de olsa. Adamlar bu kitap filmleri düşünüyor ve kafalarındaki o kopkoyu karanlık sanki biraz aydınlanıyordu. Ama Kentli filmleri ortada bırakmasının doğru olmayacağının da farkındaydı. Onları görmek her şeyi alt üst edebilirdi. Doğru dürüst konuşmayı beceremeyen köylülerin dili tutulurdu. Evet, aralarında Kentlinin kitaplarından söz ederek övünüyorlardı, ama onları gözleriyle gördükleri takdirde Terens'in bir Efendiden farkı olmadığını düşünebilirlerdi.

Tabii Efendileri de unutmamak gerekirdi. Onlardan birinin kalkıp Terens'in evine bir konuk gibi gelmesi düşünülemeyecek bir şeydi. Ama Efendilerden biri içeri girdiği takdirde dizi dizi kitap filmleri görmesi hiç de hoş olmazdı.

Terens, bir Kentliydi. Törelere göre bazı ayrıcalıkları ve hakları vardı. Yine de bunları Efendilerin gözüne sokmak akıllıca bir davranış sayılmazdı.

Terens tekrar seslendi. «Geliyorum!» Kapıya doğru giderken tuniğinin üst dikişini kapattı. Kılığı bile biraz Efendilerinkine benziyordu. Kentli de bazen Florina'da doğmuş olduğu nu hemen hemen unutuyordu.

Valona March kapının önünde bekliyordu. Kız, dizlerini büküp, başını eğerek saygıyla selam verdi.

Terens kapıyı ardına kadar açtı. «Gir, Valona. Otur. Sokağa çıkma yasağı başlayalı epey oldu sanırım. Devriyelerin seni görmediklerini umarım.»

«Gördüklerini sanmıyorum. Kentli.»

«Öyle olduğunu umalım Bildiğin gibi sicilin kötü.»

«Evet, Kentli. Geçmişte benim için yaptıklarınız için size karşı derin bir minnet duyuyorum.»

«Önemli değil. Haydi, otur, içecek ya da yiyecek bir şey ister misin?»

Valona bir iskemlenin kenarına ilişerek başını salladı. «Hayır, teşekkür ederim. Yemek

yedim.» ,

Köylüler arasında konuğa yiyecek ikram etmek nazik bir davranış sayılıyordu. Bunu kabul etmek ise terbiyesizlik. Terens'de bu kuralı bildiği için ısrar etmedi. «Şimdi... sorun nedir, Valona? Yine Rik'le mi ilgili bu?»

Valona, «Öyle,» der gibi başını salladı ama durumu nasıl anlatacağını bilemediği belli oluyordu.

Terens, «Başı fabrikada dertte mi?» diye sordu.

«Hayır, Kentli.»

«Tekrar başı ağrımaya mı başladı?»

«Hayır, Kentli.»

Terens bekledi. Açık renk gözleri merakla kısılmıştı. «Eh, Valona, derdinin ne olduğunu tahmin etmemi beklemiyorsun, değil mi? Haydi, konuş. Yoksa sana yardım edemem. Herhalde yardım istiyorsun.»

Kız, «Evet, Kentli,» dedi sonra da birdenbire bağırdı. «Bunu size nasıl anlatacağım? Çünkü bu biraz saçma sapan.»

Terens'in içinden dostça bir tavırla kızın omzuna vurmak geldi ama dokunuşunun Valona'yı rahatsız edeceğini biliyordu. Kız her zamanki gibi iri ellerini entarisinin kıvrımlarının altına sokmuştu. Kentli, kızın güçlü küt parmaklarını birbirlerine kenetlemiş olduğunu farketti yine de.

Adam sonunda, «Derdin ne olursa olsun,» dedi. «Seni dinleyeceğim.»

«Kentli, size Rik'i götürdüğüm doktoru ve onun söylediklerini anlatmaya geldiğim günü hatırlıyor musunuz?»

«Evet, tabii hatırlıyorum, Valona. Ve sana bir daha bana danışmadan böyle şeylere kalkışmamanı söylediğimi de hatırlıyorum. Sen de hatırlıyor musun bunu?»

Valona gözlerini iri iri açtı. Kentlinin öfkesini hâlâ unutmamıştı, bunun hatırlatılmasına hiç ihtiyacı yoktu. «Bir daha öyle bir şey yapmayacağım, Kentli. Ben sadece size Rik'i yanımda tutabilmem için elinizden geleni yapacağınızı söylediğinizi hatırlatmak istemiştim.»

«Öyle de yapacağım. E, devriyeler Rik'i mi sormaya başladılar?»

«Ah, hayır, Kentli! Bunu yaparlar mı dersiniz?»

«Yapacaklarını sanmıyorum.» Terens sabırsızlanmaya başlıyordu. «Haydi, Valona, bana ne olduğunu anlat.»

Kızın gözleri doldu. «Kentli, Rik beni terk edeceğini söylüyor. Ona engel olmalısınız.»

«Seni neden terk etmek istiyor?*,

«Bazı şeyleri hatırlamaya başladığını söylüyor. »

Terens'in yüzünde ilgi dolu bir ifade belirdi Adam eğildi. Az kalsın uzanıp kızın elini tutacaktı. «Bazı şeyleri hatırlamaya mı başladı? Neleri?»

Terens, Rik'in bulunduğu ilk günü hatırlıyordu...

Çocukların köyün dışında, sulama kanallarından birinin yakınında toplaşmış olduklarını görmüştü. Hepsi de tiz seslerle ona bağırıp duruyorlardı.

«Kentli! Kentli!»

Terens koşmaya başladı. «Ne var, Rasie?» Köye ilk geldiği zaman öncelikle çocukların adlarını öğrenmişti. Bu annelerin hoşuna gidiyor, insanın görevli olduğu yerde ilk bir iki ayını geçirmesini de kolaylaştırıyordu.

Rasie'nin yüzünden midesinin bulandığı anlaşılıyordu. Çocuk, «Şuraya bakın. Kentli,» dedi. Çırpınan, beyaz bir şeyi işaret ediyordu.

Rik'ti bu!

Diğer çocuklar hep bir ağızdan haykırışarak olanları anlatmaya çalışıyorlardı. Terens onların koşmak, saklanmak ve kovalamakla ilgili bir oyun oynadıklarını kavrayabildi. Küçükler ona oyunun adını, nereye kadar geldiklerini, koşmalarının hangi noktada kesildiğini açıklamaya çabalıyor, o arada hangi tarafın ya da kişinin kazanmak üzere olduğunu aralarında tartışıyorlardı. Tabii bunların hiç önemi yoktu.

On iki yaşındaki siyah saçlı Rasie o acayip iniltileri duymuş. Bir hayvanla karşılaşacağını sanarak ihtiyatla yaklaşmıştı. Neşeyle kovalayabileceği bir tarla faresiyle örneğin. Onun yerine Rik'i bulmuştu.

Bu acayip durum çocukların hem ilgisini çekiyor, hem de onların midelerini bulandırıyordu. Yerde yarı çıplak, olgun bir erkek yatıyordu. Çenesine salyaları akıyor, bitkince ağlayıp inliyordu. Kol ve bacaklarını beceriksizce oynatıyor, açık mavi gözleriyle boş boş bakıyordu. Kahverengi sakalları uzamıştı. Yabancının gözleri bir an Terens'in üzerinde durur gibi oldu. Sonra adam elini ağır ağır kaldırarak başparmağını ağzına soktu.

Çocuklardan biri güldü. «Bakın, bakın, Kentli! Parmağını emiyor.»

Bu ani ses yerde yatan yabancının sarsılmasına neden oldu. Kırışan yüzü kızardı. Hafif hafif haykırdı ama gözlerinde yaş yoktu. Başparmağı da hâlâ ağzındaydı. Eli kirli, fakat emdiği

başparmağı ıslak ve pembeydi.

Terens bu sahne karşısında bir an dondu, sonra kendisini toplayarak, «Pek ala, çocuklar,» dedi. «Burada, Kirt tarlalarının arasında oynamanız doğru değil, ürüne zarar veriyorsunuz. Çiftçiler sizi yakaladıkları takdirde başınıza gelecekleri de biliyorsunuz. Haydi, gidin ve bu olaydan da kimseye söz etmeyin. Ve sen Rasie, hemen Bay Jencus'a koş. Onu buraya yolla.»

Köyde tıptan biraz anlayan tek insan Ull Jencus'tu. Kentte gerçek bir doktorun yanında bir süre çalışmıştı. Bu nedenle de fabrika ya da tarlalarda çalışmaktan kurtulmuştu. İşe yaramıyor değildi Jencus. Hastaların derecesini alabiliyor, hap veriyor, iğne yapıyordu. Daha da önemlisi bir hastanın durumunun kentteki hastahaneye gitmesini gerektirecek kadar önemli olup olmadığını anlıyordu. Jencus'un bu yarı mesleki desteklemesi olmasaydı omurilik menenjiti ya da had apandisiti olanlar çok acı çekecek ve kısa bir sürede de ölüp gideceklerdi. Ama ustabaşılar yine de aralarında onun işi asmaya çalışan kimselere yardım ettiğini söyleyerek homurdanıyorlardı.

Jencus, Terens'in yabancıyı bir motorsikletin arkasına yerleştirmesine yardım etti. İkisi onu fazla dikkati çekmemeye çalışarak köye götürdüler. Çok pis olan adamı yıkayıp temizlediler. Yabancının saçı konusunda yapabilecekleri bir şey yoktu. Jencus, adamın vücudundaki bütün tüyleri traş etti ve onu elinden geldiği kadar muayene etmeye de çalıştı.

Sonunda, «Mikroplu bir hastalığı olduğunu sanmıyorum, Kentli,» dedi. «Aç kalmamış, kaburgaları fazla belli olmuyor. Ama bu duruma ne anlam vereceğimi de bilemiyorum. O buraya nasıl geldi dersiniz Kentli?» Sanki Terens'in hiçbir soruyu cevaplayamayacağından eminmiş gibi kötümser bir tavırla konuşuyordu.

Terens bu duruma filozofça katlandı. Bu tavrın onun kişiliğiyle bir ilişkisi de yoktu. Köy, hemen hemen elli yıldır alıştığı Kentli'sini kaybetmişti. Onun yerine gönderilen bir genci şüphe ve güvensizlikle karşılaması da doğaldı.

Terens, «Korkarım bunu bilmiyorum,» dedi.

«Hiç yürüyemiyor. Bir adım bile atamıyor. Gereken yere kadar taşınılmazsa hiçbir şey yapamıyor. Yani bir bebekten farksız. Anladığım kadarıyla yani. Hiçbir yeteneği kalmamış.»

«Bu etkiyi yapan bir hastalık var mı?»

«Hiç bilmiyorum. Kafayla ilgili bir hastalık buna neden olabilir. Ama benim bu konularda hiç bilgim yok. Kafasından derdi varsa Kente götürülmesi daha iyi olur. Bu adamı tanıyor musunuz, Kentli?»

Terens usulca gülümsedi. «Ben buraya geleli bir ay oldu.»

Jencus içini çekerek mendiline uzandı, «Evet. İhtiyar Kentli iyi bir adamdı. Bizimle yakından ilgilenirdi. Ben yaklaşık altmış yıldan beri bu köyde yaşıyorum. Ama bu adamı şimdiye kadar hiç

görmedim. Başka bir köyden olmalı.»

Jencus, tombul bir adamdı. Sanki doğuştan şişmanmış gibi bir görünüşü vardı. Üstelik pek hareketli bir hayat da sürmüyordu. Bu yüzden kısa konuşmalarında bile bir iki kelimeden sonra soluk soluğa kalıyor, büyük kırmızı mendiliyle alnında biriken ter taneciklerini siliyordu.

Jencus,» Devriyelere ne söyleyeceğimi de bilemiyorum,» diye ekledi.

Ve Devriyeler çok geçmeden çıkageldiler. Bu kaçınılamayacak bir olaydı. Çocuklar olayı anne babalarına anlatmışlardı. Anne babalar da birbirlerine. Aslında köy pek sakin bir yerdi. Bu olay bile köylüler için tekrar tekrar, süslenerek anlatılacak kadar önemli, olağanüstü bir şeydi. Tabii bu konuşmalar sürüp giderken olayın Devriyelere kadar erişmesi de normaldi.

'Devriyeler' diye tanımlanan grup 'Florina Devriyesi'nin üyeleriydiler, ama Florina'lı değillerdi. Efendilerin dünyası olan Sark'tan da gelmemişlerdi. Paralı askerlerdiler onlar. Aldıkları ücrete karşılık düzenliği sağlıyorlardı. Doğum ya da kan bağları yüzünden herhangi bir Florina'lıya sempati beslemeleri ve bu nedenle hataya düşmeleri de imkânsızdı.

Köye Florina Devriyesinden iki kişi geldi. Yanlarında da fabrikadaki bir zerrecik otoritesi yüzünden kendisini pek önemli sayan ustabaşılarından biri vardı. Devriyelerin olaya aldırdıkları yoktu, canları da sıkılıyordu. Akılsız bir ahmakla görevleri yüzünden ilgileneceklerdi ama bu öyle heyecan verici bir olay da değildi.

Devriyelerden biri Ustabaşıya, «Onun kimliğini öğrenmen ne kadar sürer?» diye sordu. «Kim bu adam?»

Ustabaşı heyecanla başını salladı. «Onu şimdiye kadar hiç görmedim! Köyden biri değil.»

Devriye Jencus'a döndü. «Üstünden belge çıktı mı?»

«Hayır, efendim. Pis bir paçavraya sarılmıştı, hepsi o kadar. Hastalık vardır korkusuyla paçavrayı yaktım.»

«Adamın nesi var?»

«Anladığım kadarıyla kafasını kaybetmiş.»

Terens o zaman işe karışarak devriyeleri bir kenara çekti. Adamlar da canları sıkıldığı için uysal davrandılar. Soru soran görevli not defterini kapattı. «Pekâlâ, bu olayı kaydetmeye bile değmez. Bunun bizimle bir ilgisi yok. Defedin bu adamı gitsin.»

Sonra devriyeler köyden ayrıldılar.

Ustabaşı yerinden kımıldamadı. Kızıl saçlı, çilli, posbıyıklı bir adamdı. Beş yıldan beri ustabaşıydı ve sıkı prensipleri vardı. Çünkü çalıştığı fabrikanın kotasını doldurması daha çok ona

bağlıydı. Ustabaşı öfkeyle, «Buraya bakın,» dedi. «Şimdi ne yapacağız? Herkes gevezeliğe öylesine daldı ki kimse çalışmıyor.»

Jencus yine alnını kurulamaya başladı. «Bence en iyisi onu Kent hastahanesine göndermek olur. Benim yapabileceğim bir şey yok.»

«Kente göndermek mi?» Ustabaşı şaşırıp kaldı. «Bunun parasını kim ödeyecek? Masrafları kim karşılayacak? O bizden biri değil ki.»

Jencus, «Evet, değil sanırım,» diye itiraf etti.

«O halde gereken parayı neden biz ödeyelim? Kimi kimsesi varsa onları bulun. Masrafları onun köyü ödesin.»

«Bunu nasıl bulacağız? Sen bana onu söyle!»

Ustabaşı düşündü. Dilini uzatarak kırmızı bıyığının sert kıllarına dokundu. «O halde bu adamı ortadan kaldıralım olsun bitsin. Devriye de bunu kastetti.»

Terens o zaman söze karıştı. «Buraya bak. Ne demek istiyorsun?»

Ustabaşı, «Ölsün daha iyi,» dedi. «Onu öldürmek merhametlice bir şey olur.»

Terens homurdandı. «Yaşayan bir insanı öldüremezsin.»

«O halde ne yapmamız gerektiğini bana siz söyleyin.»

«Köylülerden biri ona bakamaz mı?»

«Bunu kim ister? Siz ister misiniz?»

Terens, adamın küstah tavırlarını görmezlikten geldi. «Benim başka işim var.»

«Köylülerin hepsinin de öyle. Adamlarımdan birinin bu geri zekâlıya bakmak için işini savsaklamasına izin veremem.»

Terens içini çekti ve «Buraya bak. Ustabaşı,» dedi. «Anlayışlı olalım. Bu üç aylık sürede kotanı dolduramazsan o zaman buna adamlarından birinin bu zavallıyla ilgilenmesinin yol açtığını düşünürüm. Ve seni Efendilere karşı savunurum. Aksi takdirde kotanı neden dolduramadığını hiç anlayamadığımı söylerim.»

Ustabaşı ona öfkeden ateş saçan gözlerle baktı. Kentli köye geleli daha bir ay olmuştu. Ve şimdi kalkmış bütün hayatlarını burada geçirmiş olan bu insanların işine karışıyordu. Ama elindeki kozda da «Efendiler» yazılıydı. Kentliye uzun bir süre, açık açık karşı gelmek hiç de akıllıca bir şey olmayacaktı.

Ustabaşı, «Ama onu yanına kim olur?» diye mırıldandı. Sonra korkunç bir şüpheyle sarsıldı. «Ben alamam! Üç çocuğum var. Karımın sağlığı da iyi değil.»

Terens pencereden dışarı baktı. Artık Devriyeler gittikleri için kımıldanıp, fısıldaşan kalabalık Kentlinin evine iyice yaklaşmıştı. Grupta daha çok, henüz çalışacak yaşa gelmemiş olan çocuklar vardı. Sonra yakındaki çiftliklerden gelmiş birkaç kişi. Vardiyadan çıkmış iki üç işçi.

Terens sonra kalabalığın hemen gerisinde duran iri yarı kızı farketti. Köye geldiğinden beri geçen bir aylık sürede onunla zaman zaman karşılaşmıştı. Güçlü, becerikli ve çalışkan bir kızdı o. Yüzündeki o mutsuz ifade sağlam bir zekâyı gizliyordu. Erkek olsaydı herhalde onu da Kentli eğitimi görmesi için seçerlerdi. Ama bir kızdı o. Annesiyle babası ölmüştü. Romantik ilişkiler kuracak kadar da güzel değildi. Yani yalnız bir kızdı. Ve herhalde ömrünün sonuna kadar da öyle kalacaktı.

Terens, «Ya o?» dedi.

Ustabaşı pencereden dışarıya bir göz attı sonra da, «Lanet olsun!» diye kükredi. «Şimdi onun işinin başında olması gerekirdi.»

Terens onu yatıştırmaya çalıştı. «Pekâlâ, pekâlâ. Adı nedir onun?»

«Valona March.»

«Oh, evet. Şimdi hatırladım. Onu çağır.»

Terens o andan başlayarak çiftin resmi olmayan koruyucusu görevini üstlendi. Valona'ya ek yiyecek kartı, giysi karnesi ve bir kişinin geliriyle geçinmeye çalışan iki insan için gereken diğer şeyleri sağlamaya çalıştı. Üstelik bu insanlardan biri de kayıtlı değildi. Terens, Rik'e Krit fabrikalarında iş bulması için Valona'ya yardım da etti. Kız, şefle kavga ettiği zaman ona daha ağır ceza verilmesini önledi. Kentteki doktorun ölümü üzerine o konuda bir şey yapmasına gerek kalmadı. Ama bu duruma da bir çare bulmaya hazırdı.

Onun için Valona'nın başı derde girdiği zaman Terens'e koşması doğaldı. Ve adam şimdi kızın sorusunu yanıtlamasını bekliyordu...

Valona hâlâ kararsızca oturuyordu. Sonunda, «Rik bu dünyada yaşayan herkesin öleceğini söylüyor,» diye açıkladı.

Terens'in yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. «Bu nasıl olacakmış?»

«Rik bunu bilmediğini söylüyor. Eski günlerde nasıl olduğunu hatırladığını iddia ediyor. Önemli bir görevi olduğunu da. Ama doğrusu bu görevinin ne olduğunu anlayamadım.»

«Görevini nasıl tanımlıyor?»

«Hi-Hiç'i analiz ettiğini söylüyor, Bu 'hiç' kelimesi büyük harfle yazılıyormuş.» Valona bir an Terens'in bir şey söylemesini bekledi. Sonra da telaşla ekledi. «Analiz bir şeyi parçalarına ayırmaya...»

«Bu sözün anlamını biliyorum, kızım.» Terens derin derin düşünüyordu.

Valona onu endişeyle süzüyordu. «Onun ne demek istediğini anladınız mı, Kentli?»

«Belki, Valona, belki.»

«Ama Kentli, kim Hiç'e bir şey yapabilir.»

Terens ayağa kalkarak hafifçe güldü. «Valona, sen Galaksi'deki şeylerin çoğunun Hiç olduğunu bilmiyor musun?»

Valona onun ne demek istediğini anlamadı ama bu sözleri olduğu gibi kabul etti. Çünkü Kentli iyi eğitim görmüş bir adamdı. Kız, birdenbire ani bir gururla, benim Rik'im ondan da bilgili, diye düşündü.

«Haydi, gel.» Terens kıza doğru elini uzattı.

Valona, «Nereye gidiyoruz?» diye sordu.

«Rik nerede?»

Kız, «Evde,» dedi. «Uyuyor.»

«İyi. Seni evine götüreyim. Devriyelerin seni sokakta yalnız başına yakalamalarını istemezsin sanırım.»

Gece köy sanki bomboşmuş gibi gözüküyordu. İşçi kulübelerinin ortasından geçen sokağın ışıkları etrafı fazla aydınlatmıyordu. Havada hafif bir yağmur kokusu vardı, hemen her gece yağan o sıcak ve hafif yağmurun kokusu. Bu yağmura karşı korunmaya da gerek yoktu.

Valona, çalışma günlerinde hiç bu kadar geç saatte sokağa çıkmamıştı. Bu yüzden korkuya kapıldı. Kendi ayak sesleri onu ürkütüyordu. O arada Devriyelerin uzaklardan gelecek ayak seslerini duymaya çalışıyordu.

Terens, «Ayaklarının ucuna basarak yürümekten vazgeç, Valona,» dedi. «Ben yanındayım.» Bu sözleri derin sessizlikte yankılandı, Valona irkildi. Sonra adamın işaretine uyarak adımlarını sıklaştırdı.

İçeri girdiklerinde Valona'nın kulübesi de diğerleri kadar karanlıktı. Terens de böyle bir kulübede dünyaya gelmiş ve yetişmişti. Ondan sonra Sark'da yaşamıştı. Şimdi banyosu da olan üç odalı bir evde oturuyordu. Ama içinde fazla eşya olmayan yarı boş kulübe adamda özlem uyandırdı. Tek odadan oluşuyordu kulübe. Yere düzgünce çimento dökülmüştü. İçeride bir

yatak, bir konsol, iki iskemle ve bir köşede de bir dolap vardı.

Mutfağa gerek yoktu. Çünkü Valona bütün yemeklerini fabrikada yiyordu. Kulübelerde banyo da bulunmuyordu. Evlerin arkası sırayla genel tuvalet ve duşlar yapılmıştı. Florina'nın değişmeyen ılık ikliminde pencerelere kulübeleri soğuk ve yağmura karşı korumak için hiçbir şey takılmamıştı. Dört duvarda da perdeli birer pencere vardı. Geniş saçaklar rüzgârsız gecelerde yağan yağmura karşı yeterliydi.

Terens elindeki küçük fenerin ışığında odanın bir köşesinin eski bir paravanayla ayrılmış olduğunu gördü. Bunu geçenlerde, Rik çocukluktan kurtulup tam bir erkek halini almaya başladığı zaman Terens bulmuş ve Valona'ya vermişti. Şimdi paravananın arkasında yatan adamın düzgün nefeslerini duyuyordu.

Kentli başıyla o tarafı işaret etti. «Onu uyandır, Valona.»

Kız, paravana vurdu. «Rik! Rik, bebeğim!»

İçeriden bir çığlık geldi.

Valona bağırdı. «Benim, ben, Lona!»

Terens'le kız paravanın arkasına geçtiler. Terens fenerle önce kendisinin ve Valona'nın yüzünü aydınlattı. Sonra da ışığı Rik'e doğru tuttu.

Gözleri kamaşan Rik kolunu kaldırarak kendisini korumaya çalıştı. «Ne var?»

Terens yatağın kenarına ilişti. Rik de diğer köylüler gibi standart bir karyolada yatıyordu. Başlangıçta Rik için eski, bacakları sallanan bir karyola bulmuştu ama kız kendisininkini Rik'e vermişti.

Terens, «Rik,» dedi. «Valona bazı şeyleri hatırlamaya başladığını söyledi.»

«Evet, Kentli.» Rik, Terens'in karşısında her zaman çok saygılı davranıyordu. O zamana kadar gördüğü insanların en önemlisiydi o. Fabrikadaki Ustabaşı bile Kentliye saygı gösteriyordu. Rik, o gün hatırladığı bazı şeyleri tekrarladı.

Terens, «Bunları Valona'ya açıkladığından beri aklına başka şeyler geldi mi?» diye sordu.

«Gelmedi, Kentli.»

Terens, bir eliyle diğer elinin parmaklarını ovuşturdu. «Pekâlâ, Rik. Haydi, uyu artık.»

Valona, Kentlinin peşinden kulübeden çıktı. Yüzünü buruşturmamak için kendisini zorluyordu. İşten kabalaşmış elinin tersini gözlerine sürüp duruyordu. «Benden ayrılması gerekecek mi. Kentli?»

Terens kızın ellerini tutarak ciddi bir tavırla, «Olgun bir kadın gibi davranmalısın, Valona,» dedi. «Kısa bir süre için benimle gelmesi gerekiyor. Ama sonra onu tekrar sana getireceğim.»

«Ya ondan sonra?»

«Bilmiyorum. Durumu anlamaya çalışmalısın, Valona. Şu anda en önemlisi Rik'in belleğinde neler gizli olduğunu öğrenmek.»

Valona birdenbire, «Yani Rik'in dediği gibi Florina'da yaşayan herkes ölecek mi?» diye bağırdı.

Terens, kızın ellerini daha da sıkı kavradı. «Sakın bundan kimseye söz edeyim deme. Valona. Yoksa Devriyeler Rik'i alıp götürürler. Sen de onu bir daha göremezsin. Çok ciddiyim.»

Terens dönerek ağır, düşünceli adımlarla evine doğru yürümeye başladı. Ellerinin titrediğinin farkında değildi. O gece uyumak için boşuna çırpındı. Sonunda narko alanından yararlanmak zorunda kaldı. Kentli olmak için Sark'tan Florina'ya dönerken yanma aldığı birkaç araç ve gereçten biri de buydu. Terens, ince, siyah bir kepe benzeyen narko aletini başına geçirdi. Kontrolleri beş saatlik uyku için ayarladıktan sonra düğmeyi çevirdi.

Alet beyninin bilinç merkezlerini durdurmadan önce yatağına uzanacak kadar zaman buldu. Sonra hemen derin, rüyasız bir uykuya daldı.

ÜÇ

Dia-manyetik motorsikleti Kent sınırları dışındaki bir araç hücresine bıraktılar. Kentte motorsiklet az görülüyordu. Terens de boş yere dikkatleri üzerlerine çekmeyi istemiyordu. Adam bir an vahşice bir öfkeyle Yukarı Kentteki dia manyetik yer taşıtlarını Ve Karşıt çekim Ciro'larını düşündü. Ama orası Yukarı Kentti, farklı bir durumdu bu.

Rik, Terens'in hücrenin kapısını kapayarak, parmak izleriyle kitlemesi için bekledi. Genç adam arkasına yeni, tek parça bir elbise giymişti ve biraz sıkılıyordu. Kentlinin peşinden biraz da istemeye istemeye Yukarı Kenti destekleyen yüksek, köprüye benzer yapıların ilkinin altına girdi.

Florina'da bütün kentlerin adı vardı. Ama buradaki sadece Kent'ti. Gezegendekiler Kentin etrafında ve içinde yaşayan köylülerle işçileri çok şanslı kabul ediyorlardı. Kentte daha iyi doktorlar ve hastahaneler, daha fazla fabrika ve içki satan dükkân ve hatta biraz lüks sayılabilecek bazı şeyler de vardı. Ama Kentliler diğerleri kadar hevesli değillerdi. Çünkü Yukarı Kentin gölgesinde yaşıyorlardı onlar.

Yukarı Kent adından anlaşıldığı gibi bir yerdi. Aslında bu kent çift kattı. Kenti yirmi bin çelik putrel sütunun taşıdığı kilometrelerce genişlikte sağlam, yatay bir çimento alaşımı tabaka ikiye bölünüyordu. Aşağıda, gölgelerin arasında 'yerliler' yaşıyorlardı. Yukarıda, güneşteyse Efendiler. Yukarı Kentte insanın Florina gezegeninde olduğuna inanması imkânsızdı. Çünkü Kenttekilerin çoğu Sark'lıydılar. Bir de Devriyeler vardı. Yani Yukarı Kenttekiler gerçekten 'üst tabakadandılar.

Terens yolu biliyordu. Kentli üniformasını kıskançlık ve öfkeyle süzen yayalara aldırmadan hızla yürümeye başladı. Daha kısa boylu olan Rik adımlarını bu uzun bacaklı adama uydurmaya çalışıyor, bu yüzden onun gibi vakarla ilerleyemiyordu. Daha önce Kente Valona'yla gelmişti ama aklında pek bir şey kalmamıştı. Şimdi her şey ona o kadar başka geliyordu ki. O gün hava kapalıydı. Şimdi günlük güneşlik. Güneş ışınları çimento alaşımdaki düzgün aralıklarla açılmış deliklerden aşağı süzülerek yerde parlak çizgiler oluşturuyor, bu yüzden aradaki gölge yerler daha da karanlık duruyordu. Terens'le Rik bu ışıklı çizgileri ritmik, insanı âdeta ipnotize eden bir tempoyla aştılar.

Yaşlılar bu güneşli yerlerde oturuyor ve ısınıyorlardı. Işıklı çizgilerle birlikte yana doğru kaymayı da unutmuyorlardı. Bazen uykuya dalıyor ve geride, gölgede kalıyorlardı. Başlan göğüslerine düşüyor, ancak yer değiştiren bir iskemlenin gıcırdamasıyla uyanıyorlardı. Zaman zaman da anneler çocuk arabalarıyla bütün ışıklı yerleri kaplıyorlardı.

Terens, «Dik dur, Rik,» dedi. «Yukarıya çıkacağız.» Dört sütunun arasına yapılmış olan ve Yukarı Kente kadar çıkan kare biçimi bir yapının önünde durdu.

Rik, «Korkuyorum,» diye mırıldandı. Bu yapının ne olduğunu anlamıştı. Bu yukarıya çıkan bir

asansördü.

Tabii bu asansörler gerekliydi. Çünkü üretim aşağıda, tüketimse yukarıdaydı. Temel kimyasal maddeler ve işlenmemiş besinler Aşağı Kente yollanıyordu. Ama kusursuz plastik malzeme ve nefis yemekler de sadece Yukarı Kenti ilgilendiriyordu. Aşağıda nüfus pek fazlaydı. Yukarda ise hizmetçiler, bahçıvanlar, şoförler, yapı işçileri kullanılıyordu.

Terens, Rik'in yüzündeki korku dolu ifadeye aldırmadı. Kendi kalbinin hızla çarpmaya başlaması onu şaşırtmıştı. Ama bunun nedeni korku değil, yukarıya çıkacağı için duyduğu yoğun memnunluktu. O kutsal çimento alaşımın üzerinde yürüyerek, ona ayağını vuracak ve ayakkabılarının kirini bulaştıracaktı. Bir Kentli olarak yapabilecekti bunu. Tabii Efendilerin gözünde o hâlâ bir Florina yerlisiydi. Ama Kentliydi yine de. İstediği zaman da çimento alaşımın üzerine basabilirdi.

Galaksi adına! Efendilerden öylesine nefret ediyordu ki!

Terens kendisini toplayarak derin bir nefes aldı ve asansörün gelmesi için işaret düğmesine bastı. Duyduğu nefretin üzerinde durması gereksizdi. Yıllarca Sark'ta yaşamıştı. Efendilerin merkezi ve üreme yerinde. Ve sonunda duyduğu nefrete sessizce katlanmasını öğrenmişti. Şimdi bu öğrendiğini unutmaması şarttı. Özellikle şu anda.

Asansörün zemine oturduğunu belirten hafif sesi duydu. Ve karşısındaki duvar birdenbire aşağıya doğru kaydı.

Asansörde çalışan yerli öfkeyle Terens'e baktı. «Yalnızca iki kişi.»

Terens, «Yalnızca iki kişi,» diyerek asansöre girdi. Rik de onu izledi.

Asansörcü aşağıya inen duvarın tekrar yerine çıkmasını sağlamak için bir hareket yapmadı. «Pekâlâ, saat ikideki kalabalığı bekler ve onlarla yukarı çıkabilirdiniz.» Tükürüğünün asansörün zeminine değil de dışarıdaki adi çimentoya düşmesine dikkat ederek tükürdü. «İş kartlarınız nerede?»

Terens, «Ben Kentliyim,» dedi. «Bunu kılığımdan da anlaman gerekir.»

«Kılığın hiç önemi yok. Buraya bak, belki de sen bu elbiseyi bir yerden buldun. Senin yüzünden işimi tehlikeye atacağımı sanmıyorsun ya? Kartın nerede?»

Terens bir şey söylemeden yerlilerin her zaman yanlarında taşımak zorunda oldukları küçük standart belge dosyasını uzattı. Bunun içinde kayıt numarası, iş çalışma belgesi, vergi makbuzları vardı. Asansörcü belgelere çabucak bir göz attı.

«Belki bu dosyayı da bir yerden bulmuşsundur. Ama bu benim üzerime vazife değil. Dosyan ve belgelerin var, ben de seni yukarı çıkaracağım. Bana kalırsa 'Kentli' bazı yerlilere verilen uydurma bir ad, yalnızca.. Ya bu yanındaki?»

Terens, «O benim sorumluluğumda,» dedi. «Benimle yukarı çıkabilir. Ama istersen Devriyeleri çağıralım. Onlar sana kuralları açıklayıversinler.» Aslında Terens bunu hiç istemiyordu ama bu sözleri uygun, küstah ve azametli bir tavırla söylemişti.

«Pekâlâ, pekâlâ. Ne kızıyorsun?» Öndeki duvar yukarıya çıktı. Asansör sarsılarak hareket etti.

Terens sinirli sinirli gülümsedi. Kaçınılmaz bir olaydı bu. Doğrudan doğruya Efendilerin emrinde çalışan Florina'lılar kendilerini âdeta onlardan sayıyorlardı. Aşağılık olduklarını unutmak için de kendi vatandaşlarına karşı sert ve azametli tavırlar takınıyor, ayrıcalık kurallarını da sıkı bir biçimde uyguluyorlardı. Florina'lılar da bu 'yukarlılar'dan özellikle nefret ediyorlardı. Efendilere karşı korku ve saygı duymasını öğrenmiş olmalarına karşın hem de.

Asansör diklemesine dokuz metre yukarıya çıktı. Duvar aşağıya kaydığı zaman Terens'le Rik kendilerini bambaşka bir dünyada buldular. Yukarı Kent de, Sark gezegenindeki kentler gibi özellikle renklere önem verilerek kurulmuştu. Evler ve kamu binalarının duvarlarına renk renk mozayikler geçirilmişti. Bunlara yakından bakıldığı zaman insana pek karışık gözüküyorlardı. Ama yüz metre kadar uzaktan görüş açısına göre değişen, yumuşak renkli şekiller halini alıyorlardı.

Terens, «Gel, Rik,» dedi.

Rik irileşmiş gözlerle etrafına bakınıyordu. Burada canlı, büyüyen hiçbir şey yoktu. Yalnızca dev taş yığınları ve renkler vardı. Rik, evlerinin bu kadar büyük olduğunu hiç bilmiyordu. Bir an kafasında bir anı canlanır gibi oldu. Bu büyük binalar ona tanıdık geldi... Ama sonra kafasındaki o şekil kayboldu...

Bir yer taşıtı yanlarından hızla geçti.

Rik, «Efendiler mi onlar?» diye fısıldadı. Arabadaki adamlara bir an bakabilmişti.

Taşıttakilerin saçları iyice kısa kesilmişti. Arkalarında mor, menekşe ve mavi, pırıltılı bol yenli tunikler, ayaklarında kadifeye benzer bir kumaştan yapılmış kısa pantolonlar, sanki bakır telden örülmüş gibi ışıldayan çoraplar vardı. Hiçbiri de Terens'le Rik'e bakmaya tenezzül etmemişti.

Terens, «Genç Efendiler,» dedi. Sark'tan ayrılalıdan beri onları hiç bu kadar yakından görmemişti. Sark da bile çekilmiyordu bu delikanlılar. Ama hiç olmazsa orası kendi gezegenleriydi. Fakat burada? Melekler, Cehennemin dokuz metre yukarısındaki bu yere hiç yakışmıyorlardı. Terens, o yararsız nefretin yol açtığı titremeye engel olmak için çabaladı yine.

İki kişilik bir vagon araba hışırdayarak arkalarından yaklaştı. Bu, hava kontrolleri de olan yeni bir modeldi ve yerden beş santim yukarıda düzgünce kayıyordu. Taşıtın parlak, dümdüz dibinin yanları hava direncini kırmak için yukarıya doğru kıvrılmıştı. Ama araba yine de ilerlerken o tanıdık hışırtıyı çıkarıyor ve bu sesi duyanlar Devriyelerin geldiklerini anlıyorlardı.

Bu arabadaki iki Devriye de diğerleri gibi iri yarıydılar. Yüzleri geniş ve yassı, ciltleri açık

kahverengi, uzun düz saçları siyahtı. Yerliler Devriyeleri hiçbir zaman birbirlerinden ayırt edemiyorlardı. Parlak siyah üniformaları da birbirlerine olan benzerliklerini arttırıyordu. Acayip biçimli süslü gümüş düğmeler ve tokalar takılmış bu üniformalar da Devriyelerin yüzlerine fazla dikkat edilmesini engelliyordu.

Devriyelerden biri taşıtın kontrollerindeydi. Diğeri arabanın alçak yanından çevik bir hareketle aşağı atladı.

«Dosya!» diye emretti. Belgelere ilgisizce baktı ve sonra bunu Terens'e attı. «Burada ne işin var?»

«Kütüphaneye gideceğim, Sayın Memur. Bu benim hakkım.»

Devriye Rik'e döndü. «Ya sen?»

Rik, «Ben...» diye başladı.

Terens hemen atıldı. «O benim yardımcım.»

Devriye, «Ama onun Kentlilere özgü ayrıcalıkları yok,» dedi.

«Ondan ben sorumluyum.»

Devriye omzunu silkti. «Sen bilirsin. Kentlilerin bazı hakları vardır ama onlar Efendi değillerdir. Bunu unutma, oğlum.»

«Peki, Sayın Memur. Ah, evet, bana kütüphaneye nereden gideceğimi söyleyebilir misiniz?»

Devriye, elindeki iğne tabancanın ince ve öldürücü namlusuyla işaret ederek yolu gösterdi. Bulundukları yerden kütüphane binasının bir kısmı gözüküyordu. Aşağıda parlak alev rengi olan bina yukarıya doğru giderek koyu bir kırmızılığa bürünüyordu. Terens'le Rik ağır ağır ilerlediler. Binaya yaklaşırken alt katların rengi de koyulaştı.

Rik ani bir heyecanla, «Çok çirkin bu,» dedi.

Terens ona hayretle, çabucak baktı. O Sark'ta bütün bunlara alışmıştı. Fakat Yukarı Kentteki bu renk karmaşasını o da biraz bayağı buluyordu. Ama 'Yukarı Kent, Sark'tan daha çok Sark'a benziyor,' denilebilirdi. Sark'takilerin hepsi de soylu değillerdi. Hatta gezegende fakir Sark'lılar bile vardı. Ve durumları sıradan bir Florina'lınınkinden üstün sayılmazdı. Ama burada, Yukarı Kentte sadece üst tabakadan Sark'lılar yaşıyordu. Kütüphane binasından da anlaşılıyordu bu.

Kütüphane, Sark'taki birkaç bina dışında diğerlerinin hepsinden de büyüktü. Aslında Yukarı Kent için gerektiğinden daha fazla görkemliydi. Bu da ucuz iş gücünün ne kadar yararlı bir şey olduğunu kanıtlıyordu. Terens, ana kapıya giden kavisli rampada durdu. Rampadaki renk düzeni insanın burada basamaklar olduğunu sanmalarına yol açıyordu. Bu Rik'in aklını biraz karıştırdı.

Genç adam sendeledi. Ama bu renk oyunu kütüphaneye akademik yapılara özgü olan o töresel havayı veriyor, onun çok eskiymiş gibi durmasını da sağlıyordu.

Hol geniş, soğuk ve hemen hemen boştu. Köşede bir tek masa vardı. Bunun başında oturan kütüphane görevlisi ufacık, kırış kırış bir şeydi. Başını kaldırarak yerinde doğruldu.

Terens hemen, «Ben Kentliyim,» diye atıldı. «Özel haklarım var. Bu yerliden de ben sorumluyum.» Dosyasını çıkartarak uzatmış öyle yürüyordu.

Kütüphane görevlisi arkasına yaslandı. Yüzünde haşin bir ifade belirdi. Bir makinenin yarığından aldığı bir maden parçasını sert bir tavırla Terens'e doğru uzattı. Kentli başparmağını buna bastırdı. Kadın madeni alarak başka bir yarığa soktu. Bir an hafif, morumsu bir ışık gözüktü.

Kütüphane görevlisi, «242 numaralı oda,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

İkinci kattaki soğuk görünüşlü hücreler sonsuz bir zincirin halkalarını andırıyorlardı. Bazıları doluydu ve bu yüzden cam kapıları buzlu bir hal almıştı. Ama çoğu boştu.

Rik acayip, gıcırtıyı andıran bir sesle, «İ k i kırk iki,» dedi.

«Ne var, Rik?»

«Bilmiyorum. Ama çok heyecanlıyım.»

«Daha önce böyle bir kütüphaneye girmiş miydin?»

«Bilmiyorum.»

Terens başparmağını yandaki bir alüminyum diske bastırdı. Bu beş dakika önce Kentlinin parmak izine karşı duyarlı bir duruma getirilmişti. Saydam cam kapı açıldı. İki adam içeri girdikten sonra da arkalarından sessizce tekrar kapandı. Sanki bir perde indirilmiş gibi buzlu bir görünüş aldı.

Hiç bir süsü ve penceresi olmayan oda 1.80 m.'ye 1,80 m. büyüklüğündeydi. İçeriyi tavandaki yaygın ışık aydınlatıyordu. Havalandırma güçlü akımla sağlanıyordu. İçeride bir duvardan bir duvara kadar uzanan bir masa ve masayla kapı arasına konulmuş olan bir bank vardı. Masaya üç 'okuyucu' yerleştirilmişti. Aygıtların buzlu önleri geriye doğru otuz derecelik bir açı yapıyordu. Önlerinde de çeşitli kontrol düğmeleri vardı.

Terens banka oturarak yumuşak, tombul ellerini 'okuyuculardan birinin üzerine koydu. «Bunun ne olduğunu biliyor musun?»

Rik de banka yerleşerek heyecanla, «Kitap mı?» diye sordu.

«Şey...» Terens'in kararsızmış gibi bir hali vardı. «Tabii burası bir kütüphane. Onun için tahminin önemli olmayabilir. Bir okuyucu'yu nasıl çalıştıracağını biliyor musun?»

«Hayır, Sanmıyorum, Kentli.»

«Emin misin? Biraz düşün.»

Rik elinden geldiği kadar çabaladı. «Çok üzgünüm, Kentli.»

«O halde bunu sana göstereyim. Bak! Önce şu düğme... üzerinde Katalog yazılı. Etrafında da Alfabenin bütün harfleri var. Önce Ansiklopediye bakmak istediğimiz için düğmeyi A'ya doğru çevirecek ve bastıracağız.»

Söylediğini yaptığında birkaç şey birden oldu. Buzlu cam âdeta canlandı ve üzerinde yazılar belirdi. Tavandaki ışık sönükleşirken, cam sarılaştı. Harfler de iyice siyahlaştı. Her 'okuyucu'nun önünden birer dil gibi paneller uzandı. Bunların her birini bir ışın aydınlatıyordu.

Terens bir kolu indirdi ve paneller yerlerine girdiler. «Nasıl olsa not alacak değiliz. Şimdi şu düğmeyi çevirerek A harfindeki kelimelere bakabiliriz.»

Alfabe sırasıyla kaydedilmiş kitap isimleri, yazar adları, katalog numaralarından oluşan uzun bir liste yukarıya doğru kaymaya başladı.

Rik birdenbire. «İstediğin kitabın numarasını ve harflerini şu küçük düğmelere basarak belirtiyorsun,» dedi. «O zaman bu ekranda beliriyor.»

Terens hızla ona döndü. «Bunu nereden biliyorsun? Yoksa hatırladın mı?»

«Belki hatırladım. Ama emin değilim. Bana bu uygun gözüktü.»

«Eh, bunu 'zekice bir tahmin' diye tanımlayabiliriz.» Terens, harf ve numara düğmelerine bastı. Ekran sönükleşti. Sonra da tekrar parlak bir hal aldı. Üzerinde bir yazı belirdi. «Ansiklopedi Cilt 54. Um-Uz.»

Terens, «Şimdi iyi bak, Rik,» dedi. «Kafana bazı fikirler sokmak istemiyorum. Onun için sana düşündüklerimi açıklamayacağım. Yalnızca şu cildi incele ve sana tanıdık gelen bir şeye rastladığın zaman dur. Anlıyor musun?»

«Evet.»

«İyi. Haydi bakalım. Acele etme.»

Dakikalar geçti.

Sonra Rik birdenbire inleyerek düğmeleri geri çevirmeye başladı. Durduğu zaman Terens ekrandaki başlığa bir göz attı. Yüzünde hoşnut bir ifade belirdi.

«Gerçekten hatırladın mı, Rik? Bu bir tahmin değil ya? Hatırladın mı?»

Rik heyecanla başını salladı. «Hepsini hatırladım, Kentli. Birdenbire.»

Ekrandaki Uzay-analiziyle ilgili bir yazıydı.

Rik, «Orada ne yazılı olduğunu biliyorum,» diye ekledi. «Bakın göreceksiniz. Göreceksiniz.» Soluk soluğaydı. Terens de hemen hemen onun kadar heyecanlanmıştı.

Rik, «Bakın,» dedi. «Bu bölüm her kitapta vardır.» Yüksek sesle, duraklaya duraklaya okumaya başladı. Okuması Valona'nın verdiği birkaç dersin sağlayamayacağı kadar düzgündü.

«Bir Uzay-analizcisinin genellikle içine kapanık ve toplumuyla pek uyum sağlayamayan bir insan olmasına şaşmamak gerekir. Tamamiyle normal olan bir kimseden olgunluk çağının önemli bir kısmını yalnız başına yıldızlar arasındaki o korkunç boşlukta dolaşarak ve kayıtlar yaparak geçirmesi istenemez. İşte belki de Uzay-analizi Enstitüsü bu gerçeği kavradığı için resmi sloganı olarak şu alaylı cümleyi seçmiştir. 'Biz Hiç'i analiz ederiz.'»

Rik son cümleyi âdeta çığlık çığlığa okudu.

Terens, «Okuduğunu anladın mı?» diye sordu.

Rik başını kaldırdı. Gözleri ışıl ışıldı. «Burada, 'Biz Hiç'i analiz ederiz,' diyor. Ben de bunu hatırladım. Ben de onlardandım.»

«Yani Uzay-analizcisi miydin?»

Rik, «Evet, evet!» diye haykırdı. Sonra sesini alçalttı. «Başım ağrıyor...»

«Bazı şeyleri hatırladığın için mi?»

«Öyle sanırım.» Başını kaldırdı yine. Kaşları çatılmıştı. «Daha fazlasını hatırlamam şart! Bir tehlike var. Korkunç bir tehlike! Ne yapacağımı bilmiyorum.»

«Kütüphane şu anda bizim, Rik.» Terens. dikkatle genç adama bakıyor, kelimelerini tartarak konuşuyordu. «Kataloğu kendin kullan, uzay-analiziyle ilgili başka yazıları da oku. Bakalım o zaman ne olacak?» Rik, 'okuyucu'nun. üzerine atıldı âdeta. Gözle görülecek bir biçimde titriyordu. Terens ona yer açmak için yana kaydı.

Rik, «Wrijt'in Uzay-analizi aygıtlarıyla ilgili tezine ne dersin?» diye bağırdı. «Bu uygun değil mi?»

«Artık bu sana kalmış bir şey, Rik.»

Rik, katalog numarasına bastı. Ekran iyice aydınlandı. Ve burada bir tek cümle belirdi. «Lütfen İlgili Kitap İçin Kütüphane Görevlisiyle Görüşün.»

Terens çabucak uzanarak ekranı nötr duruma getirdi. «En iyisi başka bir kitap seç, Rik.»

«Ama...» Rik durakladı. Sonra da bu isteği yerine getirdi. Kataloğu araştırdı ve Enning'in 'Uzayın Yapısı' adlı eserini seçti.

Ekranda yine Kütüphane Görevlisine başvurmalarını isteyen o yazı belirdi.

Terens, «Lanet olsun,» diye homurdanarak ekranı tekrar söndürdü.

Rik sordu. «Ne oldu?»

Terens, «Hiç, hiç,» dedi. «Sakın paniğe kapılma, Rik. Ben sadece bunun ne anlama geldiğini...»

Birdenbire 'Okuyucu'nun hemen yanındaki üzeri ızgaralı hoparlörden kütüphane görevlisinin ince ve kuru sesi yükseldi. İki adam donmuş gibi kalakaldılar.

«İki yüz kırk iki numaralı oda! İkiyüz kırk iki numaralı odada kimse var mı?»

Terens haşince yanıt verdi. «Ne istiyorsunuz?»

Kadın, «Hangi kitabı arıyorsunuz?» diye sordu.

«Hiçbir kitap aradığımız yok. Teşekkür ederiz. Biz yalnızca 'okuyucu'yu deniyorduk.»

Kadın başka birinin fikrini alıyormuş gibi uzun bir sessizlik oldu. Kütüphane memuru tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi daha da sertleşmişti. «Kayıtlar Wrijt'in 'Uzay-analizi Aygıtları' ve Enning'in 'Uzay Yapısı' adlı eserlerini istediğinizi gösteriyor. Doğru mu bu?»

Terens, «Katalog düğmelerine gelişi güzel basıyorduk,» dedi.

«O kitapları neden istediğinizi sorabilir miyim?» Kadının sesi amansızdı.

«Onları istediğimiz yok!» Terens, inlemeye başlayan Rik'e doğru dönerek öfkeli bir fısıltıyla, «Kendine gel,» diye emretti.

Yine bir sessizlik oldu. Sonra Kütüphane görevlisi, «Aşağıya, bana gelin,» dedi. «O zaman kitapları alabilirsiniz. O eserler özel listede ve bir formüler doldurmanız gerekiyor.»

Terens elini Rik'e uzattı. «Haydi, gidelim.»

Rik titrek bir sesle, «Belki de bir kurala karşı geldik.» diye inledi.

«Saçmalama, Rik. Buradan hemen gitmeliyiz.»

«O formüleri doldurmayacak mıyız?»

«Hayır. O kitapları bir dahaki sefere alırız.»

Terens hızla yürümeye başladı, Rik'i de sürüklüyordu. Aşağıda holde adımlarını daha da sıklaştırdı.

Kütüphane görevlisi başını kaldırdı. Sonra da, «Bir dakika!» diye bağırarak ayağa fırladı. Masanın arkasından çıkarak, «Durun!» dedi. «Bir dakika!»

Ama Terens'le Rik, o istediği için duracak değillerdi.

Ancak birdenbire bir Devriye karşılarına dikiliverdi. «Bakıyorum, pek aceleniz var, çocuklar!»

Soluk soluğa kalmış olan kütüphane görevlisi onlara yetişti. «Siz 242'deydiniz değil mi?»

Terens kesin bir tavırla, «Buraya bakın.» dedi. «Bizi neden durduruyorsunuz?»

«Bazı kitapları istemediniz mi? Onları sizin için bulacağız.»

«Artık çok geç. Başka sefere. O kitapları istemediğimi anlayamıyor musunuz? Yarın tekrar gelirim.»

Kadın kurumla, «Kütüphane her zaman okuyucuları memnun etmeye çalışır,» diye karşılık verdi. «Kitapları sizin için bir dakika içerisinde bulacağız.» Elmacık kemiklerinin üzeri iyice kızarmıştı. Dönerek uzaklaştı. O yaklaşırken açılan küçük bir kapıdan hızla geçti.

Terens, «Sayın Görevli,» diye başladı. «Lütfen... »

Ama Devriye oldukça ucun, ucuna ağırlık takılı nöronik kamçıyı çıkarmıştı. Bu bir jop görevi yapabilir; ya da insanı uzaktan felce uğratırdı. Devriye, «Oğlum,» dedi. «Neden şöyle sessiz sedasız oturmuyor ve o hanımın dönmesini beklemiyorsunuz? Bu terbiyeli bir davranış olur.»

Devriye artık ne gençti, ne de eskisi kadar ince. Emekliye ayrılmasına az kaldığı anlaşılıyordu. Herhalde süresini kütüphanede sakin sakin oturarak doldurmaya çalışıyordu. Ama yine de silahlıydı. Esmer çehresindeki neşenin yapmacık olduğu da belliydi.

Terens'in alnı sırsıklamdı. Ter tanelerinin kuyruksokumunda biriktiklerini hissediyordu. Bu konuya fazla önem vermemekle hata ettim, diye düşünüyordu. Durumu doğru bir biçimde incelediğimden, her şeyden emindim. Ama şimdi tehlikeyle karşı karşıyayım. Bu kadar pervasız davranmamalıydım. Ama tabii buna Yukarı Kente girme, kütüphanenin koridorlarında bir Sark'lı gibi dolaşma isteğim neden oldu! Kahretsin!

Çaresiz, bir an Devriyeye saldırmayı istedi. Ama sonra buna gerek kalmadı. Çünkü beklenmedik bir şey oldu.

Başka biri hızla harekete geçti. Devriye tam zamanında dönemedi. Yaşlılığın neden olduğu ağır reflekslerinin ihanetine uğradı adam.

Nöronik kamçıyı elinden alıverdiler. Devriye bağıramadan kamçı şakağına indi. Adam yere yığıldı.

Rik, sevinçle bir çığlık attı. Terens, «Valona!» diye bağırdı. «Sark iblisleri adına! Valona!»

DÖRT

Terens kendisini çabucak topladı. «Haydi, çıkalım!» Yürümeye başladı. Bir an baygın Devriyeyi holdeki sütunlardan birinin arkasına sürüklemeyi düşündü. Ama zaman olmadığı belliydi.

Rampaya çıktılar. Akşam güneşi etraflarındaki dünyayı ısıtıp renklendiriyordu. Yukarı Kentin renk cümbüşü portakala dönüşmeye başlamıştı.

Valona endişeyle, «Haydi, çabuk,» dedi.

Terens onu dirseğinden yakaladı. Gülümsüyordu ama sesi haşin ve alçaktı. «Koşmayın! Doğal bir tavırla yürüyün ve peşimden gelin. Rik'in kolunu sıkıca tut. Koşmaya kalkışırsa onu engelle.»

Birkaç adım attılar. Onlara sanki zamk içinde yürüyorlarmış gibi geliyordu. Arkalarından, kütüphaneden bazı sesler mi yükseliyordu? Yoksa öyle mi sanıyorlardı? Terens dönüp geriye bakmaya cesaret edemiyordu.

Birdenbire, «Şuraya,» dedi. Yolun ağzındaki levha güneşte hafifçe parlıyor, üstündeki yazı Florina'nın güneşine hiç de uymuyordu. «Ambülans Girişi.»

Yoldan yukarı çıkarak, bir yan kapıdan içeri girdiler. İnanılmayacak kadar beyaz duvarların arasından ilerlediler. Pırıl pırıl temiz, sterilize edilmiş koridorda yabancı maddelerden oluşan birer yığına benziyorlardı. Uzakta üniformalı bir kadın durmuş onlara bakıyordu. Hemşire kararsızca kaşlarını çattı, sonra da onlara doğru yürümeye başladı. Terens kadını beklemedi. Bir köşeyi hızla döndü. Sonra başka bir koridora daha saptı. Küçük grup üniformalı birkaç kişinin yanından daha geçti. Terens, onlarda şaşkınlık uyandırdıklarını sezdi. Yerlilerin yanlarında nöbetçi olmadan hastahanenin L katlarında dolaşmaları görülmemiş bir durumdu.

Kentli, ne yapacağız, diye kendi kendisine soruyordu. Eninde sonunda bizi durduracaklar.

Terens dikkati çekmeyen küçük bir kapının üzerindeki levhayı gördüğü zaman kalp atışları daha da hızlandı. «Yerli Katlarına İnilir.» Asansör o kattaydı neyseki. Terens Rik'le Valona'yı hızla içeri soktu. Asansör sarsılarak inerken Kentli bunun neden olduğu duygunun o gün hissettiklerinin en güzeli olduğuna karar verdi.

Kentte üç tür bina vardı. Bunlardan çoğu Aşağı Binalardı. Ve tamamiyle alt kata yapılmışlardı. Üç kata kadar çıkabilen işçi lojmanları, Fabrikalar, fırınlar, çöp yakma yerleri. Diğerleri Yukarı Binalardı: Şarklıların konakları, tiyatrolar, kütüphane, spor arenaları. Ama birkaç bina 'Çift'ti. Yani bunların hem yukarıda ve hem de aşağıda giriş yerleri vardı. Örneğin Devriye

Karakolları ve hastahaneler.

Onun için insan Yukarı Kentten Aşağıya inebilir, böylece fazla dikkatli adamların kullandığı, fazla ağır hareket eden servis asansörlerine binmekten de kurtulurdu. Tabii bir yerlinin böyle bir şey yapması yasalara aykırıydı. Terens'le yanındakiler buna ek olarak bir Devriyeye saldırmak gibi bir suç da işlemişlerdi.

Küçük grup, aşağı katta asansörden indiler. Sterilize duvarlar hâlâ bembeyazdı ama yine de yukarıdakiler kadar sık fırçalanmıyormuş gibi bir izlenim bırakıyorlardı. Yukarıda koridorlara konulmuş olan banklar burada yoktu. En önemlisi buradaki bekleme odalarına ihtiyatlı adamlar ve korku dolu kadınlar doluşmuşlardı. Kaygıyla mırıldanıp duruyorlardı. Bir tek görevli kalabalıkla başa çıkmaya çalışıyordu.

Kadın, sakalları uzamış bir adama bağırıp duruyordu. Yol pantolonunun buruşmuş dizlerini kıvırıp büken adamcağız da bu sorulan özür dilermiş gibi tek düze bir sesle cevaplamaya çalışıyordu.

«Kesin şikâyetin nedir?... Sancılar ne zaman başladı?... Şimdiye kadar hastaneye hiç geldin mi?... Buraya bak, basit dertler için bizi rahatsız edemezsiniz! Haydi, otur, Doktor sana bakacak ve bir ilaç da verecek»

Kadın bir an durdu sonra da tiz bir sesle, «Şimdi kimin sırası?» diye haykırdı. Sonra da duvardaki büyük saate bakarak kendi kendisine bir şeyler homurdandı.

Terens, Rik ve Valona, usul usul kalabalığın arasından geçmeye çalışıyorlardı. Kız, sanki kendisini Florinalı'ların arasında bulduğu için rahatlamış gibi heyecanla fısıldayıp duruyordu.

«Dayanamayıp geldim, Kentli. Rik için korkuyordum. Onu bir daha geri getirmeyeceğinizi düşündüm ve...»

Terens kendisine karşı koymayan yerlileri iki yana iterken omzunun üzerinden kıza sordu. «Yukarı Kente çıkmayı nasıl başardın?»

«Peşinizden geldim. Sizin servis asansörüne bindiğinizi gördüm. Asansör tekrar aşağıya indiği zaman adama sizinle beraber olduğumu söyledim. O da beni yukarı çıkardı.»

«Sen istediğin için öyle mi?»

«Şey, adamı biraz tartaklamak zorunda kaldım.»

Terens inledi. «Sark Şeytanları adına!»

Valona ıstırapla, «Bunu yapmak zorundaydım,» diye açıkladı. «Sonra Devriyelerin size o binayı gösterdiklerini gördüm. Onlar gidinceye kadar bekledikten sonra oraya koştum. Ama

içeriye girmeye cesaret edemedim. Ne yapacağımı bilemediğim için gidendim. Sonunda aşağıya indiğinizi ve Devriyenin sizi durdurduğunu görünce...»

«Hey, siz!» Danışma'daki kadın sert ve sabırsız bir tavırla onlara sesleniyordu. Ayağa kalkmış, maden dolmakalemini masanın çimento alaşımı yüzeyine vuruyordu. Bu sert ses yerlilerin susmalarına ve kesik kesik solumaya başlamalarına yol açtı.

«Bu insanlar gitmeye çalışıyorlar! Buraya gelin! Muayene olmadan gidemezsiniz! Yalandan hastalanmış gibi hastahaneye gelmek ve böylece işleri asmak olmaz! Dönün, buraya gelin!»

Ama grup Aşağı Kentin gölgeleri arasına süzülmüştü bile. Etraflarını Şarklıların Yerli Mahallesi diye tanımladıkları yerin koku ve gürültüsü sarmıştı. Yukarı Kent şimdi yine onlar için yalnızca bir tavandı. Valona'yla Rik, Sark çevresinin o insanı boğan zenginliğinden kurtuldukları için rahatlamışlardı. Ama Terens hâlâ endişeliydi. Fazla ileri gitmişlerdi. Bundan sonra hiçbir yerde güvende olamayacaklardı.

Kentli bunları düşünürken Rik birdenbire, «Bak!» diye bağırdı.

Terens’in ağzında acı bir tat belirdi. Bu Aşağı Kentlilerin gördükleri sahnelerin en korkuncuydu belki de. Yukarı Kentin tabanındaki açıklıkların birinden sanki dev bir kuş aşağıya iniyordu. Bu güneşi engelliyor. Kentin o kısmındaki gölgelerin daha yoğunlaşmasına neden oluyordu. Ama bu bir kuş değildi. Devriyelerin silahlı yer taşıtlarından biriydi.

Yerliler haykırarak koşuşmaya başladılar. Belki korkmaları için bir neden yoktu ama yine de kaçmaya çalışıyorlardı. Taşıtın hemen hemen yolu üzerindeki bir adam istemeye istemeye yana çekildi. Üzerine gölge düştüğü sırada kendi düşüncelerine dalmış, hızla yürüyordu. Yana çekildikten sonra çevresine bakındı. O kargaşada pek sakin ve kaya gibi sağlam bir görünüşü vardı. Orta boyluydu, omuzlan şaşılacak kadar genişti. Gömleğinin bir kolu yukarıya kadar yırtılmıştı. Yarıktan gözüken kol bir erkek bacağı kalınlığındaydı.

Terens kararsızca duraklamıştı. Rik'Ie Valona’nın ise onsuz bir şey yapmaları imkânsızdı. Kentli’nin gizli kararsızlığı iyice artmıştı. Kaçalım ama nereye gideceğiz, diye düşünüyordu.

Burada beklediğimiz takdirde ne yapabiliriz? Belki Devriyeler başkalarının peşindeler. Ama Kütüphanedeki Devriyeyi bayılttık. Onun için başkalarının peşinde olmaları olasılığı pek zayıf.

Geniş omuzlu adam koşarcasına yaklaşıyordu. Tam grubun yanından geçeceği sırada durakladı. Biraz kararsızca... Sanki havadan sudan söz ediyormuş gibi, «Khorov’un Fırını,» diye mırıldandı. «Soldan ikinci dükkân. Çamaşırhanenin yanında.»

Dönerek yana doğru gitti.

Terens, diğerlerine, «Gelin,» dedi. Kentli koşarken bir yandan da durmadan terliyordu. O gürültü arasında Devriyelerin kendilerine özgü havlamayı andıran sesleriyle emirler verdiklerini duyuluyordu. Bir ara omzunun üzerinden geriye baktı. Altı Devriye yer taşıtından atlamışlar,

yayılıyorlardı. Terens, onların kendisini yakalamakta hiç güçlük çekmeyeceklerini biliyordu. Bu lanet olasıca Kentli üniforması, Yukarı Kentin sütunları kadar dikkati çekiyordu.

Devriyelerden biri onların bulundukları tarafa doğru koşuyordu. Terens adamların kendisini görüp görmediklerini bilmiyordu. Ama bu da önemli değildi. İki Devriye de önce Terens'le konuşmuş olan geniş omuzlu adamla çarpıştılar. Üçü de bir hayli yakın oldukları için Terens adamın boğuk feryadını, Devriyelerin küfürlerini duydu. Sonra Valona ve Rik'i sürükleyerek köşeyi döndü.

Khorov'un fırınının yerini beş altı yerinden kırılmış bir levhanın üzerine yazılmış olan yarısı silinmiş 'sürünen' pırıltılı harfler belirliyorlardı. Bir de açık kapıdan dışarıya taşan o nefis koku. İçeri girmekten başka çare yoktu. Grup da öyle yaptı.

Yaşlı bir adam iç odadan onlara baktı. İçeriye, radar fırınlarının uçuşan unların bulanıklaştırdığı ışıkları yayılıyordu. Adam onların ne istediklerini sorma fırsatını bulamadı.

Terens, «Geniş omuzlu bir adam...» diye başladı. Yabancıyı tarif etmek için ellerini açmıştı.

Aynı anda dışarıdan bağırışmalar geldi. «Devriyeler! Devriyeler!»

Yaşlı adam boğuk bir sesle, «Bu taraftan,» dedi. «Çabuk!»

Terens geriledi. «Oraya mı gireceğiz?»

Yaşlı adam, «Bu fırın aslında uydurma,» dedi.

Önce Rik, sonra Valona ve en sonra da Terens sürünerek fırının kapağından içeri girdiler. Bir şıkırtı oldu ve fırının arka duvarı hafifçe oynayarak menteşelerin üzerinde yükseldi. Grup gerideki küçük, loş odaya geçti.

Terens, Rik ve Valona orada beklemeye başladılar. Oda havasızdı. Ekmek kokusuysa büsbütün acıkmalarına neden oluyordu. Valona Rik'e gülümsüyor, zaman zaman dalgın dalgın onun elini okşuyordu. Rik ise boş gözlerle ona bakıyordu. Bazen elini kızarmış yüzüne götürüyordu.

Valona, «Kentli...» diyecek oldu.

Terens sinirli bir fısıltıyla, «Şimdi konuşma, Lona,» diye emretti. «Lütfen.» Elinin tersini alnına sürdü ve sonra da ıslanmış olan parmaklarına şaşkın şaşkın baktı.

Bir şıkırtı duyuldu. Bu saklandıkları küçük yerde kulaklarına gürültülü bir sesmiş gibi geldi. Terens kaskatı kesildi. Farkına varmadan yumruklarını sıkarak havaya kaldırdı.

Gelen geniş omuzlu adamdı. Açıklıktan zorlukla geçti. Sonra da Terens'e bakarak alayla güldü. «Haydi, haydi. Dövüşecek değiliz.»

Terens yumruklarına baktı, sonra da ellerini indirdi.

Geniş omuzlu adamın hali ilk gördükleri zamankinden daha kötüydü. Gömleği parça parça olmuş, elmacık kemiğinin üzeri kızarıp çürümeye başlamıştı. Gözleri küçük, göz kapakları da şişkindi.

Adam, «Aramaktan vaz geçtiler,» diye açıkladı. «Açsanız burada yiyecek var. Öyle şahane değil ama hepinize de yeter. Ne dersiniz?»

*

Kentte gece olmuştu. Yukarı Kentte ışıklar yanıyor ve bu gökyüzünü kilometrelerce uzaklara kadar aydınlatıyordu. Ama Aşağı Kent soğuk ve yapışkan bir karanlığa bürünmüştü. Fırının camekânının perdeleri içeride yasalara aykırı bir biçimde hâlâ ışık yandığının anlaşılmaması için iyice kapatılmıştı.

Sıcak yemek Rik'in biraz kendisini toplamasını sağlamıştı. Baş ağrısı hafiflemeye başlıyordu. Gözlerini geniş omuzlu adamın yüzündeki çürüğe dikti. Sonra da çekine çekine,

«Canım çok mu yaktılar?» diye sordu.

Geniş omuzlu adam, «Biraz,» dedi. «Bu önemli değil. Bu işte böyle olaylar her gün olur.» İri dişlerini göstererek güldü. «Devriyeler, birini kovalarken yollarına çıkmak dışında başka hiçbir suç işlememiş olduğumu kabul etmek zorunda kaldılar. Ve bir yerliyi yollarının üzerinden uzaklaştırmanın en kolay yolu...» Sanki elinde bir silahı tersine tutuyor ve kabzasıyla birinin başına vuruyormuş gibi bir hareket yaptı.

Rik yüzünü buruşturarak geriledi. Valona kaygıyla, onu korumak ister gibi elini uzattı.

Geniş omuzlu adam arkasına yaslanarak aralarındaki yiyecek parçacıklarını çıkarmak için dişlerini emmeye başladı. «Ben Matt Khorov'um. Ama herkes beni 'Fırıncı' diye çağırır. Siz kimsiniz?»

Terens omzunu silkti. «Eh...»

Fırıncı, «Ne demek istediğini anlıyorum,» dedi. «Bilmediklerimin kimseye bir zararı dokunmaz. Belki. Belki, ama bana güvenebilirsiniz. Sizi Devriyelerden kurtardım. Öyle değil mi?»

«Evet. Teşekkür ederiz.» Terens kendisini zorlamasına karşın yine de dostça bir tavırla konuşamamıştı. «Devriyelerin peşimizde olduğunu nereden biliyorsun? Çok kişi kaçışıyordu.»

Fırıncı gülümsedi. «Ama onların hiçbirinin yüzü de sizinkilere benzemiyordu. Suratlarınızı dövüp tebeşir yerine kullanabilirlerdi.»

Terens gülümsemeye çalıştı; ama başaramadı. «Açıkçası hayatını neden tehlikeye attığını

anlayamıyorum. Yine de teşekkür ederiz.

Tabiî, Teşekkür ederim,’ demek bir işe yaramıyor. Ama şu anda yapabileceğim başka bir şey de yok.»

Fırıncı, «Bir şey yapmanız gerekmiyor ki,» diye açıkladı. «Ben bu işi mümkün olduğu kadar sık sık yapıyorum. Bunun kişilerle de bir ilişkisi yok. Devriyeler birinin peşine takıldıkları takdirde onu kurtarmak için elimden geldiği kadar çabalıyorum. Devriyelerden nefret ediyorum!»

Valona inledi. «Başın derde girmiyor mu?»

«Tabii giriyor. Şuna bir bak.» Fırıncı parmağını çürümüş yanağına sürdü usulca. «Ama bunun beni engelleyeceğini sanmıyorsun sanırım. Ben şu uydurma kazanı sırf bu iş için yaptım. Devriyelerin beni yakalayarak, durumumu fazla zorlaştırmamaları için.»

Valona’nın gözleri hem korku ve hem de merakla iri iri açılmıştı.

Fırıncı, «Bütün bunları neden yapmayayım?» dedi. «Florina’da kaç Efendi var, biliyor musun? On bin. Kaç Devriye? Belki yirmi bin. Ve onlara karşı biz yerliler tam beş yüz milyonuz. Hepimiz onlara karşı birleştiğimiz takdirde...» Parmaklarını şıklattı.

Terens atıldı. «İğne tabancalar ve parçalama toplarına karşı birleşmiş oluruz, Fırıncı.»

Fırıncı homurdandı. «Öyle. Bizim de silah bulmamız gerekiyor. Sen Kentlisin ve Efendilerin yakınında fazla yaşamışsın. Onlardan korkuyorsun.»

Bugün Valona’nın bütün dünyası alt üst oluyordu. Bu adam Devriyelerle dövüşmüştü. Ve şimdi de Kentliyle kayıtsızca bir güvenle konuşuyordu. Rik, kolunu çekiştirdiği zaman ona usulca, «Haydi, uyu,» diyerek adamın parmaklarını kolundan çekti. Bu Fırıncının söylediklerini dinlemek istiyordu.

Geniş omuzlu adam, «Efendilerin iğne tabancaları ve parçalama topları var,» diyordu. «Ama Florina'yı ellerinde yüz bin Kentli’nin yardımıyla tutuyorlar.»

Terens sinirlendi.

Fırıncı buna aldırmadan konuşmasını sürdürdü. «Örneğin, kendine bir bak. Elbiselerin pek güzel. Temiz. Zarif. Herhalde güzel bir evin de var. Kitap filmlerin, özel bir aracın da var sanırım. Sokağa çıkma, ışık yakma yasaklarına da aldırmıyorsun. Hatta istediğin zaman Yukarı Kente bile gidebiliyorsun. Efendiler bütün bu hakları sana boşuna vermiyorlar herhalde?»

Terens öfkelenecek durumda olmadığını biliyordu. «Pekâlâ! Kentlilerin ne yapmalarını istiyorsun? Devriyelerle dövüşmelerini mi? Bunun ne yararı olur? Köyümün sakin sakin yaşamasını ve kotasını doldurmasını sağladığımı itiraf ediyorum. Hiç olmazsa başlarının derde girmesini engelliyorum. Köylülere yasaların izin verdiği kadar yardıma çalışıyorum. Bu da bir şey

değil mi? İleride bir gün...»

«Aaah, evet, ileride bir gün! O günün gelmesini kim bekleyebilir? Sen ve ben öldükten sonra gezegenimizi yönetenler kimin umurunda? Yani bunun bizim için bir önemi kalmaz.»

Terens, «Bir kere,» dedi.' «Ben Efendilerden senden daha çok nefret ediyorum. Ama yine de...» Duraladı. Kıpkırmızı kesilmişti.

Fırıncı bir kahkaha attı. «Haydi! Tekrar söyle! Efendilerden nefret ettiğin için seni Devriyelere haber verecek değilim. Sahi, ne yaptınız da Devriyeler peşinize takıldı?»

Terens sesini çıkarmadı.

Fırıncı, «Bir tahminde bulunabilirim,» diye mırıldandı. «Devriyeler bana çarptıkları sırada çok öfkeliydiler. Yani kendileri öfkeye kapılmışlardı. Bir Efendi emrettiği için öfke duymuyorlardı. Devriyeleri tanırım. Bu durumu hemen fark ettim. İşte bu yüzden yalnızca bir tek şey olabileceğini düşündüm. Bir Devriyeyi bayılttınız sanırım. Ya da onu öldürdünüz.»

Terens yine konuşmadı.

Fırıncı o dostça tavırlarını hiç bozmadı. «Dilini tutman akıllıca bir şey. Ama fazla ihtiyatın da zararlı bir şey olduğunu unutma, Kentli. Yardıma ihtiyacın olacak. Devriyeler senin kim olduğunu biliyorlar.»

Terens telaşla, «Hayır, diye bağırdı. «Bilmiyorlar.»

«Herhalde Yukarı Kentte belgelerine baktılar.»

«Yukarı Kente çıktığımı kim söyledi?»

«Benimki bir tahmin. Ama öyle olduğundan eminim.»

«Belgelerime baktılar ama çabucak. Adım; okuyacak zamanları olmadı.»

«Belgeleri senin bir Kentli olduğunu anlayacak kadar incelediler ya. Şimdi bütün yapacakları şu anda köyünde olmayan ya da bugün yaptıklarını açıklamayan bir Kentliyi bulmak. Florina’daki iletişim telleri fazla kullanılmaktan iyice kızmıştır sanırım. Bence başın dertte. »

«Belki.»

«Belkisi melkisi olmadığını biliyorsun. Yardım ister misin?»

Fısıltıyla konuşuyorlardı. Rik, bir köşeye kıvrılarak uykuya dalmıştı. Valona, bir Kentliye bakıyordu, bir Fırıncıya.

Terens başını salladı. «Teşekkür ederim, istemem. Ben... başımızın çaresine bakacağım.»

Fırıncı yine güldü. «Bunu nasıl başaracağını görmek ilginç olacak. Okumuş bir adam olmadığım için beni aşağı görme. Benim de başka yeteneklerim var. Dinle. Şimdi sen bu gece teklifimi düşün. Belki sonunda yardım gerektiğine karar verirsin.»

Valona karanlıkta gözleri açık öyle yatıyordu. Kız, yere serilmiş olan bir battaniyenin üzerine uzanmıştı. Ama bu da Valona'nın alıştığı yataklar kadar rahat sayılırdı. Rik, karşı köşede yine bir battaniyenin üzerinde derin bir uykuya dalmıştı. Heyecanlı günlerde, baş ağrısı geçtikten sonra böyle dalıyordu ,o.

Kentli battaniye istemediğini söylemişti. Fırıncı da gülmüştü o zaman. Zaten adam her şeye gülüyordu. Işığı söndürerek, «Karanlıkta istediğin kadar oturabilirsin,» demişti.

Valona uyuyacak halde değildi. Acaba bir daha uyuyabilecek miyim? Bir Devriyeyi bayılttım!

Nedense kızın aklına annesiyle babası gelmişti. Valona için annesi ve babası belirsiz hayallerdi. Onlarla ilgili yılları unutmayı hemen hemen başarmıştı. Ama şimdi babasıyla annesinin geceleri uyuduğunu sanarak aralarında fısıldaştıklarını hatırlıyordu. Karanlıkta evlerine gelen kimseleri de.

Devriyeler bir gece Valona'yı uyandırmış ve kıza anlayamadığı sorular sormuşlardı. Valona yine de bunları yanıtlamaya çalışmıştı. O geceden sonra da bir daha annesiyle babasını görmemişti. Valona'ya onların uzaklara gittiklerini söylemiş ve ertesi gün de onu bir işte çalıştırmaya başlamışlardı. Oysa onun yaşındaki çocukların daha iki oyun yılı vardı. Valona sokağa çıktığı zaman herkes ona bakıyordu. Ve çalışma saatlerinden sonra diğer çocukların onunla oynamalarına da izin verilmiyordu. Valona bu yüzden kimseye sokulmamayı, konuşmamayı öğrenmeye başlamıştı. Artık onu 'İri Lona' diye çağırıyor, kendisiyle alay ediyor ve «Bu kız geri zekâlı,» diyorlardı.

Valona kendi kendine, neden bu geceki konuşma bana annemle babamı hatırlattı, diye sordu.

«Valona.»

Ses o kadar yakından gelmişti ki, konuşan kimsenin nefesi kızın saçlarını uçuşturdu. Ses çok hafif olduğu için Valona bunu zorlukla duyabildi. Valona'nın bütün vücudu hem korku ve hem de utançtan kaskatı kesildi. Çünkü çıplak vücudunun üzerine sadece bir çarşaf örtmüştü.

Konuşan Kentliydi. «Bir şey söyleme. Sadece beni dinle. Ben gidiyorum. Kapı kitli değil. Ama döneceğim. Beni duyuyor musun? Anlıyor musun?»

Valona karanlıkta uzanarak Kentli'nin elini tuttu ve usulca sıktı. Bu cevap Terens'e yeterli geldi.

«Rik'e göz kulak ol, Valona. Onu sakın yanından ayırma. Ve Valona...» Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Kentli ekledi. «Bu Fırıncı denilen adama da fazla güvenme. Onun hakkında hiçbir şey

bilmiyorum. Anlıyor musun?»

Hafif bir hışırtı oldu. Sonra da daha hafif bir gıcırtı duyuldu. Kentli gitmişti. Valona dirseğinin üzerinde doğruldu. Rik'in nefeslerinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Etrafa derin bir sessizlik çökmüştü.

Valona karanlıkta gözlerini sıkıca yumarak düşünmeye çalıştı. Kentli her şeyi biliyor. Devriyelerden nefret eden ve bizi kurtaran Fırıncı hakkında neden öyle konuştu? Niçin? Kızın aklına bir tek şey geliyordu. Fırıncı tam zamanında imdadımıza yetişti. Durumumuz çok kötüydü. Fırıncı birdenbire ortaya çıktı ve çabucak harekete geçti. Sanki... bütün bunlar önceden hazırlanmıştı. Ya da... sanki Fırıncı bu olayın başlamasını bekliyordu...

Valona başını salladı. Çok garip... Eğer Kentli demin öyle konuşmasaydı bütün bunlar hiç aklıma gelmezdi.

Birdenbire sessizliği yüksek ve kaygısız bir ses yardı. «Hey! Hâlâ burada mısınız?»

Valona, bir el fenerinin ışığı kendisini aydınlatırken donmuş gibi kaldı. Sonra vücudu ağır ağır gevşedi ve kız çarşafı boynuna kadar çekti. Işık yana kaydı, Valona’nın kimin geldiğini düşünmesine gerek yoktu. El fenerinin geriye de yansıyan hafif ışığında orta boylu, geniş omuzlu adamın silueti iyice görülüyordu.

Fırıncı, «Biliyor musun?» dedi. «Onunla gideceğini sanıyordum.»

Valona usulca, «Kiminle, efendim?» diye sordu.

«Kentliyle tabii. Onun çıkıp gittiğini biliyorsun, kızım. Rol yaparak zaman kaybetme.»

«Kentli geri gelecek, efendim.»

«Kentli geri döneceğini mi söyledi yani? Eğer öyleyse çok yanıldı. Devriyeler ,onu yakalayacaklar. Kentli hiç de zeki bir adam değil. Yoksa kapının özellikle açık bırakıldığını hemen anlardı. Sen de gitmeyi mi düşünüyorsun?»

Valona, «Hayır,» dedi. «Kentliyi bekleyeceğim.»

«Sen bilirsin. Ama bu pek uzun bir bekleyiş olacak. İstediğin zaman çıkıp gidebilirsin.» Birdenbire Fırıncının elindeki fenerin ışığı yerde kaydı ve sonunda Rik’in zayıf, soluk yüzünü aydınlattı. Rik, uykusunun arasında ışık yüzünden gözlerini daha sıkıca yumdu. Ama uyanmadı.

Fırıncı düşünceli bir sesle, «Ama onu burada bırakmanı istiyorum,» diye ekledi. «Bunu anlıyorsun sanırım. Buradan gitmeye karar verirsen kapı açık. Ama onun için açık değil.»

Valona, «O zavallı, hasta bir adam...» diye başladı. Sesi korkusundan tizleşmişti.

«Öyle mi? Eh, ben de zavallı, hasta adamları topluyorum. O da burada kalacak! Bu sözlerim

unutma!»

Fenerin ışığı hâlâ Rik'in yüzünü aydınlatıyordu.

BEŞ

Dr. Selim Junz bir yıldan beri sabırsızlanıyordu. Ve insan zamanla sabırsızlığa alışamıyordu. Hatta aksi oluyordu bunun. Ancak aradan geçen bir yıl Junz'a Sark bürokrasisini hızlı davranmaya ikna etmenin imkânsız olduğunu öğretmişti. Çünkü bu bürokratlar Sark'a Florina'dan getirtilmiş yerlilerdi. Bu yüzden de vakarlarına çok fazla önem veriyorlardı.

Junz bir keresinde Trantor Elçisi Abel'e, «Neden Şarklılar devlet hizmetlerini pek aşağı gördükleri bu adamlara yaptırıyorlar?» diye sormuştu. Abel, uzun yıllardan beri Sark'taydı. Hatta bu yüzden oraya kök salmaya başlamış olduğu bile söylenebilirdi.

Abel, yeşil şarap dolu kadehine bakarak gözlerini kısmıştı. «Siyaset, Junz, siyaset. Sark mantığıyla uygulanan bir pratik genetik sorunu. Bu Sark'lıların dünyası küçücük, önemsiz bir yer. Florina denilen o sonsuz altın madenini kontrol ettikleri sürece önem kazanıyorlar. Bu yüzden her yıl Florina tarlalarını ve köylerini araştırıyor, en yetenekli gençleri eğitim için Sark'a getirtiyorlar. Sıradan gençlere formülerleri doldurma, imzalama, dosyalama işlerini veriyorlar. Gerçekten zeki olanlarıysa köyleri yönetmeleri için tekrar Florina'ya gönderiliyorlar. Bu adamlara Kentli adı veriliyor.»

Dr. Junz aslında bir Uzay-analizcisiydi. Bütün bunların nedenini de anlıyamıyordu. Bunu

Trantor Elçisine de söyledi.

Abel, buruşuk, küt parmağını ona doğru salladı. Kadehindeki içkinin yeşil ışığı sert tırnağındaki sarımsı griliğin kaybolmasına neden oldu. «Sen hiçbir zaman bir yönetici olamayacaksın. Sakın benden tavsiye mektubu istemeye kalkayım da deme. Dinle! Sarklı'lar bu yöntemle Florina'nın en zeki gençlerini kendi taraflarına çekmiş oluyorlar. Çünkü Sark'a hizmet ettikleri sürece onlara her şey veriliyor. Ama Sark'a sırt çevirdikleri takdirde bir Florina'lı gibi yaşamak zorunda kalıyorlar. Ve dostum, bu hayatın hiç hoş olmadığını da bilmelisin.» Şarabını başına dikerek sözlerini sürdürdü. «Arıca Kentlilerin de, Şarkların memurlarının da çoluk çocuk sahibi olmalarına izin verilmiyor. Böyle bir şey olduğu takdirde işlerinden atılıyorlar. Florina'lı kadınlar için de aynı şey söz konusu. Tabii Florina'lıların Şarklılarla evlenmesiyse hiç olmayacak bir şey. Böylece Florina'nın en üstün genleri yavaş yavaş ortadan kayboluyor. Bu gidişle Florina'da sadece oduncularla su taşıyıcıları kalacak.»

«Ama o zaman memur da bulamayacaklar. Öyle değil mi?»

«Bu sorunu ileride düşünecekler.»

Dr. Junz şimdi 'Florina İşleri Bakanlığı'nın bekleme salonunda oturuyor, sabırsızca yolundaki engelleri ağır ağır aşmayı bekliyordu. O sırada Florina'lı küçük görevliler bürokrasi labirentinde

sağa sola koşuşup duruyorlardı.

Sonunda Sark'lıların hizmetinde kuruyup kırışmış yaşlıca bir Florina'lı Junz'un önünde durdu. «Dr. Junz?»

«Evet.»

«Benimle gelin.»

Dr. Junz, bir ekranda belirecek bir numarayla beni daha kolaylıkla çağırabilirlerdi, diye düşündü. Havadaki bir flüor kanalı da bana güzelce yol gösterirdi. Ama tabii iş gücü ucuz. Bunun yerine başka bir şey kullanılmasına da gerek kalmıyor. Bu adamlar çabalayıp duruyorlar. Junz, 'adamlar' lafını özellikle kullanmıştı. Çünkü Sark'taki hiçbir Resmi Dairede bir kadınla karşılaşmamıştı. Florina'lı kadınlar kendi gezegenlerinde bırakılıyorlar. Sadece bazıları hizmetçilik etmeleri için Sark'a getiriliyorlardı. Onların da 'üreme'leri yasaktı tabii.

Adam, Junz'a Bakan Yardımcısının Sekreterinin masasının önüne oturmasını işaret etti. Junz, masanın başındaki Florina'lının mevkiini tahtaya oyulmuş olan ışıltılı 'sürünen' yazıdan öğrendi. Tabii bir Florina'lı, büronun yönetimi konusunda ne kadar yetkisi olursa olsun, hiçbir zaman daha yüksek bir mevkiye getirilemezdi. Bakan ve Bakan Yardımcısı Sark'lıydılar. Dr. Junz onlarla toplantılarda karşılaşabilirdi. Ama adamları burada göremeyeceğini de biliyordu.

Junz, gösterilen yere oturarak yine sabırsızca bekledi. Ama amacına biraz olsun yaklaşmış sayılırdı. Sekreter dikkatle dosyayı inceliyor, her küçük yazılı kâğıda sanki bu bütün Galaksinin sırlarını taşıyormuş gibi bakıyordu. Adam bir hayli gençti. Belki de okuldan yeni mezun olmuştu. Bütün Florina'lılar gibi cildi çok beyaz ve saçları açık renkti.

Junz, acayip, ataç bir heyecan duydu. O Libair gezegenindendi. Ve bütün Libair'liler gib cildinin pigmeni fazlaydı. Derisi çok koyu kahverengiydi. Galakside, Libair ya da Florina gibi, ten renginin yelpazenin iyice iki ucunda olduğu gezegen pek azdı. Diğer gezegenlerde yaşayan insanların renkleri ikisinin arasıydı.

Bazı radikal genç antropoloji uzmanları Libair gibi gezegenlerdeki insanların bağımsız ama diğerlerine yaklaşan bir evrim sonucu ortaya çıktığını iddia ediyorlardı. Daha yaşlı uzmanlarsa diğerlerine değişik türlerin birbirleriyle evlenmeleri mümkün olacak kadar yaklaşan bir evrimi acı bir dille red ediyorlardı. Galakside yaşayan insanların hepsi de birbirleriyle evlenebilecek durumdaydılar. Bu uzmanlar insanlığın bir tek gezegende ortaya çıktığı ve o dünyada cilt rengine göre gruplara da ayrıldığını iddia ediyorlardı. Tabii bu iddia da sorununun kökeni daha eskilere atıyor ve hiçbir soruya yanıt getirmiyordu. Bu yüzden Dr. Junz iki açıklamayı da beğenmiyordu. Ama zaman zaman bu sorunu düşünmüyor değildi. Nedense karaderili insanların yaşadıkları dünyalarda eski bir savaşla ilgili söylenceler hâlâ tekrarlanıyordu. Libair efsanelerinde deri renkleri farklı insanların savaştıklarından söz ediliyordu. İddiaya göre Libair'e de bir savaşta yenilgiye uğrayan bir grup karaderili insan yerleşmişti.

Dr. Junz Arcturus'taki Uzay Teknolojisi Enstitüsüne gitmek için Libair'den ayrıldığı ve sonradan da meslek hayatına atıldığı zaman bu eski peri masallarını da unutmuştu. O günlerde yalnızca bir kez, bu konuyu düşünmüştü. Centaur Sektöründeki eski gezegenlerden birine bir iş için gittiğinde bu konuyu düşünmüştü. Bu gezegenlerin tarihi milyonlarca yılı kapsıyordu. Dilleri de o kadar eskiydi ki. İnsan bunun o kayıp ve efsanevi İngilizce olduğunu bile düşünebilirdi. Ve bu dünyada karaderili insanları tanımlamak için belirli bir kelime de kullanıyorlardı.

Neden karaderili bir insan için özel bir kelime olsun? Mavi gözlü, iri kulaklı ya da kıvırcık saçlı insanlar için özel birer sözcük var mı ki? Sonra...

Dr. Junz, sekreterin sesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. «Kayıtlara göre bu büroya daha önce de başvurmuşsunuz.»

Dr. Junz hafif bir hiddetle, «Evet öyle, efendim,» dedi.

«Ama son zamanlarda değil.»

«Evet, son zamanlarda değil.»

«Hâlâ...» Sekreter kâğıtları karıştırdı, «...on bir ay ve on üç gün önce kaybolmuş olan bir Uzay-analizcisini arıyorsunuz.»

«Evet.»

Sekreter, o kupkuru sesiyle, «Bütün bu sürede,» dedi. «Bu adamın izine rastlanmamış. Onun Sark bölgesine girdiğini gösteren bir kanıt da bulunamamış.»

Junz, «Onun en son uzayda, Sark yakınında bir yerde olduğu bildirildi,» diye karşılık verdi.

Sekreter bir an başını kaldırarak uçuk mavi gözleriyle bilimadamına baktı. Sonra bakışlarını kaçırdı. «Olabilir. Ama bu onun Sark'ta olduğunu gösteren bir kanıt sayılamaz.»

«Kanıt sayılamazmış!» Dr. Junz dudaklarını sıktı. Yıldızlararası Uzay-analizi Bürosu da aylardan beri gitgide artan bir sertlikle aynı şeyi söylüyordu.

«Bir kanıt yok, Dr. Junz! Zamanınızı daha yararlı bir biçimde harcayabilirsiniz, Dr. Junz! Büro, araştırmanın sürdürülmesini sağlayacak, Dr. Junz!»

Tabii aslında, «Paramızı boşuna harcamaktan artık vazgeç, Junz!» demek istiyorlardı.

Sekreterin de dikkatle söylediği gibi olay Yıldızlararası Standart Zamana göre on bir ay ve on üç gün önce başlamıştı. (Tabii Sekreter böyle bir konuda yerel saati kullanmak hatasına düşmezdi.) Junz, olaydan iki gün önce her zamanki gibi Büronun Sark'taki şubelerini denetlemek için gezegene inmişti. Ama sonra... her şey başka biçimde gelişmişti.

Dr. Junz'u Büronun yerel temsilcisi karşılamıştı. Sıska bir gençti bu. Dr. Junz onu daha çok

durmadan Sark kimyasal endüstrisince üretilen esnek bir maddeyi çiğnemesi yüzünden hatırlıyordu...

*

Denetleme sona ererken yerel temsilci birdenbire bir olayı hatırladı. Sonsuz çikletini azı dişlerinin gerisine yerleştirerek, «Uzay ajanlarımızın birinden bir mesaj aldık, Dr. Junz,» diye açıkladı. «Bunun önemli olduğunu sanmıyorum. O ajanları bilirsiniz.»

Genellikle ajanların hiç önemsenmediği bu sözlerle belirtilirdi. 'Onları bilirsiniz.' Dr. Junz ani bir öfkeyle başını kaldırdı. On beş yıl önce kendisinin de ajan olarak uzayda dolaştığını söylemek üzereydi. Sonra bu işe ancak üç ay dayanabildiğini hatırladı. Fakat bu hiddeti yüzünden ajanın mesajını dikkatle okudu.

«Lütfen Y.U.B. Kontrol Merkezine bağlı şifreli direkt hattı açık tutun. Bütün Galaksi etkilenecek. En kısa yörüngeyi izleyerek gezegene ineceğim.»

Bu haberin temsilciyi pek eğlendirmiş olduğu anlaşılıyordu. Sakızını yine ritmik bir biçimde çiğnemeye başlamıştı. «Düşünün, efendim. Bütün Galaksi etkilenecekmiş! Bir ajan için bile olağanüstü bir şey bu! Bu mesajı aldıktan sonra söylediklerinden bir anlam çıkarabilmek için ajanla konuşmaya çalıştım. Ama bu bakımdan başarılı olamadım. Bana, 'Florina'da yaşayan herkesin hayatı tehlikede,' diye tekrarladı durdu. Yani yarım milyar insanın ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ısrar etti. Tam bir psikopat gibi konuşuyordu. Açıkçası ajan buraya indiği zaman onunla tek başıma ilgilenmek istemiyorum.»

Dr. Junz sordu. «O konuşmayı banda aldınız mı?»

«Evet, efendim.» Genç adam birkaç dakikalık bir aramadan sonra İnce bir film parçasını bulabildi.

Dr. Junz filmi okuyucuya taktı. Sonra da kaşları çatıldı. «Bu bir kopya değil mi?»

«Evet. Orijinali Sark'taki Gezegen dışı Taşımacılık Bürosuna yolladım. Ajanı hava limanında bir ambülansla karşılamalarının daha doğru olacağını düşündüm. Herhalde çok kötü durumda o.»

Dr. Junz için için genç adama hak verdi. Uzayın derinliklerini yalnız başına inceleyen analizciler bu işin ağırlığı yüzünden hastalandıkları zaman gerçekten de şiddetli krizler geçiriyorlardı. Ama Junz sonra, «Bir dakika,» dedi. «Ajan hâlâ gezegene İnmemiş gibi konuşuyorsunuz.»

Temsilci şaşırdı. «Herhalde inmiştir. Ama bana bildiren olmadı.»

«Hemen Taşımacılık Bürosunu bulun ve olayın ayrıntılarını öğrenin. Ajan ister bir psikopat olsun ister olmasın, ayrıntıların kayıtlarımıza geçirilmesi gerekir.»

Dr. Junz, ertesi gün Sark’tan ayrılmadan önce son bir denetim için tekrar Büroya uğradı. Başka dünyalarda ilgilenmesi gereken işler vardı, acele ediyordu. Tam bürodan ayrılmak için kapıya doğru giderken omzunun üzerinden, «Bizim ajan ne âlemde?» diye sordu.

Temsilci, «Ah, evet...» dedi. «Ben de size bunu söyleyecektim. Taşımacılık Bürosu ondan bir haber çıkmadığını söyledi. Ajan hava limanına da inmemiş. Taşımacılık Bürosuna ajanın gemisindeki hiper atomik motorların enerji tablolarını yolladım. Ama uzayda, yakınlarda onunkine benzer bir gemi yokmuş. Herhalde ajan Sark'a inmekten vaz geçti.»

Dr. Junz, yolculuğunu yirmi dört saat erteledi. Ertesi gün bu dünyanın merkezi olan Sark Kente, Gezegen dışı Taşımacılık Bürosuna gitti. Ve ilk kez o zaman Florina'lı bürokratlarla da karşılaştı. Görevliler, bilimadamının sorularına başlarını sallayarak cevap verdiler. «Evet, Y.U. Bürosunun analizcisinin Sark’a ineceğiyle ilgili haberi aldık. Evet, tabii. Ama hava ¡imanına öyle bir gemi inmedi.»

Dr. Junz, «Ama bu olay çok önemli,» diye ısrar etti. «Ajanımız çok hasta. Onun Y.U. Bürosunun yerel temsilcisiyle yaptığı konuşmanın bandını almadınız mı?»

Florina’lılar gözlerini iri iri açtılar. «Bandını mı?» Büroda böyle bir şeyin alındığını hatırlayan bir tek kişi bile yoktu.

«Ajanınızın hasta olmasına üzüldük. Ama buraya Y.U. Bürosunun bir gemisi inmedi. Gezegenin yakınında uzayda da öyle bir gemi yok.»

Dr. Junz oteldeki odasına dönerek uzun uzun düşündü. Hareket saati geldi geçti. Bilimadamı otelin resepsiyonuna telefon ederek daha uzun bir süre kalabileceği başka bir daireye geçirilmesini istedi. Sonra da Trantor Elçisi Ludigan Abel'den randevu istedi.

Junz, ertesi gün Sark tarihiyle ilgili eserleri okudu. Abel'le buluşma saati yaklaştığı sırada kalbi öfkeyle ağır ağır çarpıyordu. Artık bu işin peşini kolay kolay bırakamayacağını anlamıştı.

Yaşlı Elçinin onun gelişini bir dostluk ziyareti saydığı belliydi. Junz'un elini sıktı. Makine barmenini getirtti. Ve ilk iki içki sırasında ciddi konuların açılmasına izin vermedi. Junz da bu fırsattan yararlanarak kendince önemli konuları açtı. Florina’lı bürokratlar konusunda sorular sordu. Abel o zaman bilimadamına Sark’lıların uyguladığı genetik yöntemleri açıkladı. Junz’un öfkesi daha da arttı.

Junz, Abel'i her zaman o günkü haliyle hatırlayacaktı. Kalın bembeyaz kaşların gölgelediği çukura kaçmış gözleri yarı kapalıydı. Gagaya benzeyen burnunu içki kadehine doğru uzatmıştı. Çökük yanakları hem yüzünün ve hem de vücudunun zayıflığım vurguluyordu. Abel, eklemleri çıkık işaret parmağını tempo tutarmış gibi salıyordu. Junz hikâyesine başladı. Bunu sakin bir tavırla özetledi. Abel onu dikkatle dinledi, sözlerini de kesmedi.

Junz'un konuşması sona erdiği zaman Elçi ağzını zarif bir tavırla kuruladı. «Şimdi beni dinle. Kaybolan adamı tanıyor musun?»

«Hayır.»

«Onunla hiç karşılaştın mı?»

«Bizim uzay-analizcileriyle kolay kolay karşılaşamazsın.»

«Adamın şimdiye kadar bir takım hayallere kapıldığı oldu mu?»

«Y.U.B. Merkez Ofisindeki kayıtlara göre başına ilk kez böyle bir şey geliyor. Tabii eğer iddiaları hayal ise.»

«Eğer...» Elçi bu cümlesini tamamlamadı. Onun yerine, «Neden bana geldin?» diye sordu.

«Bana yardım etmen için.»

«Bu belli bir şey. Ama hangi bakımdan? Sana nasıl yardım edebilirim?»

«İzin ver de anlatayım. Sark'lıların Gezegen dışı Taşımacılık Bürosu bizim ajanın gemisinin enerji tablolarını bulabilmek için uzayı araştırmış. Yakınlarda öyle bir gemi yokmuş. Onların bu konuda yalan söyleyeceklerini sanmıyorum. Sark'lıların yalan söyleyemeyecek insanlar olduklarını kastetmiyorum. Ama gereksiz yere yalan söyleyecek de değiller sanırım.

Çünkü bu iddiayı iki üç saat içerisinde araştırabileceğimi biliyorlar.»

«Doğru. E?»

«Enerji tablosu iki durumda izlenemez. Bir: gemi uzayda, yakın bir yerde değilse. Çünkü o zaman hiper uzayda sıçramalar yapmış ve Galaksinin başka bir bölgesine gitmiştir. İki: uzayda değilse yani gezegene inmişse. Ajanın sıçrama yaptığını sanmıyorum. Florina ve Galaksinin ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu iddiaları bir megalomanyağın hayalleriyse o zaman hiçbir şey onu Sark'a inmekten ve hezeyanlarını ilgililere açıklamaktan alıkoyamazdı. Düşüncesini değiştirip, buradan uzaklaşmazdı. Bu konuda on beş yıllık tecrübem var. Diğer olasılık üzerinde duralım. Belki ajanın aklı başındaydı ve iddialarında da haklıydı. O zaman da yine düşüncesini değiştirip buradan uzaklaşmazdı.»

Yaşlı Trantor'lu tek parmağını usulca salladı. «O halde ajanın Sark'ta olduğu sonucuna vardın.»

«Tabii ya! Bu bakımdan da yine iki olasılık var. Bir: adam kriz geçiriyorsa, bilinen bir hava limanından başka bir yere inmiş olabilir. Belki de şimdi belleğini yarı yitirmiş halde, hasta hasta ortalıkta dolaşıyor. Bir Uzay-analizcisinde bile böyle bir durum pek görülmez ama yine de olabilir. Genellikle böyle durumlarda sinir krizleri geçicidir. Ajan krizi atlatırken önce işinin ayrıntılarını hatırlar, sonra da özel anılarını. Sonuçta bir Uzay-analizcisinin işi bütün hayatı demektir. Çoğu zaman böyle bellek kaybına uğramış bir ajan çabucak bulunur. Çünkü Uzay analizi konusunda kitaplara bakmak için bir genel kütüphaneye girer.»

«Anlıyorum. Benden Kütüphaneciler Yönetim Kurulunun böyle bir durumu sana bildirmesini sağlamamı istiyorsun.»

«Hayır, hayır. Bu bakımdan bir zorlukla karşılaşacağımı sanmıyorum. Ben sadece Uzay analiziyle ilgili bazı standart eserlerin özel listeye alınmasını, bu kitapları okumak isteyen ve Sark vatandaşı olmayan kimselerin sorguya çekilmek üzere bekletilmelerini istiyorum. Şarklılar bunu kolayca kabul edeceklerdir. Çünkü bu planın bir yararı olmayacağını düşüneceklerdir.»

«Neden?»

Öfkeyle titremeye başlayan Junz çabuk çabuk konuşuyordu artık. «Çünkü ben ajanımın planladığı gibi Sark Kenti uzay limanına indiğinden eminim. Belki aklı başındaydı, belki sinir krizi geçiriyordu. Sark'lılar onu ya hapsettiler, ya da öldürdüler.»

Abel, hemen hemen boşalmış olan kadehini masaya bıraktı. «Şaka mı ediyorsun?»

«Ben de şaka eden bir insan hali var mı? Bana yarım saat önce Sark konusunda neler anlattığını unuttun mu? Sark'lıların hayatları, zenginlikleri ve güçleri Florina'yı kontrol altında tutmalarına bağlı. Şu son yirmi dört saatlik sürede okuduğum kitaplar bana neyi öğrettiler biliyor musun? Florina'nın Kirt Tarlaları Sark'ın servet kaynağı. Ve şimdi ortaya bir adam çıkıyor. Akıllı ya da psikotik, Galaksiyi çok ilgilendirecek bir şeyin Florina'da yaşayan her erkek ve kadının hayatını tehlikeye attığını iddia ediyor. Ajanın son konuşmasının kopyası burada. Onu bir oku.»

Abel, Junz'un kucağına attığı film parçasıyla, uzattığı 'okuyucu'yu aldı. Rengi uçmuş gözlerini kırpıştırarak yazıları ağır ağır okudu.

«Bunda fazla bir bilgi yok.»

«Tabii yok. Ajan bir tehlike olduğunu söylüyor. Durumun bütün Galaksiyi etkileyeceğini açıklıyor. Hepsi bu kadar. Ama bu konuşmanın aslı Sark'lılara gönderilmemeliydi! Ajanın yanıldığını düşünelim. Sark Hükümeti onun çılgınca düşüncelerini bütün Galaksiyi açıklamasına izin verir miydi? Bir kere Florina'lılar paniğe kapılırlardı. Kirt ipliği üretimi duraklardı. Ama daha da önemlisi Sark-Florina ilişkisinin bütün kirli, iğrenç yanları tüm Galaksinin gözleri önüne serilirdi. Bütün bunları önlemek için bir tek kişiyi ortadan kaldırmaları yeterliydi. Sadece bu banda dayanarak harekete geçemem. Bunu onlar da biliyorlar. Sark'lılar böyle bir durumda cinayet işlemekten kaçınırlar mı sanıyorsun? Senin anlattığın genetik uzmanları hiç duraklamazlar bile.»

«Peki, ne yapmamı istiyorsun? Açıkçası bunu hâlâ anlamış değilim.» Abel pek sakindi.

Junz, haşince, «Ajanımı öldürüp öldürmediklerini öğren,» dedi. «Burada bir haberalma örgütün olmalı. Ah, kelime oyunlarına kalkışmayalım. Ben siyaset konusunda olgunluğa erişecek kadar çok dolaştım Galakside. Bu olayı incele. Ben de o arada kütüphane konusunda görüşmeler yaparak onları oyalarım. Sark'lıların ajanımı öldürdüklerini öğrendiğim takdirde

Trantor’un gerekli cezayı vermesini, önlemler almasını da istiyorum. Bundan sonra Galakside hiçbir hükümet bir Y.U.B. ajanını rahatlıkla öldürebileceğini ve bu işten yakasını kurtaracağını da sanmamalıdır.»

Junz'un Abel’le yaptığı ilk konuşma böyle sona erdi. Bilgin bir tek bakımdan haklıydı. Sark’lılar kütüphane konusunda istediklerini yaptılar, hatta anlayış da gösterdiler.

Ama Junz’un diğer bakımlardan haklı olup olmadığı belli değildi. Aylar geçti ama Abel’in ajanları kayıp Uzay-analizcisinin ölüsünü ya da dirisini Sark’ta hiçbir yerde bulamadılar.

Bu durum on bir ay boyunca hiç değişmedi. Junz da neredeyse bu çabalardan vaz geçecekti. «Bir yılın dolmasını bekleyeceğim. Ondan sonra da bu olayla uğraşmayacağım.» Ama sonra bir şey durumu değiştirdi. Bu konuda Abel’in bir yararı olmadı. Sadece Junz’un uyardığı ve sonra da hemen hemen unuttuğu Kütüphaneciler olayı biraz aydınlattılar. Bu konuda Sark Genel Kütüphanesine bir rapor geldi. Junz da işte bu yüzden sonunda kendisini Florina İşleri Bakanlığında Florina’lı bir bürokratın karşısında buldu.

Sekreter, dosyayı incelemesini sürdürüyordu. Son sayfayı da okuduktan sonra başını kaldırdı. «Sizin için ne yapabilirim?»

Junz kesin bir tavırla, «Dün,» dedi. «Öğleden sonra dördü yirmi iki geçe Sark Genel Kütüphanesinin Florina’daki şubesine bir adamın geldiğini ve Uzay-analizi konusunda iki kitabı incelemek istediğini öğrendim. Bu adam Sark'lı değildi. Sorguya çekilmek için de alıkonulmuştu. Ama sonra kütüphaneden başka hiçbir haber gelmedi.» Sekreterin konuşmasını engellemek için sesini yükseltti. «Kaldığım otelin aygıtında saat beşi beş geçe izlediğim bir telehaber bülteninde, Sark Genel Kütüphanesinin Florina Şubesinde bir Devriyenin başına vurularak bayıltıldığı ve ilgililerin bu müthiş rezaletin suçluları oldukları sanılan üç yerliyi yakalamaya çalıştıkları açıklandı. Daha sonraki haber özetleri yayınlarında bu olaydan hiç söz edilmedi.

«Bu iki olayın birbirlerine bağlı olduğu kesin. Aradığım adamı Devriyelerin tutukladıklarından da eminim. Florina’ya gitmek için izin istedim ama izin verilmedi. Florina'ya eser-altı yolla, o adamı Sark’a yollamalarını bildirdim. Bu konuda bir şeyler yapılmasını istemek için kalkıp Florina İşleri Bakanlığına geldim. Ya ben oraya giderim, ya da ajanımı buraya getirtirsiniz.»

Sekreter cansız sesiyle, «Sark, Y.U. Bürosunun memurlarının protestolarını kabul edemez,» dedi. «Amirlerim bana bu konuda sorular sorabileceğinizi bildirerek beni uyardılar. Size yapılacak açıklamalar konusunda da talimat verdiler. Özel listeye alınan kitaplara bakmak isteyen adamın yanında iki kişi daha varmış. Bir Kentli ve Florina’lı bir kız. Gerçekten de onlar, sizin de söylediğiniz gibi Devriyeye saldırmışlar. Adamlarımız onların peşlerine de takılmışlar. Ama yakalayamamışlar.»

Junz acı bir hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu saklamak zahmetine katlanmadı. «Kaçmışlar mı?»

«Pek de öyle sanılmaz. Matt Khorov adında bir fırıncının dükkânına gittikleri anlaşılmış.»

Junz hayretle Florina'lı memura baktı. «Ve orada kalmalarına izin verilmiş, öyle mi?»

«Son zamanlarda Ekselans Abel Ludigan Abel'le hiç görüştünüz mü?»

«Bunun o olayla ilgisi...»

«Bize Trantor Elçiliğine sık sık gittiğiniz bildirildi.»

«Elçiyi bir haftadan beri görmedim.»

«O halde size onu görmenizi önereceğim. O suçluların, hiçbir zarar görmeden Khorov'un fırınında kalmalarına göz yumulmasının nedeni Trantor'la yıldızlararası ilişkimizin çok nazik olması. Bana gerektiği takdirde size bir şeyi daha açıklamamı da emrettiler. Herhalde yapacağım bu açıklama sizi hiç şaşırtmayacak. Khorov...» Florina'lının beyaz yüzünde ilk kez Junz'u aşağı gördüğünü açıklayan bir ifade belirdi. «... Trantor ajanı. Bunu bizim Güvenlik Büromuz da çok iyi biliyor.»

ALTI

Junz'un Sekreterle yaptığı konuşmadan on saat önce Terens fırından ayrılmıştı,..

Kentli, dar geçitlerden dikkatle ilerlerken elini yerlilerin oturdukları mezbelelerin kaba duvarlarına sürüyordu. Yukarı Kentten zaman zaman süzülen uçuk ışık dışında her taraf kapkaranlıktı. Aşağı Kentte artık sadece ikişer üçer kişiden oluşan gruplar halinde dolaşan Devriyelerin el fenerlerinin incimsi ışığı görülebilirdi.

Aşağı Kent pis kokulu bir ejderha gibi uyuyordu. Gövdesinin yağlı, iri halkalarını ışıklı Yukarı Kentin oluşturduğu tavan gizliyordu. Herhalde bazı yerlere ürünler getiriliyor ve ertesi gün kullanılmak üzere depolanıyordu. Ama burada, bu yoksullar mahallesinde değil.

Uzaktan sert ayak sesleri gelirken Terens de büzülerek tozlu bir yola saptı. Florina'nın gece yağmuru bile buraya pek süzülemiyordu. Yolun ağzında ışıklar belirdi. Sonra ilerledi ve yüz metre ötede gözden kayboldu.

Devriyeler bütün gece etrafta dolaşacaklardı. Yalnızca biraz gezinmeleri yetiyordu. Uyandırdıkları korku, güce gerek kalmadan düzeni sağlamalarına yetecek kadar müthişti. Kent, te ışık olmadığı için belki de o karanlıkta sayısız insan etrafta sürünüyordu. Ama Devriyeler de olmasaydı, bu kalabalık yine bir tehlike oluşturmayacaktı. Yiyecek satan dükkânlar ve fabrikalar çok iyi korunuyordu. Yukarı Kentin lüksüne erişmek imkânsızdı. Yakınızdaki birinden bir şey çalmak, bir insanın sefaletine asalakça ortak olmak da bir işe yaramazdı.

Başka dünyalarda suç sayılabilecek şeyler bu karanlık âlemde hemen hemen hiç görülmüyordu. Fakirler yaşıyorlardı orada ama onlar da iyice soyulmuşlardı. Zenginlerse erişilemeyecek bir yerde yaşıyorlardı.

Terens uçarcasına ilerledi. Yüzü yukarıdaki çimento alaşımında açılmış olan deliklerden süzülen ışıkta bembeyaz ve parlak duruyordu. Genç adam, o deliklerin altından geçerken dayanamayarak başını kaldırıp bakıyordu.

Zenginlerse erişilemeyecek bir yerde yaşıyorlardı.

Ama gerçekten onlara erişmek imkânsız mıydı? Terens'in Sark'lı Efendilere karşı olan duyguları hayatı boyunca kaç kez değişmişti? Küçükken bir çocuk gibi düşünmüştü. Devriyeler siyahlı gümüşlü birer canavardılar. İnsan bir kabahat yapsın yapmasın onları görünce kaçardı. Efendiler belirsiz, efsanevi üstün insanlardı. Son derece de iyiydiler, onlar. Sark denilen bir cennette yaşıyor, dikkat ve sabırla Florina'lı akılsız kadın ve erkeklerin iyiliğini sağlamaya çalışıyorlardı.

Terens okulda her gün tekrarlıyordu: «Efendiler bizimle ilgilendikleri gibi. Galaksi Ruhu da onlarla ilgilensin!»

Terens şimdi, «Ah, tabii,» diyordu. «Tabii. Ruh da onlara, Efendilerin bize layık gördüklerini yapsın! Ne fazlasını, eksiğini!» Karanlıkların arasında yumruklarını sıktı. Avuçları alev alev yanıyordu.

Terens on yaşındayken okulda Sark'taki hayatla ilgili bir yazı yazmıştı. Tabii bu yaratıcılık ve hayal gücünün bir ürünüydü. Ve Terens bunu yalnızca yazısının güzelliğini göstermek için hazırlamıştı. Genç adam o yazıyı pek hatırlamıyordu artık. Bunun sadece bir bölümü aklında kalmıştı. Buna göre Efendiler her sabah Kirt çiçekleri renginde büyük bir salonda toplanıyorlardı. Altı metre boyundaki bu şahane yaratıklar ciddi ciddi Florina'lıların günahlarını tartışıyor, üzüntüyle onları doğru yola sokmak gerektiğini söylüyorlardı.

Öğretmen bu yazıyı pek beğenmişti. O yılın sonunda diğer erkek ve kız çocuklar kısa yazı, okuma ve ahlak derslerine devam ederken, Terens özel bir sınıfa gönderilmişti. Burada aritmetik, Galaktografi ve Sark tarihi öğretmişlerdi ona. On altı yaşındayken de onu Sark'a götürmüşlerdi.

O gün ne kadar heyecanlandığını hâlâ hatırlıyordu. Terens titreyerek o anıyı kafasından kovmaya çalıştı. Bunu düşünmek bile onu utandırıyordu.

Terens artık kentin dış mahallelerine yaklaşıyordu. Rüzgâr zaman zaman burnuna Kirt çiçeklerinin geceye özgü ağır kokusunu getiriyordu. Birkaç dakika sonra tarlalara erişecek ve güvende de olacaktı. Orada Devriyeler dolaşmıyorlardı pek. Tarlalarda, bulutların arasından yıldızları tekrar görebilecekti. Sark'ın güneşi olan o çiy sarı ışıklı, parlak yıldızı bile

Terens hayatının yarısını bunun kendi güneşi olduğunu düşünerek geçirmişti. Güneşi uzay gemisinin lumbuzundan dayanılamayacak kadar parlak bir bilye gibi gördüğü an içinden diz üstü çökmek gelmişti. Cennete yaklaştığı düşüncesi çocuğu felce uğratan o dehşeti bile yenmişti.

Terens cennetine inmiş ve yaşlı bir Florina'lıya teslim edilmişti. Adam onun yıkanması ve uygun elbiseler giymesini sağlamıştı. Florina'lı Terens'i daha sonra büyük bir binaya götürmüştü. Yolda yürürlerken adam bir ara yanlarından geçen birine bakarak yerlere kadar da eğilmişti.

Ayrıca Terens'e de öfkeyle, «Eğilsene,» diye homurdanmıştı.

Aklı karışan çocuk istenileni yapmıştı ama sonra da, «Kimdi o?» demişti.

«Seni cahil köylü! Bir Efendiydi o.»

«O mu? Bir Efendi öyle mi?»

Terens duraklamış, Florina'lı onu yürümeye zorlamıştı. Çocuk hayatında ilk kez bir Efendiyle

karşılaşıyordu. Ve o altı metre boyunda bir yaratık değil, herkes gibi bir insandı.

Florina'lı diğer çocuklar belki böyle bir hayal kırıklığının yol açtığı şoktan kurtulabilirlerdi. Ama Terens kurtulamamıştı, içinde bir şey değişmişti çocuğun. Hem de bir daha düzelmemek üzere.

Terens o uzun eğitimi sırasında, çok başarılı olduğu okulunda Efendilerin de birer insan olduklarını hiçbir zaman unutmadı.

Terens on yıl eğitim gördü. Okulda olmadığı, ya da uyumadığı zamanlarda ona başka bakımlardan yararlı olması öğretildi. Haber taşıyor, çöp sepetlerini boşaltıyor, bir Efendi geçtiği zaman yerlere kadar eğiliyordu. Bir Efendinin karısını fark ettiği zaman hemen saygıyla yüzünü duvara doğru çeviriyordu.

Terens eğitim gördükten sonra beş yıl memur olarak çalıştı. Yeteneklerinin değişik koşullarda ölçülebilmesi için her zaman yapıldığı gibi o yerden bu yere atandı.

Bir keresinde tombul bir Florina'lı onu görmeye geldi. Pek dostça bir tavırla gülümsüyordu. Terens'in omzunu hafifçe sıkarak, «Efendiler hakkında neler düşünüyorsun?» diye sordu.

Terens dönerek kaçmamak için kendisini zor tuttu. Acaba gizli düşüncelerim yüzümden okunuyor mu, diye kendi kendisine sordu. Sonra başını sallayarak, Efendilerin iyiliği konusundaki klişeleşmiş birkaç sözü tekrarladı.

Ama tombul Florina'lı dudaklarını gererek, «Aslında hiç de öyle düşünmüyorsun,» dedi. «Bu gece şu adrese gel.» Terens'e küçük bir kart verdi. Kart birkaç dakika sonra kendi kendine buruşup, yanıverdi.

Terens verilen adrese gitti. Korkuyordu ama merakı da uyanmıştı. O evde arkadaşlarıyla karşılaştı. Hepsi de Terens'i gizli gizli süzdüler. Ertesi gün işte karşılaştıkları zaman da ona kayıtsızca baktılar. Terens gizli toplantılarda arkadaşlarının sözlerini dinledi. Onlar genç adamın kendi kafasında gizlediği düşünceleri açıklıyorlardı. Bunları yalnızca kendilerinin düşünebilmiş olduklarına da gerçekten inanıyorlardı.

Terens sonunda bazı Florina'lıların Efendilerin iğrenç hayvanlar olduklarını düşündüklerini öğrendi. Onlar Florina'nın bütün zenginliklerini alıyor ve kendi çıkarları için kullanıyorlardı. Yerlilerin sefalet içinde, cahilce yaşamalarına neden oluyorlardı. Pek yakında Sark'a karşı bir dev gibi ayaklanacaklardı. Florina'nın bütün o zenginliği de gerçek sahiplerine kalacaktı.

Terens böyle konuşmalarda, «Nasıl?» diye soruyordu. Hem de tekrar tekrar. «Nasıl? Efendilerin Devriyeleri ve silahları var.»

O zaman genç adama, «Trantor'u biliyorsun,» diye yanıt veriyorlardı. Trantor dev bir imparatorluktu ve son birkaç yüz yıl içerisinde iyice yayılmıştı. Artık Galakside, insanların yaşadıkları dünyaların yarısı Trantor sınırları içerisindeydi. «Trantor, Sark'ı ortadan kaldıracak.

Tabii Florina'lılar da yardım edecekler.»

Ama Terence, «Trantor imparatorluğu pek büyük,» diyordu. «Florina ise çok küçük. Trantor, Sark'ın yerini almaya kalkışmaz mı?» Başımızda daha güçlü ve despot bir efendi durumunu almaz mı? Tek kurtuluş yolu buysa Sark'a katlanırız daha iyi. Tanıdığım bir Efendiyi, bilmediğim birine yeğlerim.»

Terens'le alay ediyorlardı. Ve sonunda onu kovdular. «Duyduklarından kimseye söz edersen seni öldürürüz,» diye tehditler savurdular.

Ama Terens bir süre sonra komploya katılanların teker teker ortadan kaybolduklarını farketti. Ve geride yalnızca o tombul Florina'lı kaldı.

Genç adam Florina'lının zaman zaman yeni gelen öğrencilerin kulaklarına bazı şeyler fısıldadığını görüyordu. Ama genç kurbanı uyardığı, ona, «Seni deniyorlar,» dediği takdirde kendi hayatı tehlikeye girecekti. Bu gençlerin de, Terens gibi yollarını kendi kendilerine bulmaları gerekiyordu.

Terens bir süre Güvenlik Bürosunda da çalıştı. Bu lütfa ancak birkaç Florina'lı erişiyordu. Genç adam Büroda az kaldı. Çünkü Güvenlik görevlileri çok güçlüydüler. Bu yüzden bir görevli burada diğer yerlere oranla daha kısa bir süre çalıştırılıyordu.

Ama Terens Güvenlik Bürosunda bazı kimselerin gerçekten komplolar kurduklarını öğrenerek biraz şaşırdı. Florina'da erkekler ve kadınlar gizlice toplanıyor ve ayaklanmayı planlıyorlardı. Çoğu zaman Trantor el altından onlara para yardımında bulunuyordu. Bazen da komplocular Florina'nın başka yerden yardım görmeden başarı ve zafere erişeceğine inanıyorlardı.

Terens bu konuyu düşünmeye başladı. Az konuşuyor, uygun tavırlar takınıyordu. Ama kafasında düşünceler hızla birbirini kovalıyordu. Efendilerden nefret ediyordu genç adam. Bunun bir nedeni onların altı metre boyunda olmamalarıydı, bir nedeni de kadınlarına bakmasının yasaklanması. Ayrıca birkaç Efendiye hizmet etmiş, onların karşısında yerlere kadar eğilmişti. Fakat bu insanların bütün azametlerine karşın kafasız yaratıklar olduğunu anlamıştı. Eğitimleri Terens'inkinden farksızdı. Üstelik onun kadar zeki değillerdi de.

Ama bu esirliğin yerine başka ne geçirilebilirdi? Ahmak Sark'lı Efendinin yerine ahmak Trantor İmparatorluğu vatandaşını geçirmek hiçbir işe yaramayacaktı. Florina'lı köylülerin kendi başlarına bir şey yapmalarını beklemek yalnızca aptallıktı. Yani kurtuluş yolu yoktu.

Terens yıllarca bu sorunu düşündü. Bir öğrenci, küçük bir görevli ve sonunda da Kentli olarak.

Ve sonunda bazı olaylar Terens'in aklından hayalinden geçmeyen bir çözüm yolu bulmasını sağladılar. Sorunun yanıtı bir zamanlar bir Uzay-analizcisi olan, dikkati çekmeyen bir adamdı. Ve o, şimdi bir şeyin Florina'daki her erkek ve kadının hayatını tehlikeye attığını sayıklayıp

duruyordu.

Terens artık tarlalara erişmişti. Gece yağmuru dinmek üzereydi. Yıldızlar bulutların arasından ıslak ıslak parlıyorlardı. Gene adam Florina’nın hazinesi ve mahvı olan Kirt’ir kokusunu içine çekti.

Kentlinin boş hayalleri yoktu. Bir Kentli değildi o artık. Hatta Florina’lı özgür bir köylü bile sayılmazdı. Kaçak bir suçluydu, saklanması gereken bir insan.

Ama kafası sanki alev alev yanıyordu. Son yirmi dört saat boyunca kimsenin aklından bile geçmeyen, Sark’lara karşı kullanılabilecek en güçlü silahı elinde tutmuştu. Bu kesindi. Rik'in her şeyi doğru hatırladığını biliyordu. Onun bir zamanlar bir Uzay-analizcisi olduğu kesindi. Psişiksonda yüzünden geri zekâlı bir insan halini almıştı. Ve hatırlamaya başladıklarıysa gerçek ve korkunçtu. Ve güçlü!

Terens bundan emindi.

Ve bu Rik şimdi Florina’lı bir vatansever rolü oynayan ama aslında bir Trantor ajanı olan bir adamın kaba ellerindeydi.

Öfkesi yüzünden Terens'in ağzında bir acılık belirdi. Fırıncının Trantor ajanı olduğu kesin! Bunu daha ilk anda anladım. Aşağı Kentte sahte radar fırını yapacak kadar parası olan kim var?

Rik'in Trantor’un eline geçmesine izin veremem. Rik’in Trantor’un eline geçmesine izin vermeyeceğim! Bu uğurda her tehlikeyi göze almaya hazırım. Tehlikelerin ne önemi var? Suçumun cezası ölüm zaten!

Ufukta hafif, sönük bir parlaklık belirmişti. Terens şafağa kadar beklemeye karar verdi. Tabii Devriye karakollarına onun tanımını göndermişlerdi bile. Ama belki de adamlar onu görür görmez tanıyamazlardı. Terens de böylece birkaç dakika kazanabilirdi.

Ve o birkaç dakika süresince yine bir Kentli gibi davranacaktı. Ve o sırada... şimdi bile düşünmeyi istemediği... bir şeyi yapacaktı.

*

Junz, Sekreterle yaptığı konuşmadan on saat sonra tekrar Ludigan Abel’le görüştü.

Elçi, bilimadamının yine o nazik tavırlarıyla karşıladı. Ama kendisini suçlu hissediyor ve bu yüzden de sıkılıyordu. Junz’la hemen hemen bir yıl önce konuştukları zaman Elçi onun anlattıklarına pek aldırmamış sadece, bunun Trantor'a bir yararı olur mu, diye düşünmüştü.

Trantor! Abel her zaman Trantor'u düşünüyordu. Ama bir yıldız kümesine ya da Trantor güçlerinin işareti olan 'Uzay ve Güneş’e körü görüne tapacak budalalardan değildi. Kısacası olağan anlamda bir vatansever sayılmazdı. Trantor da Trantor olarak onun için önemli

sayılmazdı.

Ama Abel barışa tapıyordu. Özellikle yaşlanmaya başladığı için bu sevgisi daha da artmıştı. Şarabın zevkini çıkarıyor, mis kokulu bir yerde yaşıyor, müzik dinliyor, öğleden sonraları uykuya yatıyor ve sakin sakin ölümü bekliyordu. İşte bu yüzden barış onun için önemliydi. Herhalde her insan da aynı şeyi hissediyordu. Ama hepsi de savaş ve yok olmaya katlanıyordu .insanlar Uzay denilen boşlukta donuyor, patlayan atomlar yüzünden buharlaşıyor, sarılan, bombardıman edilen bir dünyada açlıktan ölüyorlardı.

Abel, barış nasıl kabul ettirilir, diye düşünüyordu. Herhalde mantıkla değil. Eğitimle de olmaz bu. Bir insan barışa ve savaşa bakar ve her şeye karşın İkincisini seçerse onu nasıl ikna edebilirsin? Savaşı yine savaştan başka ne en etkili bir biçimde kötüleyebilir? Hangi ustaca diyalektik yanmış bir tek gemi ve içindeki korkunç yük kadar güçlü olabilir?

O halde... gücün kötüye kullanılmasını engellemek için bir tek çare var. Gücün kendisi!

Abel’in kütüphanesinde Trantor'un bir haritası vardı. Bu gücün nasıl uygulandığını gösteriyordu bu. Saydam kristalden yapılmış yumurtamsı kürenin içinde Galaksi denilen çift helezonun üç boyutlu bir modeli vardı. Yıldızlar beyaz elmas tozuna benziyorlardı bunda. Nebulalar ışıklı ya da karanlık bulutlar gibiydiler. Ve Galaksinin ortasındaki birkaç kırmızı benek Trantor Cumhuriyetini gösteriyordu.

Trantor Cumhuriyeti beş yüz yıl önce kurulmuştu. Ve sadece beş dünyadan oluşuyordu.

Abel’inki tarihi bir haritaydı. Cumhuriyetin bu durumunu düğme sıfıra getirildiği zaman gösteriyordu. Düğme biraz döndürüldüğü zaman elli yıl sonraki durum ortaya çıkıyordu. Trantor'un etrafındaki yıldızlar da kırmızı renkteydiler artık. Düğme on dereceliydi. Düğme çevrilirken beş yüz yıl geçiyor ve bu kırmızılık yayılan bir kan lekesi gibi genişliyordu. Sonunda Galaksinin yarısı bir kan gölcüğünde yüzüyormuş gibi gözüküyordu.

Bu kırmızı rengi kana benzetmek hiç de olmayacak bir şey değildi. Trantor Cumhuriyeti önce Federasyon, sonra da İmparatorluk halini aldığı sırada insanlar, gemiler ve dünyalar mahvolmuştu. Ve Trantor bütün bunlara karşın güçlenmişti. Şimdi bu kan rengi bölgenin sınırları içerisinde barış vardı.

Artık Trantor yeni bir değişikliğin eşiğindeydi. Trantor İmparatorluğu, Galaksi İmparatorluğu halini alacaktı. Bütün yıldızları yutacak ve tüm Galaksi barışa kavuşacaktı. Ama Trantor biçimi bir barışa.

İşte Abel de bunu istiyordu. Beş yüz, dört yüz hatta iki yüz yıl önce olsaydı Trantor’a karşı koymaya kalkışırdı. Trantor’un kötü, maddeci, saldırgan, başkalarının haklarına saygı göstermeyen, vatanında tam demokratça olmayan ama başkalarının önemsiz baskılarını fark eden, son derece açgözlü insanların yuvası olduğunu söylerdi. Ama artık o çağ gerilerde kalmıştı.

Abel Trantor değil, onun temsilcisi olduğu şeyin taraflısıydı. Onun için, «Bunun Galaksi barışına nasıl yararı olur?» sorusu, «Bu Trantor'a nasıl yardım edebilir?» halini almıştı.

İşin kötüsü Abel bu olayda tam anlamıyla kesin kararını veremiyordu. Junz için çözüm kolaydı, Trantor, Y.U. Bürosunu desteklemeli ve Sark'ı cezalandırmalıydı.

Herhalde bu iyi olurdu. Ama Sark'ın kötü davrandığı kanıtlanabildiği takdirde. Ancak belki o zaman bile Sark cezalandırılamazdı. Kanıt bulunamadığı takdirde bu hiç yapılamazdı. Ne olursa olsun Trantor tedbirsiz davranamazdı. Bütün Galaksi Trantor'un saman yoluna tamamiyle yayılmak üzere olduğunun farkındaydı. Ve Trantor imparatorluğundan olmayan dünyaların ona karşı birleşmeleri olasılığı da vardı. Tabii Trantor böyle bir savaşı bile kazanabilirdi Ama herhalde bedeli ağır olurdu. Ve o zaman zafer, yenilginin daha hoş bir adı halini alırdı.

Onun için Trantor oyunun bu son bölümünde tedbirsizce bir tek adım bile atılmamalıydı. Abel işte bu yüzden ağır ağır hareket etti. Bürokrasi denilen labirent ve ışıltılı Sark Efendilerinin etrafına ağını usulca ördü. Bir gülümseyişle ağız arıyor, karşılaştıklarını belli etmeden sorguya çekiyordu. Trantor gizli Servisine Dr. Junz'u yakından izlemeleri de emretti. Çünkü öfkeli Libair'li her şeyi alt üst edebilirdi. Onun bir dakikada vereceği zararı Abel bir yılda onaramazdı belki de.

Bilimadamının devamlı öfkesi Elçiyi şaşırtıyordu. Bir keresinde Junz'a, «O ajan neden seni bu kadar ilgilendiriyor?» diye de sordu.

Adamın Y.U.B.'nin dokunulmazlığı, Büronun sadece şu ya da bu dünya değil, bütün insanlık için çalıştığı, bu yüzden herkes tarafından desteklenmesi gerektiği konularında bir nutuk vereceğini sanıyordu.

Ama Junz kaslarını çatarak, «Çünkü bu sorunun temelinde Florina'yla Sark ilişkileri yatıyor,» dedi. «Bu bağlantıyı ortaya çıkarmayı ve yok etmeyi istiyorum.»

Abel'in midesi bulandı. Her zaman, her yerde bir tek dünyayla ilgileniyorlardı. Bu yüzden de Galaksi birliği konusu üzerinde akıllıca bir biçimde duramıyorlardı. Tabii şurada burada toplum bakımından bazı adaletsizlikler görülüyordu. Bazen bu durum dayanılamayacak bir hal de alıyordu. Ama bu tür haksızlıklar ancak Galaksi çapında önlenebilirdi. Başka türlüsü olabilir miydi? Önce savaşa ve uluslararasındaki çekişmeye son verilmeliydi. Ancak o zaman insan iç dertlerle ilgilenebilirdi. Zaten bunlara da en çok dış düşmanlıklar yol açıyordu.

Ve Junz, Florina'lı bile değildi! Yani duygularının onu böylesine körleştirmesi için bir neden bile yoktu.

Abel, «Florina'dan sana ne?» dedi.

Junz kararsızca durakladı. «O dünyayı kendime yakın hissediyorum.»'

«Ama sen Libair'lisin. Ya da ben öyle sanıyorum.»

«Orası öyle Ama yakınlık duymamın nedeni de bu zaten. Biz, 'Ortalama'lardan oluşan bir Galakside yelpazenin iki ucunu temsil ediyoruz.»

«Yelpazenin iki ucunu mu? Anlayamadım.»

Junz, «Deri bakımından,» diye açıkladı. «Onların rengi son derece uçuk. Bizimkiyse son derece koyu. Bunun bir anlamı olmalı. Bu gerçek bizi birbirimize bağlıyor. Florina'lılarla ortak bir yanımız var. Galiba atalarımızın tarihleri, farklı olmaları yüzünden karşılaştıkları olaylarla dolu. Belki de toplum bakımından her zaman azınlıkta kaldılar. Bizler şanssız beyazlar ve siyahlarız. Farklı olduğumuz için kardeşiz.»

Junz, Abel'in kendisine hayretle baktığını fark ederek birdenbire sustu. Ve bu konu bir daha da açılmadı.

Ve şimdi, hemen hemen bir yıl sonra, birdenbire, durup dururken, Abel'in bu berbat olayın unutulacağını düşündüğü ve Junz'un da eski heyecanı kalmadığı bir sırada her şey alt üst olmuştu.

Şimdi Elçinin karşısında bir başka Junz vardı sanki. Sadece Sark'a değil, Abel'e de karşı yakıcı bir öfke duyan bir Junz.

«Ajanlarını peşime takmana kızmıyorum. Sanırım çok tedbirlisin, hiç kimseye ve hiçbir şeye güvenemiyorsun. Bu kadarına bir diyeceğim yok. Ama neden ajanım bulunur bulunmaz bana haber vermedin?»

Abel, elini koltuğunun dirsek dayanılan yerine sürdü. Sanki bu ılık kumaşı düzeltmeye çalışıyordu. «İşler çok karışık. Her zaman karışık ya zaten. Biri Uzay-analiziyle ilgili kitaplar istediği takdirde bunun yalnız sana değil, bazı ajanlarıma da bildirilmesini istedim. Hatta senin korunman gerektiğini de düşünüyordum. Ama Florina'da...»

Junz acı acı, «Evet,» dedi. «Bunu akıl edemediğimiz için aptallık ettik. Hemen bir yıl çalışıp çabalayıp onun Sark'ta olmadığını kanıtladık. Aslında ajanımın Florina'da olduğu belli bir şeydi. Ama bu gerçeği göremedik. Her neyse. Artık o elimizde. Daha doğrusu senin elinde. Herhalde ajanımı görmemi sağlayacaksın. Öyle değil mi?»

Abel bu soruyu doğrudan doğruya cevaplamadı. «Sana Khorov denilen ,o adamın Trantor ajanı olduğunu mu söylediler?»

«Değil mi? Bana neden yalan söylesinler? Yoksa bu konuda onlara yanlış bilgi mi verildi»?

«Sana yalan söylemediler. Onlara bu konuda yanlış bilgi de verilmedi. Khorov on yıldan beri bize çalışıyordu. Sark'lıların bunu bilmeleri sarsıcı bir şey benim için. Bu yüzden hakkımızda daha neler bildiklerini düşünüyorum. Kurduğumuz yapı ne dereceye kadar sağlam? Ama Khorov'un bizim ajanımız olduğunu sana açık açık neden söylediklerini merak etmiyor musun?»

«Çünkü bu doğru. Ve böylece onları rahatsız etmemi, Trantor'la aralarını bozacak isteklerde bulunmamı engellemeye çalıştılar.»

«Diplomatlar için gerçeklerin hiçbir değeri yoktur. Şarklılar bizim hakkımızdaki bilgilerinin genişliğini açıkladılar. Asıl bu, başlarının müthiş derde girmesine yol açabilir. Çünkü bize çok geç kalmadan yer yer parçalanan haberalma ağımızı geri çekme, tamir edip yeniden kullanma fırsatını sağladılar.»

«O halde kendi sorunu yine kendin cevapla.»

«Sana Khorov'un bizim ajanımız olduğunu zafere eriştiklerini açıklamak için söylediler. Bu bilginin artık onlara yararı ya da zararı olmayacağını biliyorlardı. Khorov'un bizim adamlarımızdan biri olduğunu bildiklerini on iki saat önce öğrendim.»

«Ama nasıl?»

«Anlamı çok açık bir ima yüzünden. Dinle.

On iki saat önce Trantor ajanı Matt Khorov'u Florina Devriyelerinden biri öldürdü. O sırada Khorov'un fırınında olan bir erkekle bir kadın kaçıp gittiler. Ortadan kayboldular. Herhalde adam senin Uzay-analizcindi. Onların Efendilerin ellerinde olduklarını sanıyorum.»

Junz haykırarak yerinden kalkacak oldu.

Abel şarap kadehini sakin sakin dudaklarına götürdü. «Benim resmen bir şey yapmam imkânsız. Ölen ajan Florina'lıydı. Ortadan kaybolan o iki kişinin de yine Florina'lı olduğunu iddia edecekler. Bunun aksini kanıtlayamayız. Tabii onlar Florina vatandaşları oldukları için de bu işe karışamayız. Anlayacağın bizi mat ettiler. Bu yetmiyormuş gibi şimdi de alaya kalkışıyorlar.»

YEDİ

Rik, Fırıncının öldürülüşünü, hiç ses çıkaramadan yere yığılısını gördü. Bir silahın sessiz etkisiyle göğsü içine çökmüş ve kavrularak duman olmuştu. Bu olay genç adama o zamana kadar olanların çoğunu hemen hemen unutturdu. Rik, daha sonraki olayları da bu yüzden kolaylıkla kavrayamadı.

Rik, Devriyenin yaklaştığını hayal meyal hatırlıyordu. Adamın sessizce ama müthiş bir amansızlıkla silahını çekişini de. Fırıncı başını kaldırmış ve son bir kelime söylemek için dudaklarını büzmüştü. Ama bunu söylemeye zaman bulamamıştı.

Olay yüzünden beynine kan hücum eden. Rik'in kulakları uğuldamaya başladı. Halk deli gibi haykırarak dört bir yana kaçışıyordu. Kalabalık taşmış bir nehrin sularından farksızdı.

Rik'in kafası o son birkaç saatlik uyku sırasında yine gelişme göstermişti. Ama bu kargaşa bir an genç adamın âdeta aptallaşmasına yol açtı. Devriye ise Rik'e yaklaşmaya çalışıyordu. Haykıran kadınlarla erkeklerin üzerine doğru atılıyor, sanki yapışkan bir bataklıkta, çamurlar arasında ilerlemeye çalışıyordu. Rik'le Lona akıntıyla birlikte döndüler. Ve insan seline kapılarak sürüklendiler. Yukarıda Uçan-Devriyelerin taşıtları belirirken bu insan selinde de dalgalar ve girdaplar oluştu. Valona, Rik'i kentin dış mahallelerine doğru itip duruyordu. Genç adam yine bir gün önceki korkmuş çocuk halini almıştı. O sabahki olgun erkek ortadan kaybolmuş gibiydi.

Rik o sabah şafakta uyanmıştı. Ama bu penceresiz odada şafağın kurşuni ışığını göremiyordu. Genç adam uzun bir süre hiç kımıldamamış, kafasını incelemişti. Gece kafasındaki gizli bir yara iyileşmişti sanki. Kopuk bir şey birleşmiş, tamamlanmıştı. Bunu, Rik'in iki gün önce her şeyi hatırladığı o an sağlamıştı. Gelişme bir gün önce de sürmüştü. Yukarı Kente yapılan yolculuk, kütüphane, Devriyeye saldırı^ kaçmaları. Fırıncıyla karşılaşmaları. Bütün bunlar Rik' etkilemişti. Bir güç beyninin uzun bir süreden beri uyuklayan liflerini yakalayıp germiş, onları çalışmaya zorlamıştı. Ve geceki uykudan sonra bu lifler hafif hafif çalışıyorlardı.

Rik uzayı ve yıldızları düşünüyordu. O derin ve yalnız boşlukları ve korkunç sessizliği...

Genç adanı sonunda başını yana döndürdü. «Lona!»

Kız hemen uyanarak dirseğinin üzerinde doğruldu. Gözlerini kısarak Rik'e doğru baktı. «Rik?»

«Buradayım, Lona.»

«İyi misin?»

«Tabii iyiyim.» Rik, heyecanını baskı altında tutacak halde değildi. «Çok iyiyim, Lona! Dinle!

Başka şeyler de hatırladım. Bir Uzay gemim vardı. Ben artık kesinlikle...»

Ama kızın onu dinlediği yoktu. Telaşla elbisesini giyiyordu. Arkasını dönerek giysisinin önündeki dikişi çabucak kapattı. Sinirli sinirli kemerini taktı. Sonra ayaklarının ucuna basa basa genç adama doğru gitti. «Uyumak niyetinde değildim, Rik. Oturup beklemeye çalıştım.»

Kızın endişesi Rik'e de geçti. «Bir şey mi oldu?»

«Hişş... O kadar, yüksek sesle konuşma. Bir şey olmadı.»

«Kentli nerede?»

«Burada değil. O-onun gitmesi gerekti. Neden tekrar yatıp uyumuyorsun, Rik?»

Rik, kızın teselli etmek ister gibi uzattığı elini itti. «Ben iyiyim. Uyumak da istemiyorum. Kentliye uzay gemimi anlatacaktım.»

Ama Kentli orada değildi. Valona ise onu dinlemek istemiyordu. Rik sessizleşti. Ve ilk kez Valona'ya kızdı. Ona sanki bir çocukmuş gibi davranıyordu. Oysa Rik kendisini artık bir erkek gibi hissetmeye başlamıştı.

Odaya bir ışık süzüldü ve enli vücuduyla Fırıncı içeri girdi. Rik gözlerini kırparak adama baktı ve bir an korktu. Valona'nın kolunu usulca omzuna atmasına itiraz etmedi.

Fırıncının kalın dudakları bir tebessümle gerildi. «Erken kalkmışsınız.»

İkisi de seslerini çıkarmadılar.

Fırıncı, «Ama iyi olmuş,» dedi. «Bugün gidiyorsunuz.»

Valona'nın ağzı kuruyuverdi. «Yani bizi Devriyelere teslim mi edeceksiniz?» Kız, Fırıncının Kentli gittikten sonra Rik'e nasıl baktığını unutmamıştı. Adam yine Rik'e bakıyordu. Yalnızca Rik'e.

Fırıncı, «Hayır, Devriyelere teslim etmeyeceğim,» diye karşılık verdi. «Gerekli kimselere bilgi verildi. Artık güvende sayılırsınız.» Dönerek dışarı çıktı.

Kısa bir süre sonra döndüğü zaman yiyecek, elbise ve su dolu iki leğen getirmişti. Giysiler yeniydi ve biçimleri de bir garipti.

Valona'yla Rik yemek yerlerken Fırıncı onları seyretti. «Artık yeni adlarınız ve yeni özgeçmişleriniz olacak. Beni iyice dinleyin. Söylediklerimi unutmanızı istemiyorum. İkiniz de Florina'lı değilsiniz artık. Anlıyor musun? Wotex gezegeninden iki kardeşsiniz. Soran olursa Florina'ya tatile geldiğinizi söylersiniz...» Konuşmasını sürdürerek ayrıntıları açıkladı, sorular sordu, verdikleri yanıtları dikkatle dinledi.

Rik, belleğinin yerinde olduğunu ve her şeyi kolaylıkla öğrenebildiğini kanıtladığı için memnundu. Ama Valona'nın gözleri duyduğu kaygı yüzünden daha koyu renk duruyordu.

Fırıncı bunu farketti tabii. Kıza, «Başıma en ufak bir dert açmaya kalkma,» dedi. «Yoksa onu yalnız gönderirim. Sen de burada kalırsın.»

Valona güçlü yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. «Hiçbir dert açmaya kalkmayacağım.»

Sabah olduğu zaman Fırıncı da ayağa kalktı. «Haydi, gidelim!» Son işi siyah deri taklidi bir kumaştan kesilmişe benzeyen dikdörtgen biçimi küçük iki parçayı onların göğüs ceplerine sokmak oldu.

Rik sokağa çıktıkları zaman üzerindekilere hayretle baktı. Giysilerin bu kadar karmaşık olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bu kılığı giyebilmesi için ona Fırıncı yardım etmişti. Ama çıkarması için kimden yardım isteyecekti? Valona da artık bir köylü kızına hiç benzemiyordu. Bacaklarını ince bir kumaş örtüyordu. Ayakkabıları topuklu olduğu için dengesini kaybetmemek için dikkatle yürüyordu.

Yayalar onları görünce toplaşmaya başladılar. Ağızları bir karış açık Rik'le Valona'yı seyrediyor, birbirlerine sesleniyorlardı. Kalabalık daha çok çocuklar, alış verişe çıkmış kadınlar ve yırtık elbiseli işsizlerden oluşuyordu. Fırıncı hiçbirinin de farkında değilmiş gibiydi. Elinde kalın bir sopa vardı. Bu bazen sanki kazara olmuş gibi gruba fazla sokulanların bacaklarının arasına kayıveriyordu.

Fırından henüz yüz metre kadar uzaklaşmış ve bir köşeyi dönmüşlerdi ki...

Birdenbire olan oldu. Etraflarındaki kalabalığın gerisindekiler heyecanla döndüler. Ve Rik bir Devriyenin siyahlı gümüşlü üniformasını farketti.

Olay o zaman başladı. Silah, patlama ve o çılgınca kaçış. Korku Rik'in yakasını hiç bırakmadı. Bundan kurtulduğu bir an oldu mu acaba? Arkalarından Devriyenin gölgesinin kovalamadığı bir an?

Valona'yla Rik sonunda kendilerini Kentin sınırındaki yoksul mahallelerden birinde buldular. Valona hışırtılı bir sesle soluyordu. Yeni elbisesi ter lekeleri içindeydi.

Rik, «Artık Koşamayacağım,» diye inledi.

«Kaçmamız gerekiyor.»

«Böyle olmaz. Dinle.» Rik, kolunu kızın elinden kurtarmaya çalıştı. «Beni dinle!» Yavaş yavaş korku ve panikten kurtulmaya başlıyordu. «Neden gidip Fırıncının istediğini yapmıyoruz?»

Valona, «Onun ne yapmamızı istediğini nereden biliyorsun,» diye sordu. Çok telaşlıydı kız, kaçmayı sürdürmelerini istiyordu.

«Başka bir dünyadan gelmişiz gibi davranacaktık. Fırıncı bize bunları da verdi.» Rik heyecanlanmıştı. Cebinden dikdörtgen biçimi o küçük parçayı çıkardı. Bunun iki tarafına baktı. Parçayı bu sanki bir kitapçıkmış gibi açmaya çalıştı.

Ama bunu başaramadı. Bir tek parçaydı bu. Rik, dikdörtgenin kenarlarını yokladı. Parmakları bunun bir köşesini kavrarlarken bir şeyin oynadığını sezdi. Deri parçasının üst kısmı süt gibi bembeyaz kesildi. Bu yeni yüzeydeki sık yazıyı anlamak zordu. Ama Rik dikkatle bakarak birkaç heceyi seçti.

Sonunda, «Bir pasaport bu,» diye açıkladı.

«O da nedir?»

«Buradan kaçmamızı sağlayacak bir şey.» Rik bundan emindi. Bu düşünce kafasında birdenbire belirmişti. Bu bir tek 'pasaport' kelimesi. «Anlıyor musun, Lona. Fırıncı Florina'dan ayrılmamızı istiyordu. Bir uzay gemisiyle. Biz de onun planını uygulayalım.»

Valona, «Olmaz,» dedi. «Onu engellediler. Fırıncıyı öldürdüler. Onun planını uygulayanlayız, Rik. Uygulayamayız.»

Ama Rik heyecanlanmıştı, neredeyse sözleri anlaşılmaz bir hal alacaktı bu yüzden. «Ama en iyisi de bu olur. Fırıncının dediği gibi davranacağımız akıllarına bile gelmez. Ayrıca Fırıncının seçtiği gemiye de binmeyiz. Herhalde onu göz hapsine almışlardır. Başka bir uzay gemisine bineriz. Herhangi bir tekneye.»

Bir uzay gemisi. Herhangi bir tekne. Bu sözler Rik'in kulaklarında çınlıyordu. Düşüncesinin uygun olup olmadığına da aldırdığı yoktu. Bir gemide olmayı istiyordu. Uzaya açılmayı.

«Lona, lütfen!»

Kız, «Pekâlâ,» dedi. «Madem gerçekten böyle düşünüyorsun. Ben Uzay limanının nerede olduğunu biliyorum. Ben küçük bir kızken bazen 'boş günlerde' oraya gider ve uzaktan gemilerin hızla yükselmelerini seyrederdik.»

Tekrar yürümeye başladılar. Hafif bir kaygı Rik'in bilincini boş yere etkilemeye çalışıyordu. Bu çok gerilerde kalmış yıllar değil, yakın geçmişle ilgili bir şeydi. Rik'in hatırlaması gereken ama bunu başaramadığı bir şey. Tam bilincinin eşiğinde duruyordu bu. Bu bir şey.

Ama Rik, onları bekleyen gemiyi düşünerek bu anıyla ilgilenmedi...

Giriş kapısındaki Florina'lı da ,o heyecanlı olayları paylaşıyordu. Ama uzaktan. Bir akşam önce inanılmayacak öyküler duymuştu. Devriyelere saldırılması ve bazı kimselerin cüretle kaçmasıyla ilgiliydi bu. Anlatılanlar bu sabah daha da abartmalı bir hal almıştı. Artık bir Devriyenin öldürülmüş olduğunu fısıldıyorlardı.

Florina'lı yerinden ayrılmaya cesaret edemiyordu. Ama başını uzatarak hava arabalarının geçmelerini, haşin suratlı Devriyelerin alandan çıkmalarını seyrediyordu. Uzay limanındaki Devriye sayısı gitgide azalıyordu.

Adam, Kenti Devriyelerle dolduruyorlar, diye düşündü. Birdenbire hem korku ve hem de kendisini sarhoş eden bir sevinç duydu. Devriyelerin öldürülmesi düşüncesi beni neden bu kadar memnun ediyor? Onlar bana hiçbir zaman zarar vermiyorlar ki. Yani... hemen hemen hiçbir zaman. İyi bir işim var. Ahmak bir köylü de değilim.

Ama mutluydu.

Florina'lı nöbetçi, önünde duran çiftle pek ilgilenmedi bile. Yabancı olduklarını hemen belirten acayip kılıklarının içinde sıkıntıyla terliyorlardı. Kadın delikten bir pasaport uzatmıştı.

Görevli kadına bir göz attı. Sonra pasaporta ve sonunda rezervasyon listesine. Uygun düğmeye bastı ve makineden yarı saydam iki şerit uzandı.

Florina'lı sabırsızca, «Haydi, geçin,» dedi. «Onları bileklerinize sarın ve gidin.»

Kadın nazik bir fısıltıyla, «Bizim gemi hangisi?» diye sordu.

Bu görevlinin hoşuna gitti. Florina Uzay limanına pek az yabancı geliyordu. Son yıllarda sayıları daha da azalmıştı. Ama geldikleri zaman da... bu yabancılar ne Devriyeydiler, ne de

Efendi. Karşılarındakinin sıradan bir Florina'lı olduğunu anlayamıyor ve insanla terbiyeli terbiyeli konuşuyorlardı.

Görevli boyu beş santim uzanmış gibi bir duyguya kapıldı. «Geminiz 17 inci iskelede, bayan. Wotex'e güzel bir yolculuk yapmanızı dilerim.» Bu sözleri azametli bir tavırla söylemişti.

Çift uzaklaşırken görevli de yine Kentteki ahbaplarını gizli gizli aramasını sürdürdü. Daha da gizli bir biçimde Yukarı Kentteki özel güç ışınıyla yapılan konuşmaları dinlemeye çalıştı.

Ancak saatler sonra müthiş bir hata yapmış olduğunu anlayacaktı...

*

Rik, «Lona!» dedi. Kızın dirseğini çekiştirerek çabucak ileriyi gösterdi. «İşte şu!» Fısıltıyla konuşuyordu.

Valona genç adamın gösterdiği Uzay gemisine kuşkuyla baktı. Bu 17 inci iskeledeki, yerleri ayrılmış olan gemiden çok daha küçüktü. Gövdesi daha parlaktı. Dört hava lombozu ve ana kapı açıktı. Kapıdan bir dil gibi uzanan rampa yere doğru iniyordu.

Rik, «Gemiyi havalandırıyorlar,» diye açıkladı. «Genellikle yola çıkmadan önce yolcu gemilerini iyice havalandırırlar. Tekrar tekrar kullanılan konserve-oksijeni atmak için.»

Valona şaşırarak ona baktı. «Nereden biliyorsun?»

Rik, hafif bir gurur duydu. «Biliyorum işte. Şimdi gemide kimse yok. Hava akımı yüzünden içeride rahat edemezler.» Endişeyle etrafına bakındı. «Ama burada fazla insan olmamasını anlayamıyorum. Sen gemileri seyrettiğin günlerde de Uzay limanı böyle tenha mı olurdu?»

Valona pek sanmıyordu ama o günleri iyice hatırlayamıyordu. Çocukluk anıları çok gerilerde kalmıştı.

Rik'le Valona titreyen bacaklarıyla rampadan çıkarlarken görünürde bir tek Devriye bile yoktu. Uzaklarda yalnızca birkaç sivil görevli vardı ve onlar da işlerine dalmışlardı.

İçeri girerlerken hava akımı onları üşüttü. Valona'nın etekleri uçuştu. Kız bacaklarının fazla açılmaması için eteğe ellerini bastırmak zorunda kaldı.

«Hep böyle mi olur?» diye sordu. O güne dek hiçbir Uzay gemisine binmemişti. Şöyle bir yolculuk yapacağı aklından, hayalinden bile geçmemişti. Valona dudaklarını sıkmıştı, kalbi hızla çarpıyordu.

Rik, «Hayır,» dedi. «Sadece havalandırma sırasında böyle olur.»

Genç adam sevinçle maden zeminli koridorda ilerledi, boş kamaralara baktı.

Sonra, «İşte,» dedi. Geminin kuzinasına yani mutfağına gelmişlerdi. Rik çabuk çabuk ekledi. «Yiyecek o kadar önemli değil. Açlığa bir süre dayanabiliriz. Ama su gerekli.»

Telaşla, düzgün dizilmiş olan kap kaçağa baktı. Sonunda büyük, kapaklı bir tencere buldu. Bakışlarıyla etrafta musluğu ararken, bir taraftan da, su tanklarını doldurmayı unutmamış olduklarını umarım, diye dua ediyordu. Sonra pompaların yumuşak sesini duyarak rahatladı ve gülümsedi. Musluktan su akmaya başladı.

«Şimdi şu kutulardan al. Fazla olmasın. Onların dikkatlerini çekmemeliyiz.»

Rik, gemiye bindiklerinin anlaşılmaması için telaşla çareler düşünmeye çalışıyordu. Bilincinin eşiğinde yine hatırlayamadığı o anı titreşti. Zaman zaman düşüncelerinde böyle boşluklar beliriyordu. Rik de bir korkak gibi onları görmezlikten geliyor, var olduklarını kabul edemiyordu.

Genç adam sonunda küçük bir oda buldu. Buraya yangın söndürme araçları, ilaçlar ve ameliyat malzemeleri, kaynak makineleri konulmuştu.

Rik, «Acil bir durum olmadıkça buraya girmezler,» dedi. Ama sesinde hiç de güven yoktu. «Korkuyor musun, Lona?»

Kız, alçak gönüllüce, «Sen yanımda olduğun için korkmuyorum Rik,» diye yanıt verdi. İki gün, hayır, on iki saat önce durum tamamiyle bunun tersiydi. Ama Uzay gemisine biner binmez kızın

üzerinde durmadığı bir kişilik değişmesi olmuştu. Şimdi Rik olgun bir insan, Valona da bir çocuktu.

Genç adam, «Işıkları yakamayız,» dedi. «Çünkü güçteki azalmayı fark ederler. Tuvaletlere gitmek için onların dinlenme zamanlarını beklemeliyiz. Ondan sonra gece vardiyasındakilere gözükmeden tuvalete gitmeye çalışırız.»

Hava akımı birdenbire kesildi. Artık yüzlerine buz gibi hava çarpmıyordu. Aynı anda o yumuşak, devamlı mırıltıyı andıran ses de durmuştu. Şimdi gemiye derin bir sessizlik çökmüştü.

Rik, « «Biraz sonra gemiye gelmeye başlarlar,» diye açıkladı. «Ondan sonra da uzaya açılırız.»

Valona o zamana kadar Rik'in yüzünde böylesine mutlu bir ifade hiç görmemişti. Sanki genç adam sevgilisiyle buluşmaya giden bir âşıktı.

Rik, şafakta uyandığı zaman kendini bir erkek gibi hissetmişti. Şimdiyse bir devdi artık. Kollarını açmış, bütün Galaksiyi kucaklıyordu. Yıldızlar zıpzıpları, nebulalar elinin tersiyle iteceği örümcek ağlarıydılar.

Bir Uzay gemisindeydi o! Hatıralar devamlı ve coşkun bir sel halinde kafasına akarken, diğer anılar onlara yer açmak için kayboluyorlardı. Rik yavaş yavaş Kirt tarlalarını, fabrikayı, Valona'nın karanlıkta kendisine ninni söylediğini unutmaya başlıyordu. Bunlar giderek bütünleşen bir tablodaki geçici yarıklardı.

Bütün bunların nedeniyse bu Uzay gemisiydi!

Rik, beni daha önce böyle bir gemiye bindirselerdi, diye düşünüyordu. O zaman yanmış beyin hücrelerimin kendi kendilerini yenilemelerini beklememe de gerek kalmazdı.

Karanlıkta Valona'ya, «Sakın korkma,» dedi. «Bir titreşim hissedecek ve bir gürültü duyacaksın. Ama buna motorlar yol açacak. Sonra sanki üzerine bir ağırlık çökmüş gibi bir duyguya kapılacaksın. Hızlanma yüzünden.» Bu kavramın Florina dilinde bir karşılığı yoktu. Rik de bunun yerine aklına hemen geliveren, bir sözcüğü kullanmıştı.

Tabii Valona genç adamın ne demek istediğini anlayamadı. «Canımız yanacak mı?»

Rik açıkladı. «Basıncı emecek hızlanmanın etkisini hafifletecek aygıtımız yok. Bu yüzden çok rahatsız olacağız. Ama uzun sürmeyecek. Sen şu bölmeye dayan. Bir şey seni o duvara bastırmaya başlayınca da bütün vücudunu gevşet. Bak, başlıyor işte.»

Rik uygun bölmeyi seçmişti. Hiper atom motorlarının homurtusu yükselirken yer çekimi kaydı. Dikey bölme sanki gitgide yan yatmaya başlamıştı.

Valona yalnızca bir kez inledi. Ondan sonra da sessizleşti. Kesik kesik soluyordu. Genç adamla kızın kayışların ve hidrolik emicilerin korumadığı göğüsleri ciğerlerinin biraz hava

almasını sağlamak için çırpınırken gırtlaklarından hışırtılı sesler yükseldi.

Rik, Valona'nın bilinmeyene karşı o müthiş korkuyu duyduğunu seziyordu. Kızın yanında olduğunu hatırlayıp rahatlaması için birkaç kelime söylemeyi başardı. Bir gemideydiler yalnızca. Şahane bir gemide. Ama Valona o zamana kadar uzaya hiç açılmamıştı.

Rik, «Tabii sıçramalar da yapılacak,» dedi. «O zaman Hiper uzayda ilerleyecek ve yıldızlar arasındaki uzaklıkları da iyice kısaltmış olacağız. Ama bu seni hiç rahatsız etmeyecek. Hatta sıçrama yaptığımızı fark etmeyeceksin. Sıçrama böyle bir şeyle oranlanmaz bile. Yalnızca kısacık bir an içinde bir şey titreyecek, ama işte o kadar.» Genç adam kelimeleri zorlukla, hece hece söylüyordu. Pek uzun sürdü bu konuşması.

Göğüslerini ezen ağırlık yavaş yavaş kayboldu. Onları bölmeye bağlayan görünmez zincir esnekleşti ve koptu. İki genç soluk soluğa yere çöktüler.

Sonunda Valona, «Yaralı mısın, Rik?» diye sordu.

«Ben mi yaralıyım?» Rik gülmeyi başardı. Hâlâ doğru dürüst soluk alamıyordu ama gemide yaralanma düşüncesi onu güldürmüştü. «Ben bir keresinde gemide yıllarca yaşadım. Bazen bir gezegene aylar sonra inerdim.»

Kız, «Neden?» diye sordu. Sürünerek Rik'e yaklaşmış, onun yanında olduğuna kesinlikle inanmak istiyormuş gibi elini genç adamın yanağına koymuştu.

Rik, kolunu Valona'nın omzuna koydu. Kız, usulca başını bu kola dayadı. Artık rollerinin değişmiş olduğunu kabul ediyordu. «Neden,» diye tekrarladı.

Rik, bu nedeni hatırlamıyordu. Söylediklerini yapmıştı. Zaten hiçbir zaman bir gezegene inmekten de hoşlanmamıştı. Bir nedenle devamlı uzayda dolaşması gerekmişti. Ama bu nedeni bilmiyordu. Genç adam yine düşüncelerindeki o boşluğu görmezlikten geldi. «Bir görevim vardı,» dedi.

Valona başını salladı. «Biliyorum. Hiç'i analiz ediyordun.»

«Doğru.» Bu sözler Rik'i memnun etmişti. «Ben gerçekten bunu yapıyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?»

«Hayır.»

Rik, Valona'nın anlatacaklarını kavrayamayacağını biliyordu. Ama konuşmak istiyordu. Anılarına dalmalı, istediği an geçmişle ilgili gerçekleri ortaya serebildiği için sarhoşça bir sevinç duymalıydı.

Genç adam, «Anlayacağın,» diye başladı. «Evren değişik yüz maddeden oluşmuştur. Biz bu maddeleri 'elementler' diye tanımlıyoruz. Demir ve bakır birer elementtir.»

«Ben onların maden olduklarını sanıyordum!»

«Evet. Onlar maden. Hem de element. Oksijen, nitrojen, karbon ve palladyum'un element oldukları gibi. En önemlisi hidrojen ve helyum. Bunlar en basit ve en fazla bulunan elementlerdir.»

Valona üzüntüyle, «Onların adını hiç duymamıştım,» diye mırıldandı.

«Evrenin yüzde doksan beşi hidrojen, geri kalan kısmının çoğu da helyumdur. Uzay bile öyledir.»

Valona, «Bana bir kezinde uzayın bir boşluk olduğunu söylediler,» dedi. «‘Yani orada hiçbir şey yoktur,' diye açıkladılar. Bu yanlış mıydı?»

«Pek de yanlış sayılmaz. Uzayda hemen hemen hiçbir şey yoktur. Ama ben bir Uzay-analizcisiyim. Yani uzayda dolaşarak pek pek az miktarda element topluyor ve onları analiz ediyordum. Yani bunların yüzde kaçının hidrojen, yüzde kaçının helyum ve diğer maddelerden oluştuğuna karar veriyordum.»

«Neden?»

«Şey... Bu biraz karmaşık bir konu. Anlayacağın, elementler uzayın her yerinde aynı biçimde toplanmamışlardır. Bazı bölgelerde helyum oranı normalin biraz üstündedir. Bazı yerlerdeyse sodyum. Bu özel yapıdaki bölümler uzayda bir akıntı gibi kıvrıla büküle yayılırlar. Zaten onlara bu ad da verilir. 'Uzayın akıntıları’. Bu akıntıların ne durumda olduklarını öğrenmek önemlidir. Çünkü bu evrenin nasıl yaratıldığını ve nasıl yaratıldığını ve nasıl geliştiğini açıklayabilir.»

«Nasıl açıklayacak?»

Rik durakladı. «Bunu kimse kesinlikle bilmiyor.» Sözlerini telaşla sürdürmeye çalıştı. Kafası zengin bilgi hazinesinde minnetle yüzerken kızın sorusu yüzünden bu sona ererek Rik'in karşısına ‘Bilinmiyor’ diye bir işaret çıkmıştı. Genç adam birdenbire, sonuçta Valona yalnızca Florina’lı bir köylü kızı, diye düşündü.

Sonra, «Ayrıca yoğunluğu da ölçeriz,» dedi. «Galaksinin bütün bölümlerindeki bu uzay gazının ‘kıvamını’. Bu her yerde başka başkadır. Gemilerin hiper uzayda nasıl sıçramaları gerektiğini hesaplayabilmeleri için bu yoğunluğu kesinlikle öğrenmemiz gerekir. Bu...» Sustu.

Valona kaskatı kesilerek Rik'in sözlerini sürdürmesini bekledi. Ama kamaraya derin bir sessizlik çökmüştü.

Valona zifiri karanlıkta boğuk boğuk, «Rik?» dedi. «Ne oldu, Rik?»

Genç adam hâlâ sesini çıkarmıyordu.

Valona onu omuzlarından yakalayarak sarstı. «Rik! Rik!»

Sonra ona eski Rik'in sesi yanıt verdi. Neşesi de, güveni de kaybolmuş, bitkin ve korku dolu bir ses. «Lona... Bir hata yaptık...»

«Ne oldu? Ne hata yaptık?»

Rik'in gözlerinin önünde Devriye'nin Fırıncıyı vurduğu sahne belirmişti. Sanki diğer şeyleri hatırlarken bu da olanca canlılığı ve acılığıyla karşısına dikilmişti. «Kaçmamalıydık, Lona. Bu gemiye binmemeliydik.» Şiddetle titriyor, bütün vücudu sarsılıyordu. Valona alnında beliren ter tanelerini eliyle boş yere silmeye çalıştı.

«Ama neden, Rik? Neden?»

«Bazı şeyleri bilmemiz gerekirdi. Fırıncı bizi gündüz sokağa çıkardı. Demek ki Devriyelerle başının derde girmeyeceğini biliyordu. O Devriyeyi hatırlıyor musun? Fırıncıyı vuran Devriyeyi?»

«Evet.»

«Ya onun yüzünü?»

«Devriyenin yüzüne bakmaya cesaret edemedim.»

«Ben ettim. Devriyenin yüzünde bir acayiplik vardı ama bunu o sırada düşünemedim. Lona, o adam aslında Devriye değildi! Kentliydi o. Kentli Devriye kılığına girmişti.»

SEKİZ

Fife'lı Samia'nın boyu tam tamına bir buçuk metreydi. Şimdi genç kızın bu yüz elli santim boyundaki vücudunun her tarafı öfkeyle titriyordu. Sadece kırk beş kiloydu genç kız. Ama bu anda vücudunun her gramından hiddet fışkırıyordu.

Odada hızla bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Tepesine topladığı gür siyah saçları ve incecik yüksek topuklu ayakkabıları boyunun biraz daha uzun durmasını sağlıyordu. Kızın iyice çukur küçük çenesi bile öfkesinden titremeye başlamıştı.

«Ah, olamaz! Bana bunu yapmaz. Yapamaz! Kaptan!» Samia'nın sesi sert ve otoriterdi. Kaptan Racety bu öfke fırtınası önünde eğildi. «Hanım Efendi?»

Kaptan Racety'i gören her Florina'lı onun bir Efendi olduğunu düşünürdü tabii. Aklına başka bir şey gelmezdi. Florina'lılar için bütün Sark'lılar Efendiydi. Sark'lılar içinse Efendiler ve Gerçek Efendiler vardı. Kaptan yalnızca bir Efendiydi. Fife'lı Samia ise Gerçek bir Efendi. Ya da Hanım Efendi.

Kaptan, «Hanım Efendi?» dedi.

Samia, «Bana emir verilmesine gelemem,» diye söylendi. «Reşidim. İstediğim gibi davranabilirim. Burada kalmaya karar Verdim.»

Kaptan kelimeleri dikkatle seçerek, «Lütfen durumu anlamaya çalışın, Hanım Efendi,» diye karşılık verdi. «Benim bu işle bir ilgim yok. Benim fikrimi almadılar. Bana açık açık ve kesin bir tavırla ne yapmam gerektiğini söylediler.» Emirlerin kopyasını isteksizce uzattı. Genç kıza bu kanıtı daha önce iki kez göstermeye çalışmış ama Samia emirleri okumaya yanaşmamıştı. Sanki belgeye bakmadığı takdirde görevini red edecek ve vicdan azabı da çekmeyecekti.

Kız daha önce yaptığı gibi, «Aldığınız emirler beni ilgilendirmiyor,» dedi. Topuklarını tıkırdatarak döndü ve hızla Kaptanın yanından uzaklaştı.

Ama adam onun peşinden gitti. «Emirler kesin. Bunların arasında gelmek istemediğiniz takdirde neler yapmam gerektiği de var. Çok özür dilerim, Hanım Efendi, ama o zaman sizi zorla gemiye taşıttıracağım.»

Kız hızla döndü. «Buna cesaret edemezsiniz!»

Kaptan, «Bana bu emirleri kimin verdiğini düşünürüm ve o zaman her şeye de cesaret ederim,» diye mırıldandı.

Samia adamı iknaya çalıştı. «Kaptan, aslında gerçek bir tehlike yok ki. Bu çok gülünç, hatta delice bir şey. Kent, sükûn içinde. Bir düşünün. Aslında ne olmuş? Dün kütüphanede bir Devriyeyi bayıltmışlar. Bu bir şey mi yani?»

«Bu sabah şafakta da bir Devriye öldürüldü. Yine Florina'lılar tarafından.»

Bu haber Samia'yı çok sarstı. Kızın esmer teni kızardı ve gözleri öfkesinden ateş saçmaya başladı. «Bunun benimle ne ilgisi var? Ben Devriye değilim ki.»

«Hanım Efendi, şu anda gemi hazırlanıyor. Kısa bir süre sonra da hareket edecek. Sizin de gemide olmanız gerekiyor.»

«Ya çalışmalarım ne olacak? Araştırmalarım? Anlamıyor musunuz?.. Ah, hayır, anlayamazsınız.»

Kaptan sesini çıkarmadı, Samia döndü. Arkasındaki gümüş çizgili, ışıltılı bakır Kirtten yapılmış olan tuvalet güzel düzgün omuzlarını ve biçimli kollarını açıkta bırakıyordu. Kaptan Racety ona sıradan bir Sark'lının büyük bir Ha' mm Efendiye göstermesi gereken alçak gönüllü saygı ve tarafsızlıktan daha başka bir şeylerle bakıyordu. Adam, onun gibi arzu uyandıran, bir lokmacık güzel bir kız neden bir üniversite profesörünü taklide kalkışıyor, diye düşünüyordu.

Samia, bilim merakının tanıdıklarının kendisiyle hafiften hafife alay etmelerine yol açtığını biliyordu. Onlara göre Sark'ın soylu Hanım Efendileri ışıltılı, kibar kimselerle dostluk ederlerdi. Daha sonra da geleceğin Sark'lı Efendileri için kuluçka makinesi görevi yaparlar, ama en fazla iki çocuk dünyaya getirirlerdi. Samia'nın bütün bunlara aldırdığı yoktu.

Dostları Samia'ya gelip, «Sen gerçekten kitap mı yazıyorsun?» diye soruyorlardı. Yazıları görmek istiyor, sonra da kıkır kıkır gülüyorlardı.

Kadınlar böyle davranıyorlardı. Erkeklerse daha kötüydüler. Samia'ya tepeden bakıyorlardı. Bir bakışlarıyla ya da kollarını Samia'nın beline sararak, bütün bu saçmalıklara son verebileceklerine inandıkları belliydi. Böylece Samia artık gerçekten önemli olan şeylerle ilgilenmeye başlayacaktı.

Samia'nın bu merakı uzun yıllar önce, kız pek küçükken başlamıştı. Kız Kirt'e âşıktı âdeta. Oysa çok kimse bu bitkiye aldırmıyordu bile. Kirt! Kumaşların kralı, imparatoru, tanrısı Kirt! Bu maddeyi övmeye kelimeler yetişmezdi.

Kirt, kimya bakımından selülözün değişik bir türüydü. Kimyagerler buna yemin ediyorlardı. Ama bu uzmanlar da bütün cihazlarına ve teorilerine karşın selülözün bütün Galaksi içinde niçin yalnızca Florina'da Kirt halini aldığını açıklayamıyorlardı. Kimyagerler, «Bu fiziki bir durum,» diyorlardı. Ama onlara bu fiziki durumun bilinen selülözden hangi bakımlardan farklı olduğunu sorduğunuz zaman hiç sesleri çıkmıyordu.

Samia, insanların bu konuda ne kadar bilgisiz olduklarını dadısından öğrenmişti.

«Bu neden parlıyor. Dadı?»

«Kirt olduğu için, yavrum.»

«Neden diğer şeyler onun kadar parlamıyor?»

«Onlar Kirt değil de ondan, hayatım.»

İşte bu kadar.

Daha üç yıl önce bu konuda iki ciltlik bir eser yazılmıştı. Samia kitabı dikkatle okumuştu. Ve eseri özetlediği zaman bunun Dadısının o sözlerinden hiç farklı olmadığını anlamıştı. Kirt Kirt'ti, çünkü Kirt'ti. Kirt olmayan şeyler Kirt değillerdi, çünkü Kirt olmamışlardı.

Tabii Kirt bitkisi parlak değildi aslında. Ama uygun biçimde eğrildiği zaman güneşte madeni ışıltılar çıkarıyor, değişik renkler alıyordu. Ya da bütün renkleri bir arada yansıtıyordu. Başka bir işlemle iplik bir pırlanta ışıltısı kazanıyordu. Az bir uğraşmayla iplik 600 C^0 derecesi ısıya dayanabilecek hale getiriliyordu. Kimyasal maddelerin hemen hiçbiri bunu etkilemiyordu. Lifleri diğer sentetiklerden daha ince iplikçikler haline getirilebiliyordu. Ve aynı lifler de hiçbir çelik alaşımının sahip olamayacağı bir gerilme gücü vardı.

Kirt, insanların tanıdığı, bildiği maddelerden çok daha fazla ve çeşitli yerlerde kullanılıyordu. O kadar pahalı olmasaydı endüstride cam, maden ya da plastik yerine kullanılabilecekti. Yine de bazı alanlarda ister istemez Kirt'ten yararlanılıyordu. Optik aletlerdeki çapraz teller Kirt'tendi. Hiper atomik makinelerde kullanılan hidrokronların döküldükleri kalıplar da öyle. Madenin çabuk kırıldığı ya da fazla ağır olduğu yerlerde Kirt'ten yapılan hafif ve uzun ömürlü ağlar kullanılıyordu.

Ama bu uygulamalar ufak çaptaydı. Yukarıda da açıklandığı gibi çok pahalıydı Kirt. Aslında Florina'nın Kirt ürünü sadece kumaş yapımında harcanıyordu. Bunlardan Galaksi tarihinin en eşsiz elbiseleri yapılıyordu. Florina, bir milyon dünyanın soylularını giydiriyordu. Oysa Kirt sadece Florina'da yetişiyor ve her dünyaya bu üründen pek az düşüyordu. Bir gezegende ancak yirmi kadının Kirt elbisesi oluyordu. İki bin kadının da bu kumaştan bayramlık ceketi belki de. Ya da eldiveni. Yirmi milyon kadınsa onlara uzaktan bakıyor ve «Keşke bizim de olsa,» diyorlardı.

Galaksideki bir milyon dünya bir züppeyi tanımlamak için aynı argo sözü kullanıyordu. Her yerde kolaylıkla, iyice anlaşılan tek deyimdi bu. «Onu gören de burnunu Kirt'e sildiğini sanır!»

Samia çocukken babasına da sorular sormuştu.

«Kirt nedir, baba?»

«Senin ekmeğin, Mia.» «Benim mi?»

«Yalnız senin değil, bütün Sark'ın ekmeği, Mia.»

Tabii! Samia sonradan bunun nedenini kolaylıkla öğrendi. Galaksideki her dünya kendi topraklarında Kirt yetiştirmeye çalışmıştı. Hiçbir gezegen yoktu ki bunu denemeye kalkışmamış olsun. Başlangıçta Sark yerli ya da yabancı, Florina'dan Kirt tohumu kaçırmaya kalkışan herkesi ölüm cezasına çarptırmıştı. Ama bu, kaçakçıları engelleyememişti. Ancak yüzyıllar geçerken Sark da sonunda gerçeği anlamış ve bu yasa da kaldırılmıştı. İsteyen herkes hangi dünyadan olursa olsun Kirt tohumu satın alabilirdi. Tabii bu ağırlık bakımından Kirt kumaş fiyatına satılacaktı.

Tohumları isteyen alabilirdi ama ne yazık ki Florina dışında başka dünyalarda yetiştirilen Kirt adi selüloz halini alıyordu. Beyaz, yassı, dayanıksız ve cansız. Doğru dürüst pamuk bile değildi bu.

«Florina toprağında bir şey mi var? Florina güneşinin radyasyonlarının değişik bir özelliği? Florina'nın bakterileri diğer gezegenlerinkinden farklı mı?»

Akla gelen her olasılık denendi. Florina toprağından örnekler alındı. Florina güneş tayfı incelenerek buna benzeyen ark lambaları yapıldı. Yabancı dünyaların topraklarına Florina bakterileri karıştırıldı. Ve Kirt yetiştirildi. Ama beyaz, yassı, dayanıksız ve yararsız bir Kirt.

Kirt hakkında söylenilecek çok şey vardı ama bu yapılmamıştı. Teknik raporlarda, araştırma tezlerinde ve hatta seyahat broşürlerinde görülmeyen özellikler. Samia beş yıldan beri Kirt konusunda gerçek bir kitap yazmayı hayal ediyordu. Kirt, bunun yetiştiği dünya ve o gezegenin insanları konusunda.

Bu etrafı alaycı kahkahalarla çevrili bir hayaldi. Ama Samia bundan hiçbir zaman vazgeçmiyordu. Florina'ya gelmekte ısrar etmişti. Tarlalarda bir mevsim geçirecekti. Fabrikalarda da birkaç ay. Bundan başka...

Ama artık yapacakları önemli miydi? Ona geri dönmesini emrediyorlardı.

Samia, her zaman olduğu gibi kararını çabucak verdi. Sark'ta daha kolaylıkla savaşırım, diye düşünüyordu. Bir hafta sonra Florina'ya döneceğim. Kendi kendime söz veriyorum.

Sonra Kaptana dönerek, sakin sakin, «Ne zaman gidiyoruz?» dedi.

Samia, Florina iyice küçülerek gözden kayboluncaya kadar gözlem lombozunun önünden ayrılmadı. Her zaman bahar olan, yeşil bir dünyaydı Florina. İklimi Sark'ınkinden çok daha güzeldi. Samia yerlileri incelemeyi çok istemişti. Sark'taki Florina'lılardan hiç hoşlanmıyordu. Onlar Samia'ya bakmaya cesaret edemeyen, o geçerken yasalara uyarak hemen duvara doğru dönen bir takım mıymıntılardı. Ancak bütün Galaksiye yapılan açıklamalara göre Florina'lılar kendi dünyalarında neşeli ve kayıtsızdılar. Tabii onlarda sorumluluk duygusu yoktu. Çocuk gibiydiler. Ama sevimliydiler de.

Samia, Kaptan Racety'nin sesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. Adam, «Hanım Efendi,» diyordu. «Lütfen kamaranıza çekilin.»

Samia başını kaldırdı. Kaşları çatılmıştı. «Yine ne emirler aldınız, Kaptan? Burada hapis miyim?»

«Ne münasebet! Benimki yalnızca bir önlem. Uzay limanı biz hareket etmeden önce inanılmayacak kadar tenhaydı. Yine bir Florina'lı bir Devriyeyi öldürmüştü. Bu yüzden alandaki görevliler de katilin bulunması için Kente çağırılmışlardı.»

«Bunun benimle ne ilgisi var?»

«Aslında benim de geminin başına nöbetçiler dikmem gerekirdi. Suçumu önemsizleştirmeye çalıştığımı sanmayın! Bu durumda bazı kimseler gemiye gizlice binmiş olabilirler.»

«Neden binsinler?»

«Bunu bilemem. Ama herhalde istediklerimizi yerine getirmek için değil.»

«Siz hayal kuruyorsunuz, Kaptan.»

«Korkarım kurmuyorum, Hanım Efendi. Florina güneşinin etki alanında olduğumuz sürece enerjimetrelerimiz bir işe yaramıyorlardı. Ama artık o alandan çıktık. Ve korkarım Depodan fazla ısı yayınlanıyor.»

«Ciddi misiniz?»

İnce, ifadesiz yüzlü Kaptan genç kızı bir an soğuk soğuk süzdü. «Radyasyon sıradan iki insanın yayınlayacağı ısıya eşit.»

«Ya da biri Depodaki ısıtma ünitesini kapatmayı unuttu.»

«Güç tankımızda eksilme yok, Hanım Efendi. Artık bu durumu incelemeye hazırız. Onun için sizden kamaranıza çekilmenizi rica ediyorum.»

Kız başını sessizce sallayarak uzaklaştı. İki dakika sonra Kaptan sakin sakin iletişim borusuna doğru eğildi. «Deponun kapısını kırın!»

*

Kentli Myrlyn Terens gerilen sinirlerini biraz gevşettiği takdirde hemen ve belki de minnetle sinir krizi geçirmeye başlayacaktı. Kentli, Fırına dönmekte biraz gecikmişti. Fırıncı, Rik ve Valona oradan ayrılmışlardı bile. Genç adam ancak şansı yardım ettiği için küçük grupla sokakta karşılaştı. Terens ondan sonraki hareketi yapmak zorundaydı. Bu bakımdan bir seçeneği de yoktu. Ve Fırıncı korkunç bir ölümle can vererek karşısında yere yığıldı.

Az sonra kalabalık dalgalanıp dönerken Rik'le Valona da gözden kayboldular. Devriyelerin hava arabaları gözüktü. Akbabalardan farksız olan gerçek Devriyeler ortaya çıktılar. Kentli ne yapacaktı?

Genç adam bir an Rik'in peşinden koşmayı istedi ama kendisini tuttu. Bunun bir yararı olamayacaktı. Kızla genç adamı bulamayacaktı. Ayrıca Devriyelerin eline düşmesi olasılığı da büyüktü. Kentli hemen aksi yöne doğru dönerek telaşla Fırına koştu.

Terens'in tek umudu Devriye Organizasyonundaydı. Bu adamlar kuşaklar boyunca sakin bir yaşam sürmüşlerdi. Son iki yüz yıl boyunca Florina'da ayaklanma olmamıştı pek. 'Kentli' örgütünün olağanüstü bir etkisi olmuş ve ondan beri de Devriyeler yalnızca polis görevi yapmaya başlamışlardı. (Bu düşünce Terens'in vahşice gülümsemesine neden oldu.) Devriyeler, daha çetin koşulların geliştirdiği ustalıktan yoksundular ve tim halinde çalışmasını da bilmiyorlardı.

Terens, şafak zamanı Devriye Karakoluna kolaylıkla girmişti. Herhalde Kentlinin tanımını Karakola çoktan göndermişlerdi ama oradakilerin bununla pek ilgilenmedikleri anlaşılıyordu. Somurtkan ve kayıtsız görevli Devriye Terens'e ne istediğini sormuştu. Genç adamın isteği kent dışındaki bir mezbelenin eğri duvarından kopardığı beş santim eninde ve on santim boyunda plastik bir tuğlayla ilgiliydi. Terens bunu Devriyenin başına indirmiş ve adamın üniformasını giyerek silahlarını almıştı. İşlediği suçların listesi korkunçtu artık. Devriyeyi bayıltmak yerine öldürmüş olduğunu fark ettiği zaman bu yüzden kılı bile kıpırdamamıştı.

Ve şimdi hâlâ ortalıkta serbestçe dolaşabiliyordu. Devriyelerin paslı adalet mekanizması gıcırdayarak ona yetişmeye çalışıyordu.

Terens Fırına erişti. Fırıncının yaşlı yardımcısı kapıda durmuş, uzaktan bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Herkeste dehşet uyandıran siyahlı gümüşlü üniformayı görünce tiz bir sesle bağırdı ve dükkânın içine süzüldü.

Kentli onun peşinden atıldı. Adamın unlu, gevşek yakasını tombul eliyle yakalayarak kıvırdı. «Fırıncı nereye gidiyordu?»

Yaşlı adam ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Kentli, «İki dakika önce birini öldürdüm,» diye açıkladı. «Birini daha öldürmek bana vız gelecek.»

«Yalvarırım... Yalvarırım... Ben bir şey bilmiyorum, efendim.»

«Bilmediğin için öleceksin.»

«Ama Fırıncı bana bir şey söylemedi. Galiba bir yer için rezervasyon yaptırttı.»

«Demek o kadarını duymayı başardın? Başka neler işittin?»

«Fırıncı bir ara Wotex'ten söz etti. Galiba rezervasyon bir Uzay gemisiyle ilgiliydi.»

Terens adamı iterek kendisinden uzaklaştırdı.

Beklemem gerekiyor, diye düşünüyordu. Dışarıdaki heyecan biraz yatışsın. Belki gerçek Devriyeler fırına gelirler. Ama bu tehlikeyi göze almak zorundayım.

Artık fazla beklemeyeceğim. Beklemeyeceğim. İki dostumun ne yapacaklarını tahmin edebiliyorum. Tabii Rik'in nelere kalkışacağı önceden kestirilemez. Ama Valona zeki bir kızdır. Kaçmalarından beni gerçek bir Devriye sandıkları anlaşılıyor. Valona, kurtuluşun Fırıncının kaçış planını uygulamakta olduğuna karar verecek. Fırıncı onlara yer ayırtmış. Uzay gemisi bekliyor olmalı. Rik'le Valona da oraya gidecekler.

Ve benim Uzay limanına onlardan önce erişmem gerekiyor. İnsanın çaresiz durumda olmasının bazı yararları var. Artık hiçbir şeyi önemsemiyorum. Rik'i yani Sark'lı despotlara karşı kullanacağım etkili silahı kaybettiysem ölüm de beni korkutmaz. Bunun yanında hayatımı kaybetmemin hiçbir önemi olamaz.

İşte Terens bu nedenle Fırından çıkarken hiç de endişeli değildi. Korkmuyordu. Oysa etraf aydınlıktı. Herhalde Devriyeler de aradıkları katilin arkasında üniforma olduğunu biliyorlardı. Ve biraz ileride iki hava arabası bekliyordu.

Terens hangi Uzay limanına gitmesi gerektiğini biliyordu. Gezegende bu tür bir tek alan vardı çünkü. Yukarı Kente Uzay yatlarının inmesi için on iki kadar, küçük, özel alan yapılmıştı. Gezegendeyse Sark'a dev Kirt kumaşı topları götüren ve Makine ve basit tüketim maddeleri getiren biçimsiz Uzay şileplerinin inmesi için hazırlanmış yüzlerce hava limanı bulunuyordu. Ama burada sıradan yolcular yalnızca bir tek Uzay limanından yararlanıyorlardı. Daha parasız Şarklılar, Florina'lı bürokratlar ve gezegeni görmek için izin alabilen birkaç yabancı bu hava limanına geliyorlardı.

Hava limanı kapısındaki Florina'lı görevli Terens'in yaklaşmasını büyük bir merakla izledi. Etrafındaki boşluk dayanılamayacak bir hal almıştı.

Memur sinsice bir heyecanla, «Selam, efendim,» dedi. Sonuçta Kentte Devriyeler öldürülüp duruyorlardı. «Kentte bir hayli heyecanlı şeyler oluyormuş sanırım. Öyle değil mi?»

Ama Terens bu yemi yutmadı. Kasketinin kavisli siperini iyice aşağıya çekmiş, tuniğinin üst düğmesini de iliklemişti. Sert bir tavırla, «İki kişiyi arıyorum,» diye homurdandı. «Şu son saatlerde Uzay limanına Wotex'e gitmek için iki yolcu geldi mi? Bir erkek ve bir kadın?»

Memur şaşırdı. Yutkundu. Sonra da alçak sesle, «Evet, Sayın Memur,» dedi. «Yarım saat kadar önce geldiler. Belki de daha o kadar bile olmadı.» Birden bire kızardı. «Onlarla şey... o olaylar arasında bir ilişki... Sayın memur, biletleri vardı, yer ayrıltılmıştı. Belgeleri uygun olmasaydı, iki yabancının bu kapıdan girmelerine izin vermezdim.»

Terens bu sözlere aldırmadı. Uygun belgeler, diye düşünüyordu. Fırıncı bir gece içerisinde bunları sağlamış. Galaksi! Trantor casus örgütü Sark dairelerine iyice sızmış sanırım.

Sonra da, «Ne ad verdiler?» diye sordu.

«Gareth ve Hanşa Barne.»

«Bindikleri gemi kalktı mı? Çabuk yanıt ver.»

«Kalkmadı, efendim.»

«Hangi iskelede o?»

«On yedinci.»

Terens koşmamak için kendisini zorladı. Ama yine de koşarcasına ilerlemekten kendisini alamadı. Ortalıkta gerçek bir Devriye olsaydı, bu hiç de vakarlı sayılmayacak koşar adımlar onu ölüme sürükleyecekti.

Uzay gemisinin ana kapısında Subay üniformalı bir Uzaycı duruyordu.

Terens kesik kesik nefes alıyordu. «Gareth ve Hansa Barne gemiye bindiler mi?»

Uzaycı ağır ağır, «Hayır, binmediler,» diye karşılık verdi. Bir Sark'lıydı o. Bir Devriye ise onun için yalnızca üniformalı bir adamdı. «Onlar için bir mesaj mı getirdin?»

Terens'in sabrı taşmak üzereydi. «Demek gemiye binmediler?»

«Ben de öyle söyledim. Onları bekleyecek de değiliz. O çift gelse de gelmese de tam zamanında kalkacağız.»

Terens döndü ve tekrar kapıdaki memurun kulübeciğine gitti. «Onlar çıktılar mı?»

«Çıktılar mı? Kimler, efendim?»

«Barne çifti. Wotex'liler. Gemide değiller. Alandan ayrıldılar mı?»

«Hayır, efendim. Böyle bir şeyden haberim yok.»

«Ya diğer kapılar?»

«Başka çıkış kapısı yok ki, efendim. Sadece bu var.»

Terens, memura baktı. Siyah kasketin altında kızılımsı kumral saçları ıslanarak kafasına yapışıyordu. Yanaklarından akan terler pırıltılı birer yol çizmekteydiler. «Onlar alana geldikten sonra havalanan gemi oldu mu?»

Memur programa baktı. «Bir tek. Yolcu gemisi 'Başarı'.» Öfkeli Devriyenin gözüne girmek için gevezece ekledi. «Başarı, Sark'a özel bir yolculuk yapıyor. Fife'li Samia Hanım Efendiyi Florina'dan gezegenine götürüyor.» Memur, gizli raporun içindekileri hangi ince yoldan öğrendiğini açıklamadı tabii.

Artık Terens için hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kentli ağır ağır geriledi. İmkânsızı at. Geriye kalan ne kadar acayip olursa olsun yine de gerçektir. Rik'le Valona Uzay alanına gelmişler. Yakalanmadıkları kesin. Yoksa memur bunu bilirdi. Rik'le Valona şaşkın şaşkın alanda dolaşmıyorlar. Yoksa şimdiye kadar yakalanırlardı. Onlar için yer ayrıltılmış olan gemiye de binmemişler. Alandan da ayrılmamışlar. Geride... yeni yola çıkan Başarı gemisi kalıyor. O halde Rik'le Valona da o gemideler. Ya gemiye gizlice girdiler, ya da yakalanarak Başarı'ya zorla bindirildiler.

Zaten bu ikisi de birbirinin aynı. Gemiye kaçak hindilerse çok geçmeden yakalanırlar. Sadece Florina'lı bir köylü kızıyla, kafası mahvolmuş bir yaratık modern bir uzay gemisine gizlice saklanılamayacağını bilir.

Ve o ikisi bütün Uzay gemileri arasında Fife Efendisinin kızını taşıyan tekneyi seçmişler.

Fife Efendisinin kızını!

DOKUZ

Sark'ın en önemli insanı Fife Efendisiydi. Bu yüzden de adam ayakta dururken görülmekten hoşlanmazdı. O da kızı gibi kısa boyluydu, ama kızının tersine vücut oranları kusursuz değildi. Çünkü asıl kısa olan bacaklarıydı. Adamın belden yukarısı bayağı iri, kafasıysa görkemliydi. Ama bu vücudu kısacık bacaklar taşıyordu. Bu ağırlık yüzünden Efendi bir ördek gibi yalpalayarak yürüyordu.

İşte bu yüzden Fife yazı masasının arkasında oturmayı yeğliyordu. Kızı, özel hizmetkârları (ve sağken karısı) dışında diğerleri onu hep böyle masa başında görüyorlardı.

İşte o zaman Fife karakterine uygun bir görünüm alıyordu. Kafası iri, hemen hemen dudaksız sayılabilecek ağzı büyüktü. Çenesi çukur, enli burnunun kanatları kabarıktı. Adam istediği zaman sevecen, istediği zaman amansız bir tavır takınabiliyordu. Hem de aynı kolaylıkla. Dikkatle geriye doğru fırçaladığı ve modaya aldırmadan serbestçe omuzlarına bıraktığı saçları mavimsi siyahtı. Bir tek beyaz tel yoktu bu saçların arasında. Adamın Florina'lı berberi günde iki kez onun inatçı sakalıyla uğraşıyordu. Buna karşın Fife'ın yanakları, çenesi ve dudaklarının etrafında yine de mavimsi bir gölge görülüyordu.

Efendi şimdi poz almıştı. Kendisi de farkındaydı bunun. Yüzü ifadesizdi. Kısa parmaklı, enli ve güçlü ellerini masanın üzerinde gevşekçe birleştirmişti. Masanın düzgün ve cilalı yüzeyi bomboştu. Burada bir kâğıt, bir iletişim borusu ya da bir süs yoktu. Bu sadelik Efendinin görünüşünü daha güçlü bir hale sokuyordu.

Fife, uçuk renkli, balığa benzeyen sekreteriyle konuşuyordu. Sesi cansızdı. Fife makineler ya da Florina'lı memurların karşısında hep böyle konuşurdu. «Hepsi de kabul ettiler sanırım.»

Sekreteri de aynı derecede cansız bir sesle yanıt verdi. «Bort Efendisi daha önceden kararlaştırılan bazı randevular yüzünden toplantıda ancak üçten sonra bulunabileceğini bildirdi.»

«Ve tabii sen itiraz ettin.»

«Şimdiki konunun özelliği yüzünden gecikmenin önerilemeyecek bir şey olduğunu söyledim.»

«Sonuç?»

«Burada olacak. Efendim. Diğerleri çağrıyı itirazsız kabul ettiler.»

Fife gülümsedi. Toplantının yarım saat geç ya da erken başlamasının hiçbir önemi yoktu.

Ancak ortada yeni bir prensip sorunu vardı. Büyük Efendiler kendi bağımsızlıkları bakımından fazla alıngandılar. Ama artık bu alınganlıklarından vazgeçmeleri de gerekiyordu.

Fife şimdi bekliyordu. Oda genişti. Diğerlerinin yerleri hazırlanmıştı. Bin yıl boyunca güç verici, ufacıcık radyoaktivite kıvılcımı bir an olsun kesilmemiş ya da zayıflamamış olan büyük kronometre ikiyi yirmi bir geçtiğini gösteriyordu.

Son iki gün boyunca ne müthiş şeyler olmuştu! Belki de eski kronometre geçmiş günlerdekilere benzeyen olaylara tanık olacaktı.

Ama bin yaşındaki kronometre de çok şey görmüştü. Saat ilk dakikalarını saymaya başladığı sırada Sark, kaba saba kentlerle dolu bir gezegendi. Diğer eski dünyalarla arasında fazla bir bağ da yoktu. Kronometre o sırada tuğladan yapılmış bir binanın duvarında asılıydı. O tuğlalar çoktan toz halini almışlardı. Kronometre kısa ömürlü üç Sark İmparatorluğunun sürelerini de yine düzenle saymıştı. Sark'ın disiplinsiz orduları kısa ya da uzun sürelerle komşu altı dünyayı yönetimlerine almışlardı. Komşu gezegenlerin filoları Sark politikasına etkin olduğu sırada da kronometrenin radyoaktif atomları belirli iki süre boyunca sırayla patlamaya devam etmişti.

Sark, beş yüz yıl önce kendisine en yakın olan dünyanın, yani Florina'nın toprağında sonu gelmeyecek bir hazine olduğunu keşfettiği zaman da kronometre sakin sakin çalışmıştı. Saat zaferle sonuçlanan iki savaş görmüş, bir fatihin zoraki barışının kurulmasına da tanık olmuştu. Sark imparatorluktan vazgeçmiş ve Florina'yı güzelce yutmuştu. Ve Trantor'un taklit edemeyeceği bir biçimde zengin olmuştu.

Trantor, Florina'yı ele geçirmeyi istemişti Diğer güçler de. Yüz yıllar boyunca Florina heyecanlı ellerin uzayda hevesle uzandıkları bir yer halini almıştı. Ama gezegen Sark'ın elindeydi. Ve Sark Florina'yı bırakmaktansa Galakside savaş çıkmasına razı olacaktı.

Trantor bunu biliyordu! Biliyordu!

Sanki Kronometre bu sözlerin Efendinin kafasında kısa bir şarkı gibi tekrarlanmasına yol açıyordu.

İkiyi yirmi üç geçiyordu.

Sark'ın beş Büyük Efendisi hemen hemen bir yıl önce toplanmışlardı. Şimdi olduğu gibi o zaman da Fife'ın salonunda buluşmuşlardı. Gezegenin çeşitli bölgelerinde yaşayan Efendiler o zaman üç boyutlu aygıtın yardımıyla buluşmuşlardı. Şimdi de aynı oldu.

Bu aygıt sesli ve renkli, normal boyda üç boyutlu bir televizyondu. Sark'taki her hali vakti yerinde insanın evinde vardı bu. Ama bu aygıtın olağanüstü tarafı görülür bir alıcısı olmamasıydı. Fife dışında diğer Efendiler aslında salonda değillerdi. Ama görüntüleri asıllarından farksız ve üç boyutluydu. Arkalarındaki duvar gözükmüyordu. Görüntüler titreşmiyorlardı. Ama insan elini uzattığı takdirde bu, Efendilerden birinin vücudundan kolaylıkla geçebilirdi.

Rune Efendisi aslında Güneydeydi. O sırada yalnızca onun kıtasında gündüz değil geceydi. Fife'ın ofisindeki görüntüsünün etrafını saran küp biçimi yeri soğuk ve beyaz bir ışık aydınlatıyordu. Bunun yapay bir ışık olduğu belliydi, odadaki güneş ışığı bunu sönükleştiriyordu.

İster gerçek, ister görüntü olsun Sark'ın kendisi bu odadaydı şimdi. Gezegen böylece acayip ve hiç de kahramanca sayılmayacak bir biçimde temsil ediliyordu. Rune, kabak kafalı, pembe ve tombuldu. Balle, kuru, kırışık ve kül rengiydi. Steen pudra ve allık sürmüş, canlı tavırlar takınmaya çalışan bitkin bir adamın o çaresiz tebessümüyle etrafına bakınıyordu. Uygarca şeylere önem vermediğini her zaman belirten Bort da bu konuda fazla ileri gitmişti. İki gündür traş olmadığı belliydi. Tırnakları da kirli.

Ama işte bu insanlar ünlü beş 'Büyük Efendilerdi.

Sark'taki üç basamaktan oluşan yönetim gücünün en yukarısındaydılar onlar. Tabii ilk basamak Florina'lı bürokratlardan oluşuyordu. Bunlar Sark'taki soylu ailelerin yükselip düşmeleri sırasında çalışmalarını her zaman sürdürüyorlardı. Hükümet çarklarını yağlayıp döndürenler de yine bu memurlardı. Onların yukarısında Devlet Başkanının atadığı Bakanlar ve Müdürler vardı. Devlet Başkanlığı babadan oğula geçen bir mevkiiydi. Belgelerin geçerli olması için Başkanın ve yüksek memurların bu kâğıtları imzalamaları gerekliydi. Ama zaten hepsinin de tek görevi belgelere imza atmaktı.

En üst basamağa bu beş Büyük Efendi yerleşmişti. Her birinin bir kıtası vardı. Bu Efendiler Kirt ticaretinin çok önemli bir kısmını kontrolleri altında tutan ailelerin reisleriydiler. Bu ticaretten elde edilen gelir de yine onların kontrolündeydi. Sark'ta güç veren ve sonunda izlenecek siyaseti çizen şey paraydı. Ve bu beş Efendi'nin paralan vardı. Beşi arasında en zengini de Fife'dı.

Fife, hemen hemen bir yıl önce yine diğer Efendilerle konuşmuştu. Galaksinin ikinci zengin gezegeninin efendilerine önce bir tek cümle söylemişti. (Sark zenginlikte Trantor'dan sonra geliyordu. Ama Trantor, iki değil yarım milyon dünyadan yararlanıyordu.)

«Pek acayip bir haber aldım.»

Diğerleri bir şey söylememiş, beklemişlerdi.

Fife sekreterine bir metallin film uzatmıştı. Adam da koltuklarında oturan diğer Efendilerin teker teker önlerinde durarak, mesajı okuma/arı için filmi yukarı doğru kaldırmıştı.

Fife'ın çalışma odasındaki toplantıya katılan dört adam için yalnızca kendileri gerçektiler, Fife de dâhil diğerleri yalnızca birer gölgeydiler. Bu metallin film de öyle. Yerlerinde oturuyor ve Fife kıtasından yayınlanan ışınlara bakıyorlardı. Bu ışınlar Balle, Bort, Steen ve ada kıtası Rune'a kadar erişiyordu. Okudukları kelimeler de yine gölge üzerine yazılmış gölgelerdi.

Sadece incelikle ilgisi olmayan, dobra dobra konuşmaya meraklı Bort bu gerçeği unutarak filmi almak için uzandı. Eli, dikdörtgen biçimi görüntü alıcısının kenarından çıktı ve birdenbire

ortadan kayboldu. Şimdi eli kesilmiş gibi duruyordu. Odasında oturan Fife, Bort'un eliyle yalnızca havayı avuçladığını, parmaklarının filmin içinden geçtiğini biliyordu. Gülümsedi. Diğerleri de öyle, Steen kıkır kıkır güldü. Bort kızardı. Kolunu çekti ve eli tekrar görünür oldu.

Fife, «Mektubu hepiniz de gördünüz,» dedi. «Sizce bir sakıncası yoksa şimdi bunu yüksek sesle okuyacağım. O zaman önemini daha iyi kavrayacaksınız.»

Elini kaldırdı. Sekreteri hızla yaklaştı. Ve filmi uygun bir biçimde tutarak Efendinin boş yere uğraşmadan bunu alıvermesini sağladı.

Fife yumuşak bir sesle okumaya başladı. Sözleri dramatik bir hale sokuyordu. Sanki mektubu kendisi yazmış ve bunu okumak ona zevk veriyormuş gibi bir görünüşü vardı.

«Mesaj şu: 'Siz Sark'ın Büyük Efendilerindensiniz. Güç ve zenginlik bakımından kimse sizinle yanşamaz. Ama bu güç ve servetin temeli çok zayıf. Florina'nın sağladığı Kirt ürününün zayıf bir temel olmadığını düşünebilirsiniz. Kendi kendinize şunu sorun: Florina ne kadar yaşayacak? Sonsuza kadar mı?

«Hayır! Florina yarın ortadan kalkabilir. Ya da bin yıl yaşar. Bu iki olasılıktan ilki akla daha yakın. Gezegen yarın yok olabilir. Tabii bunu ben yapacak değilim. Ama Florina önceden tahmin edemeyeceğiniz, anlayamayacağınız bir biçimde ölebilir. Bu ölümü bir düşünün. Güç ve paranızın tükendiğini de düşünün. Çünkü bunların önemli bir kısmını ben istiyorum. Bu sorunu düşünecek zamanınız var. Ama bu süre de fazla uzun değil.

«İşi fazla uzatmaya kalkıştığınız takdirde bütün Galaksiye ve özellikle Florina'ya ortadan kalkmak üzere olduğunu bildireceğim. Ondan sonra da ne Kirt kalacak, ne servet ve ne de güç. Bana da kalmayacak ama ben buna zaten alışığım. Size de kalmayacak. Bu da sizce çok ciddi bir felaket sayılacak. Çünkü siz çok zengin bir ailenin çocuğusunuz.

«Pek yakında sizden ne kadar para istediğimi bildireceğim. Bunun nasıl teslim edileceğini de. Bu parayı bana verdiğiniz takdirde servetinizin geri kalan kısmı da bir zarara uğramayacak. Şimdiki ölçülerinize göre paranız pek fazla sayılmayacak. Ama yine de 'hiç'ten fazla olacak bu. Çünkü istediklerimi yapmadığınız takdirde o kadar paranız bile olmayacak. Elinizde kalacak miktarı da aşağı görmeyin. Florina, siz ölünceye kadar ortadan kalkmayabilir. Siz de lüks değilse bile rahat bir hayat sürebilirsiniz.»

Fife sustu. Filmi elinde birkaç kez çevirdi sonra bunu kıvırdı. Bu gümüşümsü yarı saydam silindirin içinde birbirine karışan yazılar şimdi kırmızımsı duruyorlardı.

Fife, normal sesiyle, «Eğlenceli bir mektup bu,» dedi. «Altında imza yok. Duyduğunuz gibi de pek kitabı ve ukalaca bir biçimde yazılmış Şimdi... bu mektup konusunda neler düşünüyorsunuz, Efendiler?»

Rune'un kırmızı yüzünde hoşnutsuzluk vardı. «Bu mektubu psikoz geçirmek üzere olan bir adamın yazdığı belli. Mektup tarihi romanlara benziyor. Fife, açıkçası böyle bir süprüntünün,

kıtalar özerkliği törelerini çiğnemen ve bizi buraya çağırman için yeterli bir neden olmadığını düşünüyorum. Ayrıca sekreterinin önünde böyle bir konuşma yapılmasını da hoş karşılamıyorum.»

«Sekreterimin önünde mi? O Florina'lı olduğu için mi? Bu mektup gibi şeyler yüzünden kafasının karmakarışık olmasından mı korkuyorsun?» Fife'ın sesindeki neşe kayboldu ve adam, «Rune Efendisine doğru dön,» diye emretti.

Sekreter bu emri yerine getirdi. Gözlerini yere dikmişti. Beyaz yüzü tamamiyle ifadesizdi. Sanki bir ölüydü o.

Fife, Sekreterin yanında olmasına aldırmadan, «Bu adam,» dedi. «Benim özel hizmetkârım. Benden hiçbir zaman ayrılmıyor. Diğer Florina'lılarla da konuşmuyor. Ama son derecede güvenilir bir adam olmasının sebebi bu değil. Ona bakın. Gözlerine dikkat edin. Ona Psişik Sonda uygulanmış olduğu belli değil mi? Onun aleyhimde, sadakatsizce bir şey düşünmesi imkânsız. Darılmayın ama sizlerden birine değil ona güvenirim.»

Bort bir kahkaha attı. «Haklısın. Biz sana Psişik Sonda uygulanmış bir Florina'lı hizmetkâr kadar sadık olamayız.»

Steen yine kıkır kıkır güldü ve sanki koltuğu ısınmaya başlamış gibi kıpırdandı.

Hiçbir Efendi de Fife'ın özel hizmetkârına Psişik Sonda uygulatmış olmasının üzerinde durmadı. Böyle bir şeye kalkışsalar da, Fife çok şaşardı. Aslında Psişik Sondanın suç işleme güdülerini ortadan kaldırmak ve akıl hastalıklarını iyileştirmek dışındaki amaçlarla kullanılması yasaktı. Hatta Büyük Efendiler için bile yasaktı bu.

Ama Fife gerektiği zaman Sondayı uyguluyordu. Özellikle Florina'lıların beynine. Bir Şarklıya Psişik Sonda uygulanması daha nazik bir sorundu. Steen, Psişik Sondadan söz edilir edilmez kıpırdanmaya başlamış ve bu da tabii Fife'ın gözünden kaçmamıştı. Steen'in Sonda uygulanmış Florina'lı erkek ve kadınlardan yararlandığı herkesçe biliniyordu. Ayrıca Steen onlara Sekreterlik gibi görevler de vermiyordu.

Fife küt parmaklarını birbirine kenetledi «Sizi buraya bir delinin mektubunu okumak için toplamadım. Bunu anladığınızı umuyorum. Korkarım aslında çok önemli bir sorunla karşı karşıyayız. Önce., kendi kendime neden yalnızca bana mektup yazdı, diye soruyorum. Evet, Efendilerin en zengini benim. Ama ben tek başıma Kirt ticaretinin sadece üçte birini kontrol ediyorum. Ticaretin bütünü beşimizin elinde. Bir mektubun beş sellü-kopyasını çıkarmak, bir kopyasını çıkarmak kadar kolaydır.»

Bort homurdandı. «Yersiz bir sürü söz söylüyorsun. İstediğin nedir?»

Kül rengi suratlı Balle'nin soluk, kuru dudakları kıpırdadı. «Sayın Bort Efendisi, Fife bize de bu mektubun kopyalarının gönderilip gönderilmediğini öğrenmek istiyor.»

«Bunu açık açık söylesin o halde.»

Fife sakin sakin, «Öyle söylediğimi sanıyordum,» dedi. «E?»

Diğer Efendiler birbirlerine baktılar. Karakterlerine göre kimisi kuşkuyla, kimisi de meydan okurcasına.

Önce Rune konuştu. Adamın pembe alnında küçücük ter tanecikleri belirmişti. Yumuşak Kirtten yapılmış mendiliyle şişman alnındaki derin kırışıklarda biriken terleri sildi. «Bilmiyorum, Fife. Bunu Sekreterlerime sorabilirim. Ha, aklıma gelmişken, Sekreterlerimin hepsi de Şarklıdır. Böyle bir mektup büroma gelmiş olsa bile herhalde bunu bir delinin yazdığını düşünürler. Böyle önemsiz bir şeyi bana getirmezler. Bu kesin. Sen o acayip Sekreterlik sistemin yüzünden bu kirli şeyle karşılaştın.» Etrafına bakınarak gülümsedi. Dudaklarının arasından krom çelikten yapılmış protezlerin üstünde ve altında, ıslak ıslak parlayan diş etleri gözüküyordu. Her diş tek tek derine batırılmış ve çene kemiğine kaynamıştı. Mineden oluşan normal bir dişten çok daha güçlüydü bunlar. Rune'un tebessümü kaş çatmasından çok daha korkutucuydu.

Balle omzunu silkti. «Rune'un söyledikleri hepimiz için de geçerli.»

Steen tiz sesle hafif kahkahalar attı. «Ben mektupları hiçbir zaman okumam. Gerçekten. Bu pek sıkıcı bir iş. Zaten öyle çok mektup geliyor ki onları okumak için zaman da bulamam.» Sanki diğerlerinin bu önemli gerçeğe inanmaları şartmış gibi heyecanla onlara baktı.

Bort, «Saçma,» dedi. «Nen var senin? Fife'dan mı korkuyorsun? Buraya bak, Fife! Benim Sekreterim yok. Çünkü başkalarının işimle arama girmelerini istemiyorum. Bana o mektubun bir kopyası geldi. Bu üçünün de aynı mektubu aldıklarından eminim. Bana geleni ne yaptığımı öğrenmek ister misin? Onu yok etme borusuna attım. Sana da aynı şeyi yapmanı öneririm. Artık kapatalım bu konuyu. Ben yorgunum.» Elini, bağlantıyı kesecek ve görüntüsünün Fife'nin odasından kaybolmasını sağlayacak kola doğru uzattı.

«Dur, Bort!» Fife'nin haşin sesi etrafta yankılandı. «Bekle. Sözlerim henüz bitmedi. Sen yokken kararlar vermemizi, önlemler almamızı istemezsin sanırım. Herhalde istemezsin.»

Rune daha yumuşak sesiyle, «Biraz daha kalalım Bort Efendi,» diye ısrar etti. Ama yağ kıvrımlarının arasında yarı kaybolmuş olan küçücük gözlerinde hiç de nazik bir ifade yoktu. «Fife Efendinin önemsiz bir konu yüzünden neden endişelendiğini anlayamıyorum.»

Bale, herkesin kulaklarını tırmalayan cırlak sesiyle, «Ah,» dedi. «Belki de Fife, bu mektup yazmaya meraklı dostumuzun Trantor'un Florina'ya saldırmaya hazırlandığını haber aldığını düşünüyor.»

Fife hor görerek, «Püf,» diye homurdandı, «Bu mektubu yazan kimse böyle bir şeyi nereden bilir? Gizli Servisimiz çok iyi çalışıyor, bundan emin olabilirsiniz. Malımızı mülkümüzü kendisine ödül olarak verdiğimiz takdirde Trantor'un saldırısını nasıl önleyebilir? Hayır, hayır. O Florina'nın yok olacağından söz ediyor. Ama kastettiği siyasi değil fiziki bir yok olma sanırım.»

Steen, «Çılgınca bir şey bu,» dedi.

Fife, «Öyle mi?» diye sordu. «O halde son iki hafta boyunca olanların öneminin farkında değilsin.»

Bort sordu. «Hangi olayları kastediyorsun?»

«Anlaşıldığına göre bir Uzay-analizcisi ortadan kaybolmuş. Herhalde bunu duydunuz.»

Bort öfkelendi. «Trantor Elçisi Abel bundan söz etti. E, ne olmuş? Ben Uzay-analizcilerini hiç tanımam.»

«Herhalde adamın ortadan kaybolmadan önce burada, Sark'taki bürosuna yolladığı mesajın bir kopyasını okudun.»

«Abel bunu gösterdi ama ilgilenmedim.»

«Ya siz?» Fife bakışlarıyla diğerlerine meydan okudu. «Bir hafta öncesini hatırlayabiliyor musunuz?»

Rune, «O mesajı okudum,» dedi. «Ve onu hatırlıyorum. Tabii ya! Onda da gezegenin yok olmasından söz ediliyordu. Kastettiğin bu muydu?»

Steen tiz bir sesle bağırdı. «Buraya bakın! Mesaj çirkin, anlamsız imalarla doluydu! Şimdi o mesajı tartışmayacağımızı umarım. Abel'i başımdan zorlukla attım. Üstelik tam akşam yemeğine oturmak üzereydim. Pek sıkıldım. Gerçekten.»

Fife sabırsızca, «Başka çare yok, Steen,» dedi, için için de ekledi. İnsan Steen gibi bir yaratıkla ne yapabilir? Sonra sözlerini sürdürdü. «O mesajdan tekrar söz etmemiz gerekiyor. Uzay-analizcisi Florina'nın yok olacağını iddia ediyordu. Tam adam ortadan kaybolduğu sırada bize mektuplar geldi! Bunlarda da yine Florina'nın ortadan kalkacağı söyleniyor ve tehditler savruluyordu. Bu bir rastlantı mı?»

Yaşlı Balle, «Yani bu şantaj mektuplarını o Uzay-analizcisi mi yolladı?» diye fısıldadı.

«Hiç sanmıyorum. Neden mesajı önce kendi adıyla göndersin, sonra da imzasız mektuplar yazsın?»

Balle, «Adam bu konuyu açtığı sırada Büronun yerel temsilcisiyle konuşuyordu, bizimle değil,» dedi.

«Öyle de olsa... Bir şantajcı sadece kurbanıyla ilişki kurmaya çalışır.»

«O halde?»

«Uzay-analizcisi ortadan kayboldu. Adamın dürüst bir insan olduğunu düşünelim. Ama o

tehlikeli bir açıklama yaptı. Analizci şimdi başkalarının elinde. Bu insanlar onun gibi dürüst değiller. Şantajcı onlar.»

«Kimler?»

Fite koltuğunda haşince arkasına yaslandı.

Dudaklarını hemen hiç oynatmadan yanıt verdi. «Bu sorunda ciddi misin? Trantor'u kastediyorum tabii.»

Steen ürperdi. «Trantor!» Tiz sesi titriyordu.

«Neden olmasın? Florina'yı kontrol altına almak için bundan daha güzel bir yol olur mu? Trantor'un dış siyasetinin başlıca amaçlarından biri de bu. Bu işi savaşa girmeden başarmak daha da hoşlarına gider. Beni dinleyin. Bu olmayacak ültimatoma boyun eğdiğimiz takdirde Florina da Trantor'un olur. Bize pek az şey bırakıyorlar...» iki parmağını birbirlerine hafifçe yaklaştırdı. «Ama o parayı bile bize ne kadar süre bırakırlar? Diğer taraftan bu ültimatoma aldırmazsak... Zaten çaremiz de yok ya. Aldırış etmediğimiz takdirde Trantor ne yapar? Florina'lı köylülere dünyalarının hemen ortadan kalkmak üzere olduğunu fısıldar. Bu söylenti yayılırken köylüler de paniğe kapılır. Tabii bu da felaketle sonuçlanır. Bir adam dünyasının ertesi gün ortadan kalkacağına inandığı zaman hangi güç onu çalıştırabilir? Ürünler tarlalarda çürür. Ambarlar ve depolar bomboş kalır.»

Steen, kendi evinde alıcı-kübünde gözükmeyen bir aynaya bakarak bir parmağıyla yanağındaki allığı yaydı. «Bunun bize bir zararı olacağını sanmıyorum. Üretim azaldığı takdirde fiyatlar yükselmez mi? Bir süre sonra Florina'nın hâlâ yerli yerinde olduğu anlaşılır, köylüler de tekrar çalışmaya başlarlar. Ayrıca her zaman ihracatı kısıtlama tehdidinde bulunabiliriz. Açıkçası, herhangi bir kültürlü dünyanın Kirt'siz yaşayabileceğini sanmıyorum. Ah, evet, o bitki gerçekten Kral Kirt. Bence boşuna telaşlanıyoruz.» Sıkıntılı bir tavır takındı ve bir parmağını nazlı nazlı yanağına dayadı.

Bu konuşma sırasında yaşlı Balle gözlerini kapatmıştı. «Artık fiyatı yükseltemeyiz,» dedi. «Uygulanabilecek en yüksek fiyata eriştik.»

Fife başını salladı. «Tabii ya. Zaten işin o dereceye varacağını sanmıyorum... Şimdi, Trantor Florina'da hafif bir karışıklık çıkmasını bekliyor. Sark, Galaksiye Kirt yollamayı garanti edemediği

takdirde Trantor düzeni sağlamak ve Kirt üretimini sürdürmek iddiasıyla hemen Florina'ya yerleşecek. İşin tehlikeli yanı şu: herhalde böyle bir durumda Galaksideki bağımsız gezegenler Kirt uğruna Trantor'un tarafını tutacaklar. Özellikle Trantor tekeli kaldıracağına, üretimi arttıracağına ve fiyatları düşüreceğine söz verdiği takdirde. Tabii Trantor sonradan tavırlarını değiştirecek. Ama bu başka bir öykü. Ancak şu ara aradıkları desteği bulacaklardır.

«Trantor, ancak bu mantıklı yoldan Florina'yı kolaylıkla ele geçirebilir. İmparatorluk sadece güç gösterisine kalkarak bize saldırırsa Trantor sınırları dışındaki bağımsız dünyalar sırf

kendilerini de korumak için bize katılırlar.»

Rune sordu. «O Uzay-analizcisinin bütün bunlarla ilgisi ne? O gerekli mi? Teorin sağlamsa, bu noktayı da açıklaması gerekir.»

«Bence teorim bunu da açıklığa kavuşturuyor. Uzay-analizcilerinin çoğu dengesiz insanlardır. Bu adam da...» Fife parmaklarını sanki belirsiz bir yapı kuruyormuş gibi oynattı. «... çılgınca bir iddia ortaya attı. Bunun ne olduğu önemli değil. Trantor. adamın teorisinin duyulmasına izin veremez. Ya da Uzay-analizi Bürosu bu iddiayı çürütür. Ama Trantor analizciyi yakaladığı ve ayrıntıları öğrendiği takdirde hiç olmazsa yüzeyde uzman olmayan kimseleri kandıracak kadar gerçek gibi gözüken bir şey elde etmiş olur. İmparatorluk bu iddiayı kullanır. Bunun gerçek sanılmasını da sağlar. Uzay-analiz Bürosu Trantor'un kuklası zaten. Öykü, bilimse! söylentiler halinde yayıldığı zaman Büronun çürütücü yanıtları da yalanı yenecek kadar güçlü olmaz.»

Bort, «Pek karmaşık bir sorun bu,» dedi. «Saçma! Trantor hem öykünün duyulmasını istemiyor, hem de bunun yayılmasını sağlıyor!»

«İddianın ciddi, bilimsel bir gerçek gibi yayınlanmasına hatta bu biçimde Büroya erişmesine izin veremezler.» Fife sabırla konuşuyordu. «Ama bunu bir dedikodu gibi dışarı sızdırırlar. Bunu anlayamıyor musun?»

«O halde ihtiyar Abel neden analizciyi arayarak boşuna zaman kaybediyor?»

«Abel'in analizcinin aslında Trantor'un elinde olduğunu ilan etmesini mi bekliyorsun? Abel'in istedikleriyle Abel'in yaptıkları arasında dağlar kadar fark vardır.»

Rune mırıldandı. «Haklı olduğunu düşünelim... Şimdi ne yapacağız?»

Fife, «Tehlikeyi öğrendik,» diye yanıt verdi. «Önemli olanı da bu. Mümkün olduğu takdirde Uzay-analizcisini de buluruz. Trantor'un bildiğimiz bütün ajanlarını göz hapsine alacak ama onları engelleyemeyeceğiz. Bu ajanların davranışlarından olayların nasıl geliştiğini anlayabiliriz. Florina'da gezegenin yok olacağıyla ilgili bir propaganda başlatıldığı takdirde bunu hemen durdurmalıyız. İlk hafif fısıltı en şiddetli bir biçimde susturulmalı!

«En önemlisi aramızda birlik olmalı. İşte bu toplantının amacı bu. Düşmana karşı bir tek cephe halinde birleşmeliyiz. Kıtalar özerkliği konusunu hepimiz de biliyoruz. Buna saygı gösterilmesi konusunda en fazla ısrar eden de benim. Yani normal durumlarda. Ama bu durum hiç de normal değil. Bunu anlıyor musunuz?»

Kıta özerkliği kolaylıkla vaz geçilecek bir şey değildi. Diğerleri bu yüzden istemeye istemeye anladıklarını açıkladılar.

Fife, «O halde,» dedi. «Şimdi oyunun ikinci perdesini bekleyeceğiz.»

Böylece toplantı sona erdi. Ve Fife Efendisi oldukça uzun ve pervasızca davranışlarla dolu

hayatında ilk kez, acayip bir biçimde başarısızlığa uğradı.

Komplo konusunda ikinci bir adım atılmadı. Efendilerden hiçbirine ikinci bir mektup gelmedi. Uzay-analizcisi de bulunamadı. Trantor isteksizce adamı aramasını sürdürdü. Florina'da

dünyanın ortadan kalkacağına dair en ufak bir fısıltı bile duyulmadı. Kirt toplanma ve işlenmedi düzgünce devam etti.

Artık Rune Efendisi haftada bir Fife'i arıyordu.

«Fife? Yeni bir şey var mı?» Boğuk boğuk kahkahalar atarken şişman yüzü sevinçle titriyordu.

Fife bütün bunlara sıkıntılı bir sakinlikle katlanıyordu. Ne yapabilirdi? Adam tekrar tekrar bildiklerini inceliyordu. Ama bunun da bir yararı olmuyordu. Bir şey eksikti. Önemli bir bilgi kırıntıcığı.

Fife, yanıtı bildiğinden emindi. Ama bu umduğu gibi bir şey de değildi. Sonra birdenbire bir takım olaylar patlak verdi. Ve Fife de aradığı yanıtı buldu. Bu yüzden yeni bir toplantı düzenledi. Kronometre şimdi ikiyi yirmi dokuz dakika geçtiğini gösteriyordu.

Diğerleri görünmeye başlıyorlardı. Önce Bort'un görüntüsü belirdi. Adam kaba şeytantırnakları içindeki parmağını sakalları çıkmış çenesine sürdü. Dudaklarını sıkıca birbirlerine bastırmıştı. Sonra Steen gözüktü. Adam yüzündeki boyaları yıkamıştı. Suratı sağlıksız bir sarılıktaydı. Yumuşak koltuğuna rahatça yerleşmiş olan yanakları çökmüş, yorgun ve kayıtsız Balle süt içiyordu. Rune, iki dakika geç kaldı. Dudakları ıslaktı, yüzünde de somurtkan bir ifade vardı. Kıtasında geceydi yine. Ama bu kez ışıklar iyice sönükleştirilmişti. Adam gölgeden oluşmuş bir kübün içinde oturan belirsiz bir siluet gibiydi. Sark güneşi bile bu karanlığı yaramazdı.

Fife, «Efendiler!» diye başladı. «Geçen yıl uzak ve karmaşık bir tehlikeden söz ettim. Ve bunu yaparken de kapana kıstırıldım. Tehlike yine var. Ama o kadar uzak değil. Yakınımızda bu. Çok yakınımızda. İçinizden biri ne demek istediğimi çok iyi biliyor. Diğerleri de az sonra bunu öğrenecekler.»

Bort öfkeyle, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

Fife bağırdı. «İhanetten söz ediyorum!»

ON

Mrlyn Terens bir kafa adamıydı, vücudunu çalıştıran biri değil. Kentli, hava limanından ayrıldıktan sonra kafası felce uğradığı için bunu bir özür olarak kendi kendisine tekrarlayıp duruyordu.

Adımlarını çok dikkatli atması gerekiyordu. Ağır ağır yürümek olmayacaktı. Yoksa orada oyalandığım düşünebilirlerdi. Fazla hızlı da yürüyemezdi. Çünkü o zaman da koştuğunu sanabilirlerdi. Tam bir Devriye gibi yürümeliydi. İşini bilen ve yer taşıtına binmek üzere olan bir Devriye gibi.

Keşke bir yer taşıtına binebilseydim.

Ama ne yazık ki Florina'lılara böyle bir taşıtın nasıl kullanılacağı öğretilmiyordu. Florina'lı bir Kentliye bile. Terens yürürken düşünmeye çalıştı ama başaramadı. Sessizliğe ve bol zamana ihtiyacı vardı.

Aslında genç adam yürüyemeyecek kadar bitkindi. Belki bir kafa adamıydı ama hemen hemen iki gün ve bir gece hızla hareket etmişti. Böylece bütün hayatı boyunca yetmesi gereken cüret dağarcığı da boşalıvermişti.

Ama Terens durmaya da cesaret edemiyordu.

Gece olsaydı bir kenara çekilerek birkaç saat düşünecekti. Ama henüz öğleden sonraydı.

Yer taşıtı kullanabilseydi. Kentten kilometrelerce uzağa gidecekti. Ondan sonraki adımını atmadan önce biraz düşünmeye çalışacaktı. Ama yalnızca ayaklarına güvenmek zorundaydı.

Düşünebilseydi! İşte işin can alacak noktası da buydu. Düşünebilseydi! Bütün hareketi durdurabilseydi! Kâinatı yakalayarak ona durmasını emretseydi. O sırada her şeyi inceden inceye düşünseydi. Bunun bir yolu olmalıydı.

Terens, Aşağı Kentin kendisini rahatlatan gölgelerinin arasına girdi. Devriyelerin yaptığı gibi dimdik yürümeye çalışıyordu. Şok copunu sıkıca tutmuş sallıyordu. Sokaklar tenhaydı. Yerliler kulübelerine sinmişlerdi. Böylesi daha iyiydi.

Kentli evi dikkatle seçti. Daha iyi binalardan birini seçmek akıllıca bir şeydi. Bu evin duvarlarına yer yer renkli plastik tuğlalar yerleştirilmiş, pencerelerine de polarılmış çamlar geçirilmişti. Daha fakirler suratsız oluyorlardı. Kaybedecekleri şey de azdı. Durumu iyi olan bir adam Devriyeye yardım etmek için çırpınırdı.

Terens, evin önündeki kısa yoldan ilerledi. Ev sokaktan biraz gerideydi. Bu da yine bir ferah belirtisiydi. Kentli kapıyı yumruklamak ya da kırmak zorunda kalmayacağını biliyordu. Terens rampadan çıkarken pencerelerden birinin gerisinde bir hareket olmuştu. (Florina'lılar kuşaklar boyunca sıkıntı çekmişlerdi ve artık Devriyelerin kokusunu uzaktan alıyorlardı âdeta.) Kapı da şimdi hemen açılacaktı.

Öyle de oldu.

Ona kapıyı genç bir kız açtı. Gözleri iyice irileşmişti. Bacakları kolları pek sıska olan kızın arkasında kırmalı bir elbise vardı. Bu da annesiyle babasının 'sıradan Florina süprüntüsü' olmadıklarını kanıtlamak için bir hayli çabaladıklarını gösteriyordu. Kız, Terens'in içeri girmesi için yana çekildi. Aralık dudaklarının arasından kesik kesik soluyordu.

Kentli ona kapıyı kapatmasını işaret etti. «Baban burada mı, kız?»

Kız avaz avaz haykırdı. «Baba!» Sonra da inledi. «Evet, efendim.»

Babası özür dilercesine bir odadan çıkıyordu. Ağır ağır yaklaşıyordu adam. Bir Devriyenir kapıya geldiğini biliyordu tabii. Adama kapıyı kızının açmasının daha doğru olacağını düşünmüştü. Böylesi daha güvenliydi. Öfkeli bir Devriye onu bir yumrukta yere devirebilirdi ama belki genç bir kıza böyle bir şey yapamazdı.

Kentli, «Adın?» diye sordu.

«Jacof, Sayın Memur.»

Terens'in arkasındaki üniformanın cebinde ince yapraklı bir not defteri vardı. Terens bunu açarak sayfaya dikkatle baktı. Sonra da bir şeyin yanına hızla bir çarpı işareti koydu. «Jacof! Evet! Bu evde oturan herkesi görmek istiyorum! Çabuk olun!»

Terens'in kalbinde umutsuzca bir sıkıntıdan başka bir duyguya yer olsaydı genç adam hemen hemen eğlenecekti de. Otoritenin büyüleyici zevkinin yabancısı değildi.

Evdekiler sıraya dizildiler. Endişeli, zayıf bir kadın. Kucağında çırpınan bir bebek. Kapıyı açan kız. Ve erkek kardeşi.

«Hepsi bu kadar mı?»

Jacof, saygıyla, «Bu kadar, efendim,» dedi.

Kadın endişeyle sordu. «Bebekle ilgilenebilir miyim? Uyku zamanı da. Tam onu yatırmak üzereydim.» Sanki küçücük masum bebeğin Devriyenin kalbini eriteceğini umuyormuş gibi çocuğu ileriye doğru tutuyordu.

Kentli kadına bakmadı. Bir Devriyenin bunu yapmayacağından emindi. Ve şimdi o da bir

Devriyeydi. «Bebeği yatır! Susması için de şeker emziği ver. Şimdi, sen! Jacof!»

«Evet, efendim?»

«Sen sorumluluklarını bilen bir çocuksun değil mi?» Bir yerli kaç yaşında olursa olsun Devriyeler için bir 'çocuk'tu.

«Evet, efendim.» Jacof'un gözleri parladı. Adam omuzlarını biraz dikleştirdi. «Ben besin fabrikasında yazıcıyım. Matematik okudum. Logaritma da bilirim.»

Kentli, evet, diye düşündü. Sana logaritma cetvelini nasıl kullanacağını ve bu adı nasıl söyleyeceğini öğretmişler. Bu tipleri tanırdı. Adam herhalde logaritma bilgisiyle pek övünüyordu. Genç bir Efendi Uzay yatıyla onun kadar gururlanamazdı. Penceresindeki polarılmış camlar logaritmasının bir ürünüydü. Duvarlardaki renkli tuğlalar ise matematik bildiğini açıklıyordu.

Adam eğitilmemiş her yerliyi hor görüyordu. Bu sıradan bir Efendinin bütün Florina'lılara beslediği hor görüye eşitti. Adamın nefretiyse Efendilerinkinden çok daha şiddetliydi. Çünkü yerliler arasında yaşamak zorundaydı. Ondan üstünleri de kendisini yerlilerden sayıyorlardı.

«Sen yasalara ve iyi kalpli Efendilere inanıyorsun, değil mi, oğlum?» Terens hâlâ diğerlerini etkileyecek bir tavırla not defterine bakıyordu.

Kadın telaşla atıldı. «Kocam çok iyi bir adamdır. Başı şimdiye kadar hiç derde girmedi. Aşağılık kimselerle konuşmaz. Ben de öyle. Çocuklar da. Biz her zaman...»

Terens elini sallayarak onu susturdu. «Evet, evet. Şimdi şuraya oturmanı istiyorum, çocuk. Söylediklerimi yapacaksın. Bu blokta tanıdığın herkesi yazacaksın. Adları, adresleri, işleri, nasıl çocuklar oldukları. Özellikle bu sonuncusu. Aralarında sorun çıkaran biri varsa, bunu öğrenmek isterim. Etrafı temizleyeceğiz. Anlıyor musun?»

«Evet, efendim. Evet, efendim. Başta... Hustings. O biraz ileride oturuyor.»

«Böyle değil, oğlum. Sen kadın, ona kâğıtla kalem bul. Şimdi şuraya otur ve istediklerimi yaz. Her şeyi. Ağır ağır yaz. Çünkü ben siz yerlilerin yazı dedikleri tavukayağı izlerini okuyamıyorum.»

«Ben yazı dersleri aldım, efendim.»

«İyi ya, görelim bakalım.»

Jacof kâğıdın üzerine eğilerek ağır ağır yazmaya başladı. Karısıysa omzunun üzerinden bakıyordu.

Terens kendisine kapıyı açan kıza döndü. «Pencereye git. Diğer Devriyelerin bu tarafa

doğru geldiklerini gördüğün takdirde bana haber ver. Onlarla konuşmam gerekiyor. Sen

onlara

sesleneyim deme! Yalnızca bana söyle.»

Ve sonunda Terens biraz rahatlayabildi. Tehlike ortasında kendisine şimdilik güvenli bir yer

bulabilmişti. Köşede emziğini gürültüyle emen bebeğin dışında kimsenin sesi çıkmıyordu. E v sessizdi. Ona düşmanının yaklaştığını haber vereceklerdi. Böylece Terens kaçmak için çabalama

fırsatını da bulacaktı.

Artık düşünebilirdi.

Bir kere Devriye rolüm sona ermek üzere.

Kentin çıkış noktalarında yolların kapatıldığı kesin. Dia manyetik motorsikletten daha karmaşık bir taşıt kullanamadığımı da biliyorlar. Pas tutmuş Devriyeler sonunda beni bulmak

için Kenti sistemli bir biçimde, blok blok, ev ev aramaları gerektiğini anlayacaklar.

Buna karar verir vermez Kentin dış mahallelerinden başlayarak merkeze doğru gelecekler.

Ve o zaman ilk girecekleri evlerden biri de bu olacak. Onun için zamanım çok kısıtlı.

Siyah gümüşlü Devriye üniforması çok dikkati çekmesine karşın bu ana kadar işime de yaradı. Yerliler benden hiç şüphelenmediler. Durup Florina'lılara özgü uçuk renkli yüzüme

bakmadılar. Beni incelemediler. Üniforma onlara yetti.

Çok geçmeden peşimdeki köpekler Devriye kılığında olduğumu anlayacaklar. O zaman

yerlilere kimliğini gösteremeyen her Devriyeyi yakalamalarını emredecekler. Özellikle beyaz tenli ve kızılımsı saçlı olan birini. Bütün Devriyelere geçici olarak özel kimlik verilecek. Sahtekârı yakalayanlara ödül verileceği ilan edilecek. Belki yüz tanede bir yerli üniformalı birine saldırma cesaretini gösterecek. Diğerleri sahtekâr olduğumu anlasalar bile bunu yapamayacaklar. Ama yüz kişiden biri de bana yetecek.

Onun için artık Devriye rolünden vaz geçmem gerekiyor.

Birinci sorun bu. Şimdi İkincisine gelelim. Bundan sonra Florina'nın neresine gidersem gideyim hiçbir zaman güvende olamayacağım. Bir Devriyeyi öldürmek en büyük suç sayılıyor.

Elli yıl da kaçsam yine peşimi bırakmayacaklar. Onun için artık Florina’dan ayrılmam

gerekiyor.

Ama bunu nasıl başaracağım?

Eh, daha bir günlük ömrüm var sanırım. Tabii bu bile cömert bir tahmin sayılır. Devriyeler son derece aptalca davrandıkları, şansım da iyice yüzüme güldüğü takdirde ancak bir gün yaşayabilirim.

Bir bakıma bu da bir avantaj sayılır. Yirmi dört saatlik bir yaşamı tehlikeye atmak önemli değil. Böylece aklı başında bir insanın yapamayacağı her şeyi göze alabilirim.

Terens ayağa kalktı.

Jacof önündeki kâğıttan başını kaldırdı. «Liste henüz bitmedi, efendim. Her şeyi çok dikkatli yazıyorum.»

«Neler yazdığına bakayım.» Terens adamın uzattığı kâğıda bir göz attı. «Bu kadarı yeter. Diğer Devriyeler geldiği takdirde hemen bir liste yaptığını söyleyerek onları boş yere oyalama.

İşleri acele. Belki sana başka işler verirler. Ne söylerlerse onu yap. Devriyeler geliyorlar mı?»

Penceredeki kız, «Hayır, efendim,» dedi. «Sokağa çıkıp bakayım mı?»

«Buna gerek yok. Şimdi... En yakındaki asansör ne tarafta?»

«Solda, dört yüz metre kadar ileride, efendim. Orası...»

«Evet, evet. Kapıyı açın.»

Asansörün duvarı kayarak Terens'in arkasından yerine inerken bir grup Devriyede sokağa saptı. Kentlinin kalbi hızla çarpıyordu. Herhalde Devriyeler Kenti sistemli bir biçimde aramaya başlıyorlardı. Ve Terens'in hemen bir adım gerisindeydiler.

Terens bir dakika sonra asansörden Yukarı Kente çıktı. Kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Burada saklanabileceği bir yer yoktu. Ne bir sütun, ne de çimento alaşımından bir tavan.

Terens, fazla renkli binaların ışıltıları arasında kendisini hareket eden siyah bir noktaya benzetti. Ona herkes kendisini üç kilometre öteden ve sekiz kilometre yukarıdan kolaylıkla görüyormuş gibi geliyordu. Sanki iri oklar onun bulunduğu yeri işaret ediyorlardı.

Ortalıkta hiç Devriye yoktu. Yanından geçen bir Efendi sanki Terens saydammış gibi bir tavır takındı. Bir Devriye bir Florina'lı için bir korku kaynağıydı, bir Efendi içinse bir hiç. Belki bu Terens'in kurtulmasını sağlayacaktı.

Terens Yukarı Kentin planını hayal meyal hatırlıyordu. Bu bölümde bir yerde bir park olması

gerekiyordu. En mantıklısı birine yolu sorması olacaktı. Oldukça mantıklısı ise yüksekçe bir binaya girerek, üst katlardaki balkonların birinden etrafına bakması. Bu ilkini yapması imkânsızdı. Hiçbir Devriyenin yol sormaya ihtiyacı olamazdı. Bir binaya girdiği takdirdeyse dikkati çekecekti. Bir devriyeyi herkes fark ederdi.

Terens, gördüğü Yukarı Kent planlarını hatırlamaya çalışarak belleğinin işaret ettiği tarafa doğru yürüdü. Bu onun için iyi oldu. Çünkü beş dakika sonra Kent Parkına erişti.

Kent Parkı yapay bir yerdi. Yüz dönümlük bir yeşillik. Sark'ta Kent Parkının adı çıkmıştı.

Kırlara özgü huzur ve sükûndan geceleri yapılan sefahat âlemlerine kadar türlü şey anlatılıyordu Park hakkında. Florina'da Parktan söz edildiğini duyanlar olduğundan yüz kat daha büyük bir yeri hayal ediyorlardı. Hayallerinde Park yüz hatta bin katı daha lüks bir yerdi.

Ama gerçekte fena sayılmazdı. Florina'nın ılık ikliminde Park her zaman yemyeşildi. Burada çim alanlar, korular ve kayaların arasında da mağaralar vardı. Süslü küçük havuzda balıklar, büyüğündeyse çocuklar yüzüyorlardı. Geceleri Park yağmur yağıncaya kadar yanan ışıklar yüzünden sanki alev almış gibi gözüküyordu. Park en çok alacakaranlıkla yağmurun başladığı saat arasındaki sürede canlanıyordu. Dans ediliyor, üç boyutlu filmler seyrediliyor ve çiftler dönemeçli yollarda gözden kayboluyorlardı.

Terens o zamana dek Parka hiç girmemişti. İçeri adımını atar atmaz bu yapaylık onda tiksinti uyandırdı. Üzerine bastığı taş ve toprağın, etrafındaki su ve ağaçların altında ölü çimento alaşımın uzandığını biliyor ve bu düşünce onda öfke uyandırıyordu. Genç adam dümdüz uzanan Kirt tarlalarını, güneydeki sıra dağları düşünüyordu. Şahane şeylerin arasında kendileri için oyuncaklar yaptırmak zorunda kalan yabancıları aşağı görüyordu.

Terens Parkta yarım saat amaçsızca dolaştı. Yapması gereken şeyi burada yerine getirecekti. Hatta belki bunu Parkta da başaramayacaktı. Ama düşündüğünü uygulamak başka yerde imkânsızdı.

Kimse Terens'i görmedi. Kimse onu farketmedi. Kentli bundan emindi. Kendi kendine, yanımdan geçen Efendilere ve Hanım Efendilere istedikleri kadar, 'Dün Parkta bir Devriye gördünüz mü?' diye sorsunlar, dedi.

Herhalde bu Efendilere ve Hanım Efendilere böyle bir soru sorulduğu takdirde hayretle bakacaklardı. Bu, Park'ta bir ağaç cücesinin koştuğunu görüp görmediklerini sormalarından farksız olacaktı.

Park pek sakindi. Terens paniğe kapılmaya başladı. Kayalar arasındaki bir merdivene giderek çukur bir kaba benzeyen açıklığa çıktı. Bunun etrafında küçük mağaralar vardı. Gece yağmura tutulan çiftlerin sığınmaları için hazırlanmıştı bu mağaralar. (Nedense yağmura yakalanan çiftlerin sayısı da pek fazlaydı.)

Ve sonra Terens aradığını buldu.

Bir adamdı bu! Daha doğrusu bir Efendi. Açıklıkta bir aşağı bir yukarı hızlı hızlı dolaşıyor, sigara içiyordu. Sonra izmariti bir ’kül Yeri’ne attı. İzmarit bir an öyle durdu sonra da parlak bir alev çıkararak ortadan kayboldu. Efendi göğsünden sallanan saate bir göz attı.

Açıklıkta başka kimse yoktu. Akşam ve gece için hazırlanmış bir yerdi burası.

Efendi birini bekliyordu. Bu belli bir şeydi. Terens etrafına bakındı. Peşinden kimse merdivenden çıkmıyordu. Tabii başka merdivenler olabilirdi. Evet, olmalıydı, Ama bu da önemli değildi. Terens bu fırsatı kaçıramazdı.

Kentli, Efendiye doğru yürüdü. Adam onu görmemiş gibi davrandı tabii.

Terens, «Affedersiniz,» dedi. Sesi ve tavırları saygılıydı. Ama Efendi bir Devriyenin dirseğine dokunmasına alışık değildi. Devriye ne kadar terbiyeli olursa olsun dayanılamayacak bir şeydi bu.

Efendi, «Ne oluyor?» diye homurdandı.

Terens’in sesi hâlâ saygılı, sesi de heyecanlıydı. İçin için, konuşmaya devam et, diyordu. Adamın gözlerini yarım dakika kadar sana dikmesini sağla. Sonra mırıldandı. «Sorun şu, Efendim. Bu, yerli katili bulmak için bütün Kentte yapılan araştırmalarla ilgili.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Bu yalnızca bir dakika sürecek.»

Terens usulca nöronik kamçısını çıkarmıştı. Efendi bunu hiçbir zaman göremedi. Kamçı vızıltıya benzer hafif bir ses çıkardı. Efendi kaskatı kesildi ve sonra yere devrildi.

Kentli, bir Efendiye el kaldırmıştı. Kendisini suçlu hissetmesi ve midesinin bulanması Terens’i şaşırttı.

Etrafta hâlâ kimseler yoktu. Kentli gözleri camlaşmış, vücudu tahta gibi kaskatı kesilmiş olan Efendiyi en yakındaki mağaraya soktu ve sürükleyerek dibe kadar götürdü.

Efendiyi soydu. Elbiseyi adamın kaskatı kesilmiş kol ve bacaklarından çekiştirerek, zorla çıkardı. Sonra arkasındaki terden lekelenmiş, tozlu Devriye üniformasını bir yana fırlattı. Efendinin çamaşırlarını giydi. Böylece hayatında ilk kez Kirt kumaşının yumuşaklığını yalnız parmaklarının ucuyla değil, vücudunun diğer kısımlarıyla da hissetti. Sonra elbiseyi giydi ve Efendinin takkesine uzandı. Bu kep çok gerekliydi. Genç Efendiler artık takke giymiyorlar, bunu eski moda bir şey sayıyorlardı. Ama neyseki bu Efendi onlardan değildi. Terens için takke şarttı. Aksi takdirde açık renk saçları bir Efendi rolü oynamasını engelleyecekti. Kepi başına geçirerek kulaklarına kadar çekti.

Ondan sonra da gereken şeyi yaptı. Ve o zaman Devriyeyi öldürmesinin en korkunç suç

olmadığını da anladı.

Silahının düğmesini en yüksek dereceye çevirerek baygın Efendiye nişan aldı. On saniye sonra adamın yerinde kavrulmuş bir yığın vardı. Böylece Efendinin teşhisi güçleşecek, peşindekilerin de akılları karışacaktı.

Terens, silahıyla Devriye üniformasını da kurşuni, ince bir toz haline soktu. Kararmış gümüş toka ve düğmeleri aldı. Bu da kovalamacayı daha zorlaştıracaktı. Belki Terens bu sayede sadece bir saat daha kazanacaktı. Ama buna da değerdi.

Artık oradan çabucak ayrılması gerekiyordu. Bir an mağaranın ağzında durarak etrafı kokladı. Silah temiz çalışıyordu. Açıklıkta hafif bir kavrulmuş et kokusu vardı. Ve hafif rüzgâr birkaç dakika içerisinde bu kokuyu da alıp götürecekti.

Terens merdivenlerden inerken orta yerde genç bir kız yanından geçti. Adam bir an o eski alışkanlığı yüzünden hemen önüne baktı. Çünkü o bir Hanım Efendiydi. Sonra Terens kıza bir göz attı çabucak. Genç ve çok güzeldi o. Acelesi olduğu da belliydi.

Terens'in çene kasları kabardı, sevgilisini bulamayacak tabii, diye düşündü. Ama o geç kaldı. Yoksa Efendi saatine öyle bakmazdı. Belki de kız adamın beklemekten sıkıldığını ve çıkıp gittiğini sanır. Terens adımlarını biraz sıklaştırdı. Kızın dönmesini, soluk soluğa koşarak genç bir adamı görüp görmediğini sormasını istemiyordu.

Terens Parktan çıkarak yarım saat amaçsızca dolaştı.

Şimdi ne yapacağım, diye düşünüyordu. Artık Devriye değil bir Efendiyim. Ama... şimdi ne yapacağım?

Genç adam küçük bir alanda durdu. Bunun ortasında etrafı çimle çevrili bir havuz vardı. Suya az miktar deterjan katılmıştı. Bu yüzden köpürerek, gök kuşağı renklerine bürünüyordu.

Terens arkasını batı ufkuna yaklaşmış olan güneşe denerek parmaklığa yaslandı. Kararmış gümüş parçalarını havuza atmaya başladı.

Merdivenden inerken yanından geçen kızı düşündü. Çok gençti o. Sonra aklına Aşağı Kent geldi ve Terens duyduğu o ani pişmanlıktan kurtuldu.

Artık bütün gümüş parçalarını suya atmış, elleri boş kalmıştı. Ağır ağır, kayıtsızca bir tavırla ceplerini aradı. Efendinin elbisesinin ceplerinde öyle olağanüstü şeyler yoktu. İnce, çöp gibi anahtarlardan oluşan bir deste, biraz bozuk para, kimlik kartı. (Kutsal Sark adına! Efendilerin bile kimlik kartları vardı. Ama tabii bunu her rastladıkları Devriyeye göstermek zorunda değillerdi.)

Terens'in yeni adının 'Alstare Deamone’ olduğu anlaşılıyordu. Genç adam bunu kullanmak zorunda kalmayacağını umuyordu. Yukarı Kentte on bin erkek, kadın ve çocuk vardı. Deamone’u

tanıyan biriyle karşılaşacağını pek sanmıyordu. Ama bu olasılık küçümsenecek gibi de değildi. Alstare Deamone yirmi dokuz yaşındaydı. Terens, mağarada bıraktığı şeyi düşünürken midesi bulanmaya başladı. Bunu bastırmaya çalıştı. Bir Efendi bir Efendidir. Şarklıların elinde ya da onların emirleriyle yirmi dokuz yaşında kaç Florina'lı öldü gitti? Dokuz yaşında kaç Florina'lı?

Kurbanının adresi de vardı ama Terens için bunun bir anlamı yoktu. Yukarı Kentin planını pekiyi bilmiyordu.

Ah!

Terens Efendinin cebinde bir çocuğun renkli üç boyutlu resmini buldu. Oğlan çocuk üç yaşlarında kadardı. Terens resmi mahfazasından çıkarırken bunun renkleri pırıldadı. Sokarken ise uçuklaştı. Oğlu mu onun, yoksa yeğeni mi, diye düşündü. Ama Parkta bir kızla bulaşacaktı. O halde bu çocuk onun oğlu olamaz. Yoksa Deamone evli miydi? O kızla da gizlice mi buluşuyordu? İki âşık güpegündüz bu biçimde buluşurlar mı? Neden olmasın? Bazı şartlar bunu gerektirebilir.

Öyle olduğunu umarım. Kız, evli bir adamla buluşuyorsa onun kaybolduğunu Devriyelere hemen haber veremez. Karısının elinden kurtulamadığını düşünür. Ben de zaman kazanırım.

Hayır, kazanamam! Terens müthiş, ani bir sıkıntı duydu. Saklambaç oynayan çocuklar Deamone'un kalıntısını görecekler. Çığlıklar atarak mağaradan kaçacaklar. Bu yirmi dört saat içerisinde olacak.

Terens Deamone'un cebindeki eşyaları incelemeyi sürdürdü. Yat pilotluğu lisansının bir kopyası. Kentli bunun üzerinde durmadı. Daha zengin Sark'lıların hepsinin de yatları vardı ve bunları kullanmasını biliyorlardı. Bu yüzyılın modasıydı bu. Terens şerit halinde Sark kredi kartları buldu. Belki bunlar geçici olarak işine yarayabilirdi.

Genç adam birdenbire son kez gece Fırıncının dükkânında yemek yemiş olduğunu hatırladı. İnsan acıktığını ne çabuk fark ediyordu.

Terens birdenbire yat lisansını aldı. Bir dakika... Yatı şu anda kullanan yok. Çünkü sahibi öldü. Ve şimdi yat benim..., Hangar numarası: 26. Liman 9.

9 numaralı liman nerede?

Terens'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. Alnını havuzun etrafını çevreleyen düzgün, serin parmaklığa dayadı. Şimdi ne yapacağım? Şimdi ne yapacağım?

Bir ses duyarak irkildi. «Hey... Hasta mısınız?»

Terens başını kaldırdı. Yanında daha yaşlıca bir Efendi duruyordu. Kokulu bir yapraktan yapılmış uzun bir sigara içiyordu adam. Bileğindeki altın bilezikten yeşil bir taş sallanıyordu. Yüzünde merhametli bir ilgi vardı. Bu Terens'i çok şaşırttığı için genç adamın bir an dili tutuldu

sanki. Sonra durumu kavradı. Kendisi de bir Efendiydi artık. O da ‘klan’dan biriydi. Efendiler kendi aralarında iyi insanlar gibi davranıyorlardı belki de.

Kentli, «Biraz dinleniyordum,» dedi. «Yürüyüşe çıktım sonra da saate bakmayı unuttum. Korkarım bir randevuya geç kaldım.» Elini alaylı bir tavırla salladı. Sark'lıların yanında uzun süre çalıştığı için onların lehçelerini oldukça ustalıkla taklit edebiliyordu. Ama bu aksam fazla vurgulamıyordu da. Vurgulama, yetersizlikten daha çabuk fark edilirdi.

«Demek ‘kayıcısız kaldınız?» Yaşlıca adam gencin bu ihtiyatsızlığına güldü.

Terens itiraf etti. «Evet, 'kayıcı’sız kaldım.»

Diğer Efendi hemen, «Benimkini alın,» diye önerdi. «Hemen dışarıda duruyor. İstediğiniz yere eriştiğiniz zaman kontrolleri ayarlar ve taşıtı buraya geri gönderirsiniz. Benim 'kayıcı'ya bir iki saat ihtiyacım yok.»

Terens için ideal bir teklifti bu. Kayıcı’lar bir yıldırım kadar hızlı taşıtlardı. Devriyelerin yer taşıtlarını geride bırakır, onlardan daha kolaylıkla da manevra yapabilirlerdi. Bu ideal bir öneriydi ama Terens, kayıcı’ları kullanmasını bilmiyordu. Bunu başarması, uçması kadar imkânsızdı.

«Buradan Sark’a kadar!» Terens, Efendi argosunda bu sözlerin 'teşekkürler' anlamını geldiğini bildiği için bu deyimi kullanmıştı. «Belki biraz daha yürümem iyi olur. Ne de olsa 9 numaralı liman fazla uzakta değil.»

Diğer Efendi başını salladı. «Doğru, fazla uzakta değil.»

Ama bu karşılığın Terens'e bir yardımı olmadı. Kentli tekrar denedi. «Tabii daha yakın olsaydım bu işimi kolaylaştırırdı. Kirt caddesine yapılacak yürüyüş sağlıklı bir şey.»

«Kirt caddesi mi? Bunun ne ilgisi var?»

Terens, bana acayip acayip mi bakıyor, diye kendi kendisine sordu. Ah, belki de elbisem üzerimde doğru dürüst durmuyor. Çabucak, «Durun, durun,» dedi. «Aklım karıştı. Yürüyüş yaparken galiba yolumu da şaşırdım. Şimdi...» Kararsızca etrafına bakındı.

«Dinleyin. Siz şimdi Roket Yolundasınız. Triffis caddesine inip sola dönün. O yol doğruca hava limanına çıkar.» Efendi eliyle işaret etti.

Terens gülümsedi. «Doğru ya. Daldığım hayallerden uyanmalı, kafamı doğru dürüst kullanmalıyım. Buradan Sark’a kadar, efendim!»

«Benim ‘kayıcı’yı alabilirsiniz...»

«Çok naziksiniz ama...» Terens dönerek biraz da hızla uzaklaştı. Elini sallamayı da unutmadı.

Efendi arkasından bakıyordu.

Terens, belki yarın, kayaların arasındaki cesedi buldukları ve araştırmaya başladıkları zaman bu Efendi de bu konuşmayı hatırlar, diye düşündü. Herhalde, 'Onda bir acayiplik vardı' diyecek. 'Bilmem anlatabiliyor muyum? Sark'cayı doğru dürüst konuşamıyordu. Nerede olduğunu da bilmiyordu. Onun Triffis Caddesinin adını o zamana kadar hiç duymadığına yemin edebilirim.'

Ama bütün bunlar yarın olacak...

Terens, Efendinin işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladı. Sonunda üzerinde 'Triffis Caddesi' yazılı olan ışıltılı levhaya erişti. Bu arkasındaki yanardönerli turuncu bina yüzünden pek sönük duruyordu. Genç adam sola saptı.

9 numaralı Uzay limanına yatçı elbiseleri giymiş gençler doluşmuştu. Yüksek tepeli kasketler ve kalçada genişleyen pantolonların moda olduğu anlaşılıyordu. Terens fazla dikkati çektiğini düşünüyordu ama onunla ilgilenen olmadı. Gençler konuşmaya dalmışlardı. Terens'in anlayamadığı bir takım terimler de kullanıyorlardı.

Kentli 28 numaralı hangarı buldu ama oraya yaklaşmadan önce birkaç dakika bekledi. Bunun yakınında Efendilerin bulunması hiç de hoş olmayacaktı. Özellikle yakındaki bir hangarda yatı olan bir Efendinin. Çünkü böyle biri herhalde Alstare Deamone'u tanır ve bir yabancının gemisiyle neden ilgilendiğini de merak eder!

Sonunda bölümde hiç Efendi kalmayınca Terens ilerledi. Yatın burnu hangardan açık alana doğru uzanıyordu. Terens başını uzatarak gemiye baktı.

Son on iki saat içerisinde üç insanı öldürmüştü. Florina'lı Kentliyken önce Devriye olmuştu. Sonra da Devriyelikten Efendiliğe yükselmişti. Aşağı Kentten, Yukarı Kente çıkmış ve sununda bir uzay limanına gelmişti. Bir yatın sahibi sayılabilirdi. Bu sağlam gemi onu Galaksinin bu bölümündeki insanların yaşadığı bir dünyaya güvenle götürebilirdi.

Götürebilirdi, götürebilirdi ama bir tek engel vardı: Terens yat kullanmasını bilmiyordu.

Genç adam iliklerine kadar yorgundu. Üstelik açtı. Bu noktaya kadar gelmişti. Ama artık bir adım bile ilerlemesi imkânsızdı. Uzayın eşiğindeydi. Fakat bu eşiği aşabilmesi mümkün değildi.

Herhalde Devriyeler artık onun Aşağı Kentte olmadığına karar vermişlerdi. Yakında Yukarı Kenti de aramaya başlayacaklardı. Tabii o kalın kafaları bir Florina'lının böyle bir şeye cüret edebileceği düşüncesine alışır alışmaz. Sonra ceset bulunacak ve araştırmalar yön değiştirecekti. Bu kez sahte bir Efendinin peşine takılacaklardı.

Ve o buradaydı. Çıkmaz sokağın en sonuna kadar gelmişti. Artık sırtını duvara vererek av köpeklerinin uzaktan gelen hafif ulumalarının yükselmesini bekleyecekti. Ve sonunda av köpekleri üzerine atılacaklardı.

Otuz altı saat önce hayatının en büyük fırsatı eline geçmişti. Ama bu fırsat kaçmıştı artık. Hayatı da yakında elden gidecekti.

ON BİR

Kaptan Racety meslek hayatında ilk kez bir yolcuya emirlerini dinletemiyordu. Yolcu, Büyük Efendilerden biri olsaydı, hiç olmazsa o bile Kaptanla iş birliği yapardı. Bir Büyük Efendi kendi kıtasında uluydu ama bir gemide bir tek efendi olacağını da anlardı. Yani komutanın Kaptanda olduğunu.

Ama bir kadın farklıydı, her kadın... Bir Büyük Efendinin kızı olan bir kadın ise dayanılacak bir yaratık değildi.

Kaptan, «Hanım Efendi,» dedi. «Onlarla özel olarak konuşmanıza nasıl izin verebilirim?»

Fife'lı Samia'nın siyah gözlerinde öfkeli bir pırıltı vardı. «Neden? Onlar silahlı mı, Kaptan?»

«Ne münasebet! Önemli olan bu değil.»

«Onların çok korkmuş iki yaratık olduğu belli bir şey. Korkudan ödleri patlıyor.»

«Korkan insanlar çok tehlikeli olabilirler. Hanım Efendi. Onların mantıklıca davranmaları beklenemez.»

«O halde neden onları korkutup duruyorsunuz?» Samia öfkelendiği zamanlar hafifçe kekeliyordu. «İri yarı üç gemici ellerinde silahlarla zavallıların tepesine dikilmişler. Kaptan,, bunu unutmayacağım.»

Kaptan, evet, unutmayacak, diye düşündü. Yavaş yavaş yumuşamaya başladığını hissediyordu. «Hanım Efendi, lütfen bana ne istediğinizi söyler misiniz?»

«Çok basit. Size söyledim. O iki kaçakla konuşmak istiyorum. Dediğiniz gibi Florina'lıysalar onlardan kitabım için son derece değerli bilgiler alabilirim. Ama tabii konuşamayacak kadar korkuyorlarsa bunu başaramam. Onlarla yalnız kaldığım takdirde her şey düzelir. Yalnız, kaptan! Bir tek basit sözcüğü anlayamıyor musunuz? Yalnız!»

«Babanız, iki gözü dönmüş suçluyla yalnız kalmanıza izin verdiğimi öğrenirse, ona ne söylerim, Hanım Efendi?»

«Gözleri dönmüş iki suçlu! Ah, Ulu Uzay! Gezegenlerinden kaçmaya kalkışan ve aptallıklarından Sark'a giden bir gemiye binen iki geri zekâlı zavallı! Ayrıca babam bunu nereden öğrenecek?»

«Size bir zarar verdikleri takdirde öğrenir...»

«Bana neden zarar versinler?» Samia, küçük yumruğunu kaldırarak salladı. Bütün gücünü sesine vermeye çalışarak ekledi. «Size emrediyorum, Kaptan.»

Kaptan Racety, «İsterseniz şöyle yapalım. Hanım Efendi,» dedi. «Konuşmada ben de bulunayım. Herhalde ben silahlı üç gemici kadar korkutucu değilim. Bir tek kişiyim. Silahımı da çekmeyeceğim. Aksi takdirde...» Bu kez de o kesin bir sesle konuşuyordu. «... emrinize uymamak zorunda kalacağım.»

«Pekâlâ.» Samia soluk soluğaydı. «Pekâlâ. Ama o iki zavallı sizin yüzünüzden konuşmadıkları takdirde bir daha hiçbir gemide çalışamayacaksınız! Bunu ben, kendim sağlayacağım.»

Samia hapsedildikleri hücreye girerken Valona telaşla, elleriyle Rik'in gözlerini kapattı.

Samia sert sert, «Ne var kız?» dedi. Sonra da onlarla sakin sakin konuşmak kararında olduğunu hatırladı.

Valona zorlukla yanıt verebildi. «O pek akıllı değil, Hanım Efendi. Sizin bir Hanım Efendi olduğunuzu anlayamazdı. Size bakardı. Tabii size zarar vermek için değil, Hanım Efendi.»

Samia, «Ah,» diye mırıldandı. «Bırak baksın.» Sonra ekledi. «Burada kalmaları şart mı Kaptan?»

«Onlara büyük bir kamara açmamı mı yeğlerdiniz, Hanım Efendi?»

Samia, «Herhalde onlar için bu kadar berbat olmayan bir hücre bulabilirsiniz,» dedi.

«Burası size berbat geliyor, Hanım Efendi. Ama onlar için pek lüks bir yer. Bundan eminim. Hiç olmazsa burada akarsu var. Onlara sorun bakalım. Florina'daki kulübelerinde musluk var mıymış?»

«Neyse... Şu adamlara çıkmalarını söyleyin.»

Kaptan gemicilere işaret etti. Adamlar dönerek çevik hareketlerle dışarı çıktılar.

Kaptan, beraberinde getirdiği alüminyumdan yapılmış hafif portatif koltuğu yere koyarak açtı. Samia buna oturdu.

Kaptan Valona'yla Rik'e sert sert emretti. «Ayağa kalkın!»

Samia hemen atıldı. «Hayır! Bırakın otursunlar. Lütfen işime karışmayın, Kaptan.» İki kaçağa döndü. «Demek sen Florina'lısın, kız.»

Valona başını salladı. «Biz Wotex'liyiz.» «Korkmana gerek yok. Florina'lı olman önemli değil. Sana kimse zarar vermeyecek.»

«Biz Wotex'liyiz.»

«Ama Florina'lı olduğunu hemen hemen itiraf ettiğinin farkında değil misin, kız? Bu çocuğun gözlerini ellerinle neden kapattın?»

«Onun bir Hanım Efendiye bakması yasak.»

«Wotex'li olsa bile mi?»

Valona bir şey söyleyemedi.

Samia, kızın bu noktayı düşünmesi için bekledi. Bu arada dostça bir tavırla gülümsemeye çalışıyordu. Sonra, «Yalnızca Florina'lıların Hanım Efendilere bakmaları yasaktır,» diye hatırlattı. «İşte böylece demin Florina'lı olduğunu açıkladın.»

Valona bağırdı. «Ama o aslında Florina'lı değil!»

«Ya sen?»

«Evet, ben Florina'lıyım. Ama o değil. Rik'e bir şey yapmayın. O gerçekten Florina'lı değil Rik'i bir gün tarlalarda bulduk. Onun hangi dünyadan geldiğini bilmiyorum. Ama Florina'nın yerlisi değil.» Kızın dili birdenbire açılmıştı.

Samia ona hafif bir hayretle baktı. «Eh, onunla da konuşurum. Adın nedir, çocuk?»

Rik şaşkın şaşkın Samia'yı süzüyor, kendi kendine, demek Hanım Efendiler böyle, diyordu. Ufacık tefecik, dost tavırlı. Ne de güzel kokuyor. Samia'nın ona bakmasına izin vermesine seviniyordu.

Samia tekrarladı. «Adın nedir, çocuk?»

Rik canlandı ama o bir tek heceyi söylerken şaşaladı. «Rik...» Duraklayarak, ama bu benim asıl adım değil ki! diye düşündü. Sonra yüksek sesle ekledi. «Rik olduğunu sanıyorum.

«Bunu bilmiyor musun?»

Pek üzgün olan Valona konuşmak istedi ama Samia sert bir tavırla elini kaldırarak onu engelledi.

Rik başını salladı. «Bilmiyorum.»

«Florina'lı mısın?»

Rik, kesin bir tavırla, «Hayır, değilim,» dedi. «Bir gemideydim. Buraya başka bir yerden geldim.» Samia'dan başka tarafa bakmayı istemiyordu. Sanki onun için Sark'lı kızla gemi birlikte yaşıyorlardı. Ufak, dostça tavırlı, bir yuvaya benzeyen bir gemi. Genç adam, «Florina'ya bir gemiyle geldim,» diye açıkladı. «Ondan önce bir gezegende yaşıyordum.»

«Hangi gezegende?»

Sanki Rik’in kafasında düşünceler kendilerine dar gelen kanallardan zorlukla, acı vererek geçiyorlardı. Sonra Rik hatırladı. Söylediği sözcük ona mutluluk verdi. Unuttuğu o sözcük.

«Arzda! Ben Arzlıyım.»

«Arzda mı?»

Rik, «Evet,» der gibi başını salladı.

Samia Kaptana döndü. «Bu Arz denilen gezegen nerede?»

Kaptan Racety hafifçe güldü. «Bu gezegeni hiç duymadım. Bu çocuğu ciddiye almayın, Hanım Efendi. Bir yerli nefes alır gibi yalan söyler. Karakteri böyledir. Bu çocuk da aklına gelen ilk şeyi söyleyiveriyor.»

«Ama o bir yerli gibi konuşmuyor.» Samia Rik'e baktı. «Arz nerede, Rik?»

«Ben...» Genç adam titreyen elini alnına bastırdı. «Arz, Siriüs Sektöründe.» Ama bu sözler sanki bir soru soruyormuş gibi söylemişti.

Samia, Kaptana, «Siriüs Sektörü diye bir yer var değil mi?» dedi.

«Evet, var. Bunu doğru bilmesi beni şaşırttı. Ama tabii bu Arzın gerçek bir gezegen halini almasını sağlayamaz.»

Rik heyecanla bağırdı. «Ama Arz gerçek bir gezegen! Dünyamı hatırlıyorum! Orayı çoktan unutmuştum. Artık yanılıyor olamam. Bu imkânsız.» Dönerek Valona’nın kolunu tuttu. Kızın elbisesinin kolunu çekiştirdi. «Lona, onlara Arzlı olduğumu söyle! Arzlıyım! Arzlıyım!»

Valona’nın gözleri endişesinden irileşmişti. «Onu bir gün tarlada bulduk, Hanım Efendi. Kafasını kaybetmişti. Kendi kendine giyinemiyor, konuşamıyor, yürüyemiyordu. Bir hiçti o. Sonra her şeyi yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Bu güne kadar hatırladıklarının hepsi de doğruydu.» Korkuyla, Kaptanın sıkıntılı suratına çabucak bir göz attı. «O gerçekten Arzdan gelmiş olabilir, efendim. Tabii sizinle zıt gitmek istediğim yok.»

Bu sonuncu sözü çoktan yerleşmiş bir gelenek yüzünden söylemişti. Bir amirin söylediği bir söze uymayan bir açıklamadan sonra mutlaka bu cümle kullanılırdı.

Kaptan Racety homurdandı. «Bu anlattığın neyi kanıtlıyor? Belki de o Sark’tan geldi.»

Samia hemen kararını verdi. Bir kadın olduğu için romantik bir öykü daha hoşuna gidiyordu. «Belki. Ama bu durumda bir acayiplik var. Bundan eminim... Onu bulduğunuz zaman çaresiz durumdaydı demek kız? Yaralanmış mıydı?»

Valona önce bir şey söylemedi. Çaresizce etrafina bakınıp duruyordu. Önce saçlarını çekiştirmekte olan Rik'e bir göz attı, sonra neşesizce gülümseyen Kaptana ve sonunda bekleyen Samia'ya.

Samia emretti. «Yanıt ver, kız.»

Valona için kararını vermek çok zor oldu. Ama şu anda ve bu yerde hiçbir yalan gerçeğin yerini tutamayacaktı. «Bir keresinde bir doktor onu muayene etti. Ri-Rik'ime Psişik Sonda uygulanmış olduğunu söyledi.»

«Psişik Sonda uygulandığını mı?» Samia hafif bir tiksinti hissederek iskemlesini biraz geriye itti. Bunun bacakları maden zeminde gıcırdadı. «Yani o bir psikopat mıymış?»

Valona alçak gönüllülükle, «Bu sözün ne anlama geldiğini bilmiyorum, Hanım Efendi,» diye mırıldandı.

Kaptan da hemen hemen aynı anda, «Bu düşündüğünüz anlamda değil, Hanım Efendi,» diye atıldı, «Yerlilerde psikoz görülmez. Çünkü istekleri ve ihtiyaçları çok basittir. Hayatım boyunca bir tek psikopattan söz edildiğini duymadım.»

«O halde?..»

«Durum meydanda. Hanım Efendi. Bu kızın söylediği acayip öyküyü kabul edersek, o zaman şu sonuca da varırız: bu çocuk bir suçluydu. Herhalde bu da bir tür psikozdur. Onu yerlilere bakan o şarlatanlardan biri tedaviye çalıştı. Çocuğa Psişik Sonda uyguladı. Çocuk az kalsın ölüyordu. Yerli yakalanıp cezalandırılmamak için çocuğu tenha bir yere attı.»

Samia itiraz etti. «Ama o yerlinin Psişik Sondası olmaması gerekirdi. Yerlilerin o aygıtı kullanabileceklerini sanmıyorsunuz ya?»

«Belki kullanamazlar. Ama işini bilen bir doktor da Sondayı bu kadar beceriksizce kullanamazdı. Gördünüz ya bu öykü tezatlarla dolu. Bundan da uydurma olduğu anlaşılıyor. Lütfen beni dinleyin. Hanım Efendi. Bu yaratıkları bize bırakın. Onlardan bir şey beklemenin yersiz olduğunu siz de görüyorsunuz.»

Samia durakladı. «Belki de siz haklısınız.» Ayağa kalkarak kararsızca Rik'e baktı. Kaptan ona yaklaşarak portatif koltuğu kaldırdı ve bunu çabucak katladı.

Rik ayağa fırladı. «Bir dakika!»

Kaptan Samia'nın çıkması için kapıyı açtı. «Lütfen, Hanım Efendi. Adamlarım onu sakinleştirir.»

Samia eşikte durdu. «Onun canını yakmazlar değil mi?»

«Kendisini fazla zorlamamıza gerek bırakmayacağını sanıyorum. Onu kolaylıkla yatıştıracağız.»

Rik, «Hanım Efendi, Hanım Efendi!» diye seslendi. «Kanıtlayabilirim. Ben gerçekten Arzlı'yım.»

Samia bir an kararsızca durdu. «Söyleyeceklerini dinleyelim.»

Kaptan soğuk soğuk, «Nasıl isterseniz, Hanım! Efendi,» dedi.

Genç kız döndü ama fazla ilerlemedi. Kapıdan bir adım ötede durdu.

Rik'in yüzü kızarmıştı. Belleğini zorlayarak her şeyi hatırlamaya çalışırken sanki gülümsüyormuş gibi dudakları gerilmişti. «Arz'ı hatırlıyorum. Gezegenim radyoaktifti. Yasak Bölgeleri ve gece mavi bir ışıkla parlayan ufku da hatırlıyorum. Toprak pırıldıyordu ve bereketsizdi. Hiçbir şey yetişmiyordu bu toprakta. İnsanların yaşayabileceği birkaç bölge vardı sadece. İşte bu yüzden Uzay-analizcisi oldum. Bu yüzden yıllarca uzayda dolaşmaktan kaçınmadım. Dünyam ölü bir gezegendi.»

Samia omzunu silkti. «Gelin, Kaptan. Saçmalayıp duruyor.»

Ama bu kez Kaptan hayretten ağzı bir karış açık, orada duruyordu. «Radyoaktif bir dünya!»

Samia, «Yani öyle bir yer var mı?» diye sordu.

«Evet.» Kaptan şaşkın şaşkın Sark'lı kıza baktı. «Bu çocuk bunu nereden duydu?»

«İnsanlar radyoaktif bir dünyada yaşayabilirler mi?»

«Ama radyoaktif bir dünya var. Ve bu Siriüs Sektöründe. Gezegenin adını hatırlamıyorum. Bu Arz bile olabilir.»

Rik gurur ve güvenle, «Adı Arz,» diye açıkladı. «Galaksinin en eski dünyası o. İnsan ırkı ilk kez o dünyada ortaya çıktı.»

Kaptan usulca, «Öyle ya,» dedi.

Samia'nın başı dönmeye başlamıştı. «Yani insanlar ilk kez bu Arz denilen gezegende mi ortaya çıktılar?»

Kaptan dalgın dalgın, «Hayır, hayır,» diye mırıldandı. «Bu yalnızca bir batıl inanç. Zaten ben de bu yüzden o radyoaktif dünyadan söz edildiğini duydum. O gezegen insanlığın ilk dünyası olduğunu iddia ediyor.»

«İnsanlığın ilk dünyası diye bir yer olduğundan haberim yoktu.»

«Herhalde biz bir yerde ortaya çıktık, Hanım Efendi. Ama bunun hangi dünya olduğunu kimsenin bildiğini de sanmıyorum.» Kaptan ani bir kararla Rik'e doğru gitti. «Başka neleri hatırlıyorsun?» Az kalsın yine 'çocuk' diye ekleyecekti ama kendisini tuttu.

Rik, «Daha çok gemimi,» dedi. «Ve Uzay analizini.»

Samia, Kaptana yaklaştı. Şimdi ikisi de Rik' in karşısında duruyorlardı.

Sark'lı kız tekrar heyecanlanmıştı. «O halde hepsi de doğru! Öyleyse ona neden Psişik Sonra uyguladılar?»

Kaptan Racety düşünceli düşünceli, «Psişik Sonda,» dedi. «Bunu ona soralım. Dinle, yerli misin, yabancı mısın, neysen, sana neden Psişik Sonra uyguladılar?»

Rik'in yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. «Hepiniz de bunu söylüyorsunuz, Lona bile. Ama ben bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyorum.»

«O halde... geçmişi ne zaman unuttun?»

«Bilmiyorum...» Rik bir an durdu sonra da çaresizce ekledi. «Bir uzay gemisindeydim.»

«Bunu biliyoruz. Devam et.»

Samia, «Ona bağırıp durmayın. Kaptan,» diye söylendi. «Zavallının yarım aklını büsbütün karıştıracaksınız.»

Rik, tamamiyle kafasındaki karanlıklarla boğuşmaya dalmıştı. Bu yüzden başka bir şey hissedecek halde değildi. Sonra kendisini bile şaşırtan bir şey söyledi. «Ben Kaptandan korkmuyorum, Hanım Efendi. Sadece hatırlamaya çalışıyorum. Bir tehlike vardı. Bundan eminim. Florina müthiş bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Ama bunun ayrıntılarını bilemiyorum.»

«Bütün gezegen mi tehlikeyle karşı karşıya?» Samia, Kaptana çabucak bir göz attı.

«Evet. Bu akıntılarla ilgili.»

Kaptan sordu. «Ne akıntılarıyla?»

«Uzaydaki akıntılarla.»

Kaptan ellerini açtı, sonra da yanma bıraktı. «Delilik bu!»

«Hayır, hayır. Bırakın da konuşsun.» Bu kez de Rik'in sözlerine Samia inanmaya başlamıştı. Kızın dudakları aralanmıştı. Siyah gözleri pırıl pırıldı. Gülümserken yanakları çukurlaştı. «Uzaydaki akıntılar nedir?»

Rik güvensizce, «Bunlar değişik elementlerden oluşurlar,» diye açıkladı. Bunu daha önce

anlatmıştı. Tekrar aynı konuyla ilgilenmek istemiyordu. Bazı şeyler aklına gelirken hızlı hızlı, konuşmaya hemen hemen anlaşılması zor şeyler söylemeye başladı. Kafasındaki düşünceler onu buna zorluyorlardı. «Büronun Sark'taki yerel temsilcisine bir mesaj yolladım. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Dikkatli davranmam gerekiyordu. Tehlike Florina'yı aşıyordu. Evet, aşıyordu ya! Bütün Samanyolunu etkileyecek bir şeydi bu! Bu konuda çok dikkatli davranılması gerekiyordu.»

Rik'in sanki kendisini dinleyenlerle arasındaki bütün bağlar kopmuştu. Şimdi önündeki kalın perdenin yer yer yırtıldığı, geçmişteki bir dünyada yaşıyordu.

Valona, onu yatıştırmak için elini omzuna koyarak, «Sus, Rik,» dedi.

Ama Rik ona bile aldırmadı. Soluk soluğa konuşmasını sürdürdü. «Nasıl olduysa mesajım Sark'taki bir görevlinin eline geçti. Bir hataydı bu. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum.» Kaşlarını çattı. «Mesajı, Yerel Ofise Büronun özel dalga uzunluğunda yollandığımdan eminim. Acaba esir-altını dinlemeleri mümkün mü?» Bu 'esir-altı sözcüğünü kolaylıkla söylemesine de şaşmadı. Rik sanki bir yanıt bekliyordu ama karşısındakileri hâlâ görmüyordu. «Her neyse... Sark'a indiğim zaman beni bekliyorlardı...»

Yine bir sessizlik oldu. Ve kez bir hayli uzun sürdü. Kaptan bu sessizliği bozmaya kalkışmadı. O da bir şeyler düşünüyormuş gibiydi.

Ama Samia, «Seni kimler bekliyordu?» diye sordu. «Kimler?»

Rik, «Bi...bilmiyorum...» dedi. «Hatırlayamıyorum. Gelen Bürodan biri değildi. Şarklıydı o Onunla konuştuğumu hatırlıyorum. O adam da tehlikeyi biliyordu. Hatta bundan söz etti. Söz ettiğinden eminim. Birlikte bir masanın başında oturduk. Masayı hatırlıyorum... O karşıma geçmişti. Sahne kafamda uzay kadar berrak. Adamla bir süre konuştuk. Galiba ona ayrıntıları açıklamayı pek istemedim. Hayır, hayır, bundan eminim. Önce Büroyla görüşmek niyetindeydim. Sonra o...»

Samia onu konuşturmaya çalıştı. «Evet? Evet?»

«Adam bir şey yaptı. O... hayır, başka bir şey hatırlayamıyorum. Başka bir şey hatırlayamıyorum!» Rik bu son sözleri çığlık çığlığa söylemişti.

Çok derin bir sessizlik oldu. Sonra bunu Kaptanın bilek alıcı-vericisinin vızıltısı bozdu.

Adam, «Ne var?» dedi.

Bileklikten yükselen ses tiz ve saygılıydı. «Kaptana Sark'tan bir mesaj var. Bunu Kaptanın kendisinin alması isteniyor.»

«Pekâlâ. Eter-altı cihazın bazına geçerim.» Kaptan Samia'ya döndü. «Hanım Efendi, akşam yemeği zamanının geldiğini hatırlatabilir miyim?» Sonra Sark'lı kızın aç olmadığını, onu yalnız bırakmasını ve rahatsız etmemesini söyleyeceğini farketti. Daha diplomatça bir tavırla ekledi.

«Bu yaratıkları beslemenin zamanı da geldi. Herhalde hem yorgun ve hem de açlar.»

Samia buna itiraz edemedi. «Onları tekrar görmek istiyorum. Kaptan.»

Adam sessizce eğildi. Bu belki kabul anlamına geliyordu, belki de gelmiyordu. Fife'lı Samia pek heyecanlıydı. Florina'daki çalışmaları entellektüelce davranmak merakını biraz tatmin etmişti. Ama şimdi bu 'Psişik Sonda Uygulanmış Arzlının Gizemi Olayı' onun çok daha ilkel ve ısrarcı bir yanını ilgilendiriyordu. (Samia, olayı böyle, bir roman adı gibi düşünüyordu.) Arzlı onda hayvanca bir merak uyandırmıştı âdeta.

Pek gizemli bir durumdu bu!

Samia'nın ilgisini çeken üç nokta vardı. Ama bunların arasında bu durumda çok mantıklı görülecek o soru yoktu. Yani adamın öyküsünün gerçek değil de yalan ya da bir hayal olup olmadığı sorusu. Ama Arzlının yalan söylediğine inanmak, gizemin ortadan kalkmasına neden olacaktı. Samia da buna razı olamazdı.

Samia kendi kendisine şu üç soruyu soruyordu. 1. Florina'yı daha doğrusu bütün Galaksiyi tehdit eden tehlike nedir? 2. Arzlıya Psişik Sondayı kim uyguladı? 3. O adam neden Psişik Sondaya başvurdu?

Kız, bu olayı kendince bir yanıt buluncaya kadar iyice incelemek niyetindeydi. Hiç kimse şahane bir amatör detektif olamayacağını düşünecek kadar alçakgönüllü değildir. Samia ise hiçbir zaman alçakgönüllü bir insan sayılamazdı.

Sark'lı kız, yemekten nezaket kurallarının izin verdiği oranda çabucak kalktı. Doğru iki yaratığın hapsedildikleri hücreye gitti.

Nöbetçiye, «Kapıyı aç,» diye emretti.

Dimdik duran gemici hiç kımıldamadı. Gözlerini saygıyla ilerideki bir noktaya dikmişti. «Özür dilerim, Hanım Efendi ama kapıyı açmam imkânsız.»

Samia şaşaladı. «Böyle konuşmaya nasıl cüret edebiliyorsun? Kapıyı hemen açmazsan durumu Kaptana bildireceğim.»

«Özür dilerim, Hanım Efendi. Kapı açılmayacak. Kaptanın emri böyle »

Samia merdivenlerden hızla çıktı ve bir buçuk metre boyunda bir tayfun gibi Kaptanın kamarasına daldı. «Kaptan!»

«Hanım Efendi?»

«Beni, o Arzlı ve yerli kadınla konuşturmamalarını emrettiniz mi?»

«Onlarla benim yanımda konuşmayı kabul

etmiştiniz sanırım. Hanım Efendi.»

«Yemekten önce öyleydi. Ama onların ne kadar zararsız olduklarını gördünüz.»

«Zararsız gibi durduklarını gördüm.»

Samia hiddetinden köpürüyordu. «O halde şimdi benimle birlikte gelmenizi emrediyorum.»

«Bunu yapamam, Hanım Efendi. Durum değişti.»

«Ne bakımdan değişti?»

«Onların Sark'ta ilgililerce sorguya çekilmeleri gerekiyor. O zamana kadar yalnız bırakılmaları doğru olacak.»

Samia'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı. Ama kız sonra hemen kendisini toplayarak ağzını kapattı. «Herhalde onları Florina İşleri Bakanlığına teslim edecek değilsiniz.»

Kaptan kaçamaklı bir cevap verdi. «Başlangıçta öyle düşünülüyordu. Köylerinden izinsiz ayrılmışlardı. Hatta gezegenlerinden izinsiz kaçmışlardı. Bu yetmiyormuş gibi gizlice bir Sark gemisine de binmişlerdi.»

«Bu sonuncusu bir hataydı.»

«Öyle mi?»

«Her neyse... Onlarla konuşmadan önce de bu suçlarını biliyordunuz.»

«Ama ancak o konuşma sırasında uydurma Arzlının söylediklerini dinledim.»

«Uydurma mı? Ama siz, kendiniz Arz diye bir gezegen olduğunu söylediniz.»

«Öyle bir gezegen olabileceğini söyledim. Ama... Sayın Hanım Efendi, size bu konuda neler yapılmasını istediğinizi sorabilir miyim?»

«Bence Arzlının anlattıkları araştırılmalı. O Florina'nın bir tehlikeyle karşı karşıya olduğundan ve bunun ilgililer tarafından öğrenilmesini engelleyen bir Sark'lıdan söz etti. Hatta bence bu konuyla babam ilgilenmeli. Zamanı gelince Arzlıyı alıp babama götüreceğim.»

Kaptan, «Ne zekice bir plan,» dedi.

«Benimle alay mı ediyorsunuz, Kaptan?»

Adam kızardı. «Özür dilerim. Hanım Efendi. Ben hapsettiğimiz iki suçluyu kastediyordum. Sizinle uzun bir konuşma yapmama izin verir misiniz?»

Kız öfkeyle, «'Uzun' sözcüğüyle neyi kastettiğinizi bilmiyorum,» diye homurdandı. «Ama başlayabilirsiniz.»

«Teşekkür ederim. Önce... Florina'daki kargaşalığı küçümsemeyeceğinizi umarım.»

«Hangi kargaşalığı?»

«Kütüphanedeki olayı unutmuş olamazsınız.»

«Bir Devriye öldürülmüştü sanırım! Aman Kaptan!»

«Bu sabah ikinci bir Devriye daha öldürüldü, Hanım Efendi! Ve bir yerli de. Yerlilerin Devriyeleri öldürdükleri görülmüş bir şey değildir. Ve bu adam bir değil, iki Devriyeyi öldürdü. Ama onu hâlâ yakalayamadılar. O yalnız başına mı çalışıyor? Olanlar bir rastlantı mıydı? Yoksa dikkatle hazırlanmış bir planın bir parçası mı?»

«Bu sonuncusuna inandığınız anlaşılıyor.»

«Evet, buna inanıyorum. Katil yerlinin iki suç ortağı vardı. Onların tarifleri bizim iki kaçak yolcununkine çok uyuyor »

«Bunu daha önce söylemediniz!»

«Sizi telaşlandırmak istemedim, Hanım Efendi. Ama size tekrar tekrar onların tehlikeli olabileceklerini söyledim. Bunu herhalde hatırlıyorsunuzdur.»

«Pekâlâ. Başka?»

«Belki de Florina'daki cinayetler yalnızca bir şaşırtmacaydı. Böylece Devriyelerin dikkatler başka tarafa çekilirken bu iki suçlu usulca gemimize bindiler.»

«Bu sözler gülünç.»

«Öyle mi? O iki yaratık neden Florina'dan kaçtılar? Bunu onlara sormadık. O iki suçlunun Devriyelerden kaçtıklarını düşünelim. En akla yakın olasılık da bu. Ama... Devriyelerden kaçsalardı Sark'a gitmeye kalkışırlar mıydı? Sizin bulunduğunuz bir gemiye binerler miydi Hanım Efendi? Ve o adam bir Uzay-analizcisi olduğunu iddia ediyor.»

Samia kaşlarını çattı. «E, ne olmuş?»

«Bir yıl önce bir Uzay-analizcisinin kaybolduğu bildirildi. Ama bu olay kamuya pek açıklanmadı. Tabii ben konuyu biliyorum. Çünkü Uzay-analizcisinin teknesini Sark yakınlarında arayan gemilerin arasında benimki de vardı. Florina'daki kargaşalıkları destekleyen kimlerse onlar da bu olaydan yararlanıyor. Tabii bir Uzay analizcisinin kaybolduğunu bilmeleri örgütlerinin çok güçlü ve beklenmeyecek kadar becerikli olduğunu da gösteriyor.»

«Bu Arzlıyla kaybolan Uzay-analizcisinin arasında bir ilişki olmayabilir.»

«Aslında aralarında gerçek bir ilişki olmadığı kesin, Hanım Efendi. Ama hiçbir bağ olmadığını düşünmek de rastlantıya fazla inanmak olur. Karşımızdaki bir sahtekâr. İşte bu yüzden kendisine Psişik Sonda uygulandığını iddia ediyor.»

«Ya?»

«Onun bir Uzay-analizcisi olmadığını biz nasıl kanıtlayabiliriz? Arz gezegeninin radyoaktif olması dışında hiçbir şey bilmiyor. Bir gemi kullanamıyor. Uzay-analizi konusunda hiçbir bilgisi yok. Ve bu bilgisizliğini kendisine Psişik Sonda uygulandığını iddia ederek gizlemeye çalışıyor. Anlıyor musunuz, Hanım Efendi?»

Samia bu soruyu doğrudan doğruya yanıtlayamadı. «Ama amaçları nedir?»

«Sizin söylediğiniz gibi davranmanızı sağlamak istiyorlardı, Hanım Efendi.»

«Olayı incelememi mi?»

«Hayır, Hanım Efendi. O adamı babanıza götürmenizi.»

«Yine anlayamadım.»

«Ortada birkaç olasılık var. En hafifi, adam Florina ya da Trantor adına casusluk etmek için babanıza sokulmaya çalışıyordu. Trantor adına çalışması akla daha yakın. Herhalde Trantor Elçisi ihtiyar Abel ortaya çıkacak ve bu adamın gerçekten Arzlı olduğunu da söyleyecekti. Hiç olmazsa bu uydurma Psişik Sonda olayıyla ilgili gerçeği öğrenmek isteyerek Sark'ı kötü bir duruma düşürecekti. En ağırıysa... belki de bu adam babanızı öldürmeye hazırlanıyordu.»

«Kaptan!»

«Hanım Efendi!»

«Gülünç bu!»

«Belki, Hanım Efendi. Ama öyleyse o zaman bizim Güvenlik Bürosu da gülünç demektir. Yemekten önce Sark'tan gönderilen mesajı almam için beni çağırdıklarını hatırlayacaksınız.

«Evet.»

«İşte mesaj bu.»

Samia, kırmızı yazılı yarı saydam, ince yaldızı aldı. «İki Florina'lının yasalara aykırı davranarak gizlice geminize bindikleri öğrenilmiştir. Onları hemen tutuklayın. Onlardan biri Florina'lı olmadığını, Uzay-analizcisi olduğunu iddia edebilir. Bu konuda hiçbir şey yapmayın. O insanların güvenle Sark'a getirilmelerinden sizi sorumlu tutuyoruz. İki suçluyu Gü-Bü'ye teslim

edeceksiniz. Olay gizli ve son derece de acildir.»

Samia sersemlemişti. «Gü-Bü Güvenlik Bürosu.»

Kaptan tekrarladı. «Olay gizli. Ama buna karşın durumu yine de size açıkladım, Hanım Efendi. Ama başka çare bulamadım.»

Sark'lı kız, «Adama ne yapacaklar?» diye sordu.

Kaptan, «Bunu kesinlikle söyleyemem,» dedi. «Ama herhalde bir casus ve suikastçi olduğundan şüphelenilen bir adama nezaketle davranacak değiller. Belki de adamın iddialarının bir kısmı da gerçekleşecek. Ve o zaman Psişik Sonda'nın ne olduğunu iyice öğrenecek.»

ON İKİ

Dört Büyük Efendi Fife'i kendilerine özgü tavırlarla süzdüler. Bort öfkeliydi, Rune'un halinden bu durumla eğlendiği anlaşılıyordu. Balle sinirlenmiş, Steen ise korkmuştu.

Önce Rune konuştu. «İhanet mi? Bizi bir sözle korkutmaya mı çalışıyorsun? Ne anlama geliyor bu? Sana ihanet mi? Bort'a ihanet mi? Yoksa bana mı? Kim ihanet ediyor ve nasıl? Sark adına, Fife, bu toplantılar normal uyku saatlerimi aksatıyor!»

Fife, «Sonuç birçok kimsenin uyku saatlerini aksatacak,» dedi. «Ben bize ihanet edildiğini kastetmedim, Rune. Sark'a ihanet edildiğini söylemek istiyordum.»

Bort mırıldandı. «Sark'a mı? Sark biz değilsek, nedir?»

«Bunun bir efsane olduğunu söyleyebilirsin. Ya da sıradan Şarklıların inandıkları bir şeyden söz edebilirsin.»

Steen, «Anlayamıyorum,» diye inledi. «Siz her zaman birbirinizi mat etmeye çalışıyorsunuz. Şu tartışmayı sona erdirseniz...»

Balle, «Ben de Steen'le aynı fikirdeyim,» dedi. Bu sözler Steen'i memnun etti.

Fife, «Her şeyi hemen açıklamaya hazırım,» diye homurdandı. «Herhalde Florina'da çıkan son karışıklıkları duydunuz.»

Fune, «Gü-Bü'nün son raporlarında birkaç Devriyenin öldürüldüğünden söz ediliyordu,» dedi. «Kastettiğin bu mu?»

Bort öfkeyle söze karıştı. «Sark adına! Madem bir toplantı yapıyoruz, o halde bu olaylardan söz edelim. Devriyeler öldürülmüş! Aslında onlar öldürülmeye de layıklar. Yani... bir yerli bir Devriyeye rahatlıkla yaklaşabiliyor ve onun başına bir tuğlayla vurabiliyor, öyle mi? Neden bir Devriye bir yerlinin elinde tuğlayla başına vuracak kadar yakınına gelmesine izin veriyor? Niçin Devriye o yerliyi yirmi adım öteden kavuruvermiyor? Sark adına! Ben olsaydım Devriyelerin komutanını yüzbaşılıktan atar, onu sıradan bir görevli haline sokardım. Diğer ahmaklara da uzay gemilerinde görev verirdim. Bütün Devriyeler birer yağ tulumu. Florina'da pek rahat bir hayat sürüyorlar. Bana kalırsa beş yılda bir Florina'da savaş durumu ilan etmeli ve dert çıkabilecek tipleri ortadan kaldırmalıyız. O zaman yerlilerin sesleri sedaları çıkmaz. Devriyelerde daima tetikte olurlar.»

Fife, «Bitti mi?» diye sordu.

«Şimdilik evet! Ama bu konuyu sonra tekrar açacağım. Florina'ya ben de yatırım yaptım. Belki bu seninki kadar fazla sayılmaz Fife. Ama beni endişelendirecek kadar önemli.»

Fife omzunu silkti sonra birdenbire Steen'e döndü. «Ya sen? Sen kargaşalıkları duydun mu?»

Steen irkildi. «Duydum. Yani senin söylediklerini...»

«Gü-Bü'nün raporlarını okumadın mı?»

«Şey, canım...» Steen, bakır rengine boyanmış uzun ve sivri tırnaklarını dikkatle incelemeye başladı. «Benim raporları okumak için her zaman vaktim olmuyor. Bunun gerektiğinden haberim yoktu. Hatta...» Bütün cesaretini toplayarak Fife'ın yüzüne baktı. «... benim uymam için bazı kurallar koyduğunu da bilmiyordum. Yani!»

Fife, «Kurallar koyduğum yok,» dedi. «Ama madem ayrıntıları bilmiyorsun, bunları senin için özetlememe izin ver. Siz, ikiniz de bu özetlemeyi yine de ilginç bulabilirsiniz.»

Kırk sekiz saatlik olayların birkaç kelimeyle anlatılabilmesi ve o sırada bütün heyecanlarını kaybetmeleri şaşılacak bir şeydi.

«Önce, hiç beklenmeyen bir anda Uzay analizi kitapları istendi. Sonra yaşlı bir Devriyenir kafasına vuruldu. Ve adam kafatası kırıldığı için iki saat sonra öldü. Kovalamaca bir Trantor ajanının kimsenin dokunamadığı ininde sona erdi. İkinci Devriye şafak vakti cinayete kurban gitti. Ve katil Devriyenin üniformasını giydi. Trantor ajanı da birkaç saat sonra öldürüldü.» Fife bu özetlemeden sonra, «Son haberi öğrenmek istiyorsanız,» diye ekledi. «Bu görünüşte önemsiz bilgi kırıntıcıkları listesine şunu da ekleyebilirsiniz: Birkaç saat önce Florina'daki Kent Parkında bir ceset, daha doğrusu bazı kemikler bulundu.»

Rune sordu. «Kimin cesedi?»

«Bir dakika lütfen. Cesedin yanında bir kül yığını vardı. Bir elbisenin yakılmış olduğu anlaşılıyordu. Bundan her maden parçası dikkatle toplanıp alınmıştı. Ama kül analizi sonucu yakılan elbisenin bir Devriye üniforması olduğu anlaşıldı.»

Balle sordu. «Devriye rolü yapan dostumuz muydu o?»

Fife, «Hiç sanmıyorum,» dedi. «Onu gizlice kim öldürür?»

Bort kinle, «İntihar,» diye homurdandı. «O aşağılık köpek elimize düşmeden ortalıkta saatlerce rahatça dolaşacağını mı sanıyordu? Bence kolay bir ölümle can vermiş. Açıkçası Devriyelerden hangilerinin katilin intihar derecesine gelmesine göz yumduklarını öğrenmek isterdim. Ellerine birer kez ateş eden o silahlardan sıkıştırırdım onların.»

Fife, «Böyle olduğunu sanmıyorum,» dedi. «Adamın intihar ettiğini düşünelim. Sonra sırtındaki üniformayı çıkardı ve bunu yaktı, küllerin arasından toka ve düğmeleri aldı. Ve onları

ortadan kaldırdı. Öyle mi? Ya da katil önce üniformayı çıkardı, yaktı, tokalarla düğmeleri ayırdı. Mağaradan çırçıplak ya da iç çamaşırlarıyla çıkarak gümüşleri bir yere attı. Sonra mağaraya döndü ve intihar etti.»

«Ceset mağarada mı bulundu?»

«Evet, Parktaki o süslü mağaralardan birinde.»

«O halde katilin bol zamanı vardı ve kendisini gören de olmazdı.» Teorisinden vaz geçmekten hoşlanmayan Bort saldırganca bir tavırla konuşuyordu. «Önce üniformadaki düğme ve tokaları koparmıştır. Sonra...»

Fife alayla, «Sen yakılmamış bir üniformadan toka ve düğmeleri çıkarmayı denedin mi hiç?» diye sordu. «Sahte Devriyenin gerçekten intihar ettiğini bir an için kabul edelim. Sence bunu neden yaptı? Bu soruyu yanıtlayabilir misin? Ama kemik yapısını inceleyen doktorların raporunu okudum. Ceset ne bir Florina'lının, ne de bir Devriyenin! Öldürülen bir Sark'lı!»

Steen, «Sahi mi?» diye haykırdı.

Yaşlı Balle gözlerini iri iri açtı. Rune'un ışıkları yansıtarak, içinde oturduğu gölgeli küpü aydınlatan maden dişleri birdenbire görülmez oldu. Çünkü adam ağzını kapatmıştı. Bort bile şaşırıp kalmıştı.

Fife, «Anlıyor musunuz?» dedi. «Katilin üniformadaki maden süsleri neden söktüğü artık belli bir şey. Şarklıyı öldüren adam yakılan elbisenin onunki olduğunun sanılmasını istiyordu. Durumu görenler Şarklının önce soyunup elbisesini yaktığını ve sonra da intihar ettiğini sanacaklardı. Ya da onun sahte Devriye dostumuzla ilgisi olmayan bir düşmanı tarafından öldürüldüğünü düşüneceklerdi. Katil, kül analizi sırasında Şarklının Kirt kumaşından elbisesiyle bir Devriyenin selüloz üniformasının birbirlerinden kolaylıkla ayırt edilebileceklerini bilmiyordu. Tokalar ve düğmeler çıkarılmış olsa bile. Kumaşlar kolaylıkla birbirlerinden ayırt edilir. Şimdi elimizde ölü bir Şarklı ve yakılmış bir Devriye üniforması var. O halde... şimdi Yukarı Kentte bir yerde Sark kılığına bürünmüş bir Kentli yaşıyor. Bizim Florina'lı bir süre Devriye rolü oynadı. Ama tehlikenin büyük olduğunu ve giderek arttığını da fark ederek bir Efendi olmaya karar verdi. Ve bunu kendisine açık olan tek yoldan başardı.»

Bort boğuk boğuk, «Yakalandı mı?» dedi.

«Hayır, yakalanmadı.»

«Neden? Sark adına! Neden?»

Fife kayıtsızca, «Nasıl olsa yakalanacak,» diye karşılık verdi. «Şu anda düşünmemiz gereken daha önemli şeyler var. Bu son rezalet bunların yanında hafif kalıyor.»

Rune hemen atıldı. «Konuya gir.»

«Sabırlı ol! Önce hepinize şunu sormak istiyorum: Geçen yıl kaybolan Uzay-analizcisini hatırlıyor musunuz?»

Steen kıkır kıkır güldü.

Bort müthiş bir hor görüyle «Yine mi o? » dedi.

Steen, «İkisinin arasında bir bağ var mı?» diye sordu. «Yoksa geçen yılki p korkunç olayı tekrar mı konuşacağız? Ben çok yorgunum.»

Fife ona aldırmadı bile. «Dün ve evvelsi günkü kargaşa, birinin Florina kütüphanesine giderek Uzay-analizi kitaplarını aramasıyla başladı. Bu da benim için yeterli bir bağ sayılır. Ama sizin için de olaylar arasındaki ilişkileri açıklamaya çalışacağım. Buna kütüphane olayına üç kişinin karıştığını söyleyerek başlayacağını. Lütfen birkaç dakika sözümü kesmeyin.

«Bir: Kentliyi ele alalım. Bu üçünün içinde en tehlikelisi o. Sark'taki sicilinde onun çok zeki ve sadık bir 'malzeme' olduğu yazılı. Ne yazık ki Kentli yeteneklerini artık bize karşı kullanıyor. Dört kişinin ölümünden onun sorumlu olduğu da kesin. Bu her insan için bir rekor sayılır. Bu dört kişiden ikisinin Devriye birinin de bir Şarklı olduğunu düşünürseniz, bir yerlinin bu başarısının inanılmayacak kadar olağanüstü bir şey olduğunu da anlarsınız.

«Gruptaki ikinci kişi yerli bir kadın. Eğitim görmemiş, son derecede önemsiz biri. Ancak son birkaç gün bu olaylar iyice incelendi. Ve artık kadının tarihçesini de biliyoruz; annesiyle babası 'Kirt Ruhu' komplosuna karışmışlar. Belki içinizden biri yirmi yıl kadar önce başarıyla ortadan kaldırılan o gülünç köylü örgütünü hatırlıyordur.

«Böylece grubun üçüncü üyesine gelmiş oluyoruz. Üçünün en ilginci o. Bu üçüncü üye bir fabrika işçisi ve geri zekâlı bir ahmak.»

Bort sesli sesli soludu. Steen de yine tiz bir sesle kıkır kıkır güldü. Balle'nin gözleri kapalıydı, Rune ise karanlıkta hareketsiz oturuyordu.

Fife, «'Ahmak' lafını gelişi güzel kullanmıyorum,» dedi. «Gü-Bü. amansızca çabaladı ama adamın ancak son on buçuk ay süresinde ne yaptığını öğrenebildi. Gerisi yok. Adamı Florina başkentinin yakınındaki bir köyün civarında bulmuşlar. Kafası hiç çalışmıyormuş. Yürüyemiyor ve konuşamıyormuş. Hatta kendi kendine yemek bile yiyemiyormuş.

«Dikkat ediyor musunuz? Adam, Uzay-analizcisinin kaybolmasından birkaç hafta sonra bulunmuş. Ayrıca o birkaç ay içerisinde konuşmasını ve hatta Kirt fabrikasında çalışmasını bile öğrenmiş. Bu geri zekâlı ahmak nasıl bir adammış ki her şeyi böyle çabucak kavrayıvermiş?»

Steen âdeta heyecanla konuşmaya başladı. «Adama uygun biçimde Psişik Sonda uygulandıysa o da...» Sesi hafifledi.

Fife, «Bu konuda senden daha bilgili bir insan olduğunu sanmıyorum,» diye alay etti. «Ben

de uzman Steen’in fikrini almadan önce aynı şeyi düşündüm. Durum ancak bir tek bu biçimde açıklanabilirdi. Psişik Sonda adama ya Sark'ta ya da Florina'da Yukarı Kent'te uygulanmış olabilirdi. Her olasılığın üzerinde durulduğu için Yukarı Kentteki doktorların muayenehaneleri araştırıldı. İzinsiz Psişik Sonda uygulanması vakasıyla karşılaşılmadı. Tam o sırada ajanlarımızdan biri o ahmak ortaya çıktıktan sonra ölmüş olan doktorların kayıtlarını incelemeyi düşündü. Bu parlak düşüncesi nedeniyle onun terfi etmesini de sağlayacağım.

«İşte ölmüş olan doktorlardan birinin muayenehanesinde o ahmakla ilgili kayıtlar bulduk. Onu altı ay kadar önce grubun diğer üyesi olan köylü kadın doktora götürmüştü. Bunu gizlice yaptığı anlaşılıyordu. Çünkü kadın o gün işe gitmemek için başka bir bahane uydurmuştu, Doktor ahmağı muayene etti ve beynine Psişik Sonda uygulanmış olduğunu anladı. Bunun kesin kanıtları olduğunu da defterine kaydetti.

«Şimdi ilginç bir noktaya geliyoruz. Doktorun, hem Aşağı Kentte ve hem de Yukarı kentte muayenehanesi vardı. Yani şu 'çiftli bina’lardan birinde çalışıyordu o. Doktor, yerlilerin de iyi doktorlara ihtiyaçları olduğuna inanan idealistlerdendi. Düzenli çalışan bir adamdı ve boş yere yukarı çıkıp inmemek için iki muayenehanesinde de kayıt defteri tutuyordu. Ayrıca dosyalarında Sark’lılarla Florina’lılar arasında ayrım gözetmemek idealist tarafını okşuyordu sanırım. Ama sözünü ettiğimiz ahmağın bir tek kaydı vardı. Çift dosya açılmamıştı onun için.

«Neden böyle olmuştu? Belki Doktor yalnızca bir tek dosya tutmaya karar vermişti. Ama o zaman da bunun Yukarı Kentte değil, Aşağı Kentte bulunması gerekirdi. Sonuçta ahmağın Florina’lı olduğu sanılıyordu. Onu Doktora bir Florina'lı getirmişti. Doktor ahmağı Aşağı Kentteki muayenehanesinde görmüştü. Bütün bunlar bulduğumuz dosyada açık açık yazılıydı.

«Bu bilmecenin bir tek çözümü var. Aslında Doktor iki dosya açmıştı. Ama Aşağı Kentteki dosyayı Yukarı muayenehanede de kayıtlar olduğunu bilmeyen biri ortadan kaldırdı. Şimdi devam edelim...»

«Ahmağın muayene dosyasında bir de not vardı. Doktor, Gü-Bü'ye vereceği raporda bu vakayı da açıklayacaktı. Çünkü Psişik Sonda uygulanmış bir insan bir suçlu, hatta yıkıcı faaliyetlerde bulunan biri olabilirdi. Ama doktor raporunu hiçbir zaman hazırlayamadı. Ahmağı muayene ettikten bir hafta sonra bir trafik kazasında öldü... Rastlantılar inanılmayacak kadar artıyor değil mi?»

Balle gözlerini açtı, «Bize anlattığın bir detektif romanı.»

Fife memnun memnun, «Evet,» diye bağırdı. «Bir detektif romanı. Ve şu anda ben de bir detektifim.»

Balle yorgun yorgun fısıldadı. «Kimleri suçluyorsun?»

«Henüz kimseyi suçlamıyorum. İzin ver de birkaç dakika daha detektif rolümü sürdüreyim.» Fife, Sark'ın çok önemli bir krizle karşı karşıya olduğuna inanıyordu. Ama birdenbire bu konuşmanın kendisini çok eğlendirdiğini farketti. «Şimdi olaya başka açıdan bakalım... Şimdilik o

ahmağı unutacak ve Uzay-analizcisini düşüneceğiz. Ondan söz edildiğini ilk kez Taşımacılık Bürosuna Sark'a ineceğini bildirdiği zaman duyduk. Adamın daha önce gönderdiği bir mesaj da buna eklenmişti. Ama Uzay-analizcisi limana hiçbir zaman erişemedi. Sark'ın yakınında, uzayda bir yerde de bulunamadı. Bundan başka Uzay-analizcisinin Taşımacılık Bürosuna gönderilen mesaj da ortadan kayboldu. Y.U.Bürosu bizi mesajı özellikle saklamakla suçladı. Gü-Bü'yse onların sırf propaganda amacıyla bir mesaj öyküsü uydurduğuna karar verdi. Ama şimdi iki tarafın da yanılmış olduğunu düşünüyorum. Mesaj, Taşımacılık Bürosuna gönderildi, ama sonradan bunu sakladılar. Ancak bu işi yapan Sark hükümeti değildi.

«Şimdi yeni birini yaratalım ve ona X adını verelim. X Taşımacılık Bürosunun kayıtlarını inceleyebilecek bir durumdaydı. Uzay-analizcisinin geleceğini öğrendi, uzmanın yolladığı mesajı da okudu. X hızla harekete geçebilen, becerikli bir adamdı. Uzay-analizcisinin gemisine gizli bir esir-altı telgrafı yollayarak küçük, özel bir alana inmesi için talimat verdi. Uzay-analizcisi istenileni yaptı ve alanda X onu karşıladı.

«Uzay-analizcisinin felaketi haber veren mesajı da X'deydi. Bunun iki nedeni olabilir. Bir: Adam bu kanıtı ortadan kaldırarak Uzay analizcisinin izinin bulunmasını zorlaştırmaya çalıştı. İki: Belki de bu mesajı göstererek o deli Uzay-analizcisinin güvenini kazanmaya çalıştı. Belki Uzay-analizcisi üstleriyle konuşmakta ısrar edecekti. Ama X olayı bildiğini söylediği ve kanıt olarak mesajı da gösterdiği takdirde Uzay-analizcisi ona açılabilirdi.

«Uzay-analizcisinin konuştuğu kesin. Adam çılgınca, yarısı anlaşılmayan, acayip şeyler söyledi belki de. Ama X bu öykünün propaganda açısından çok işe yarayacağını anladı. Büyük Efendilere yani bizlere o şantaj mektubunu yolladı. O günlerde Trantor'un neler yapacağından söz ettim. Herhalde X'in planı da hemen hemen bunun aynıydı. Onunla anlaşmadığımız takdirde Florina'daki üretimi gezegenin yok olacağı söylentileriyle altüst edecek ve bizi teslime zorlayacaktı.

«Ama çok geçmeden hesaplarındaki ilk yanlışlık ortaya çıktı: Bir şey X'i korkuttu. Bunun ne olduğunu daha sonra kesinlikle göreceğiz. Her neyse... X planını uygulamasını sürdürmeden önce biraz beklemeye karar verdi. Ama beklemek de başına başka bir dert açtı. X'in Uzay-analizcisinin anlattıklarına inandığı yoktu. Ama aslında deli uzman bu bakımdan samimiydi. Söylediklerine kesinlikle inanıyordu. X'in, Uzay-analizcisinin felaket gününün tarihini ertelemesi için bir şeyler yapması gerekiyordu.

«Tabii Uzay-analizcisi buna yanaşmayacaktı. Ama anormal kafası çalışamaz hale sokulduğu takdirde istenilen elde edilmiş olacaktı. X, uzmanı öldürerek bu sorunu çözümleyebilirdi. Ama bence Uzay-analizcisi bilgi alabilmek için ona gerekliydi. Çünkü X. Uzay-analizi konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Şantaj oyununu sadece blöfle başarıyla sona erdiremezdi. Ayrıca planı başarısızlığa uğradığı takdirde Uzay-analizcisi için fidye de isteyebilirdi. X, Uzay-analizcisinin kafasına Psişik Sonda uyguladı. Bunun sonucu olarak da bir uzman değil kafasız bir ahmakla karşı karşıya kaldı. Bu geri zekâlı bir süre onun başına dert açamayacaktı. Bir zaman sonra da aklı başına gelecekti.

«Ondan sonraki adım? X bir yıllık bekleme süresi sırasında Uzay-analizcisinin bulunmasını istemiyordu. Önemli kimseler uzmanı bir ahmak halinde bile görmemeliydiler. X bu yüzden ustalıkla basit bir planı uyguladı. Uzay-analizcisini Florina'ya götürdü. Uzman da hemen hemen bir yıl herkes tarafından Kirt fabrikalarında çalışan geri zekâlı bir yerli sanıldı.

«Bu bir yıllık sürede X ya da güvendiği bir adamı yaratığı attığı köye giderek onun güvende ve sağlıklı olup olmadığına baktı. Yine böyle bir ziyaret sırasında geri zekâlı yaratığı bir doktora götürdüklerini, mütehassısın Psişik Sonda uygulanmış olduğunu hemen anladığını öğrendi. Doktor öldü ve geri zekâlı hastanın dosyası kayboldu. Hiç olmazsa Aşağı Kentteki. X'in bir hatası da bu oldu. Adam Yukarı muayenehanede bir dosya daha olabileceğini düşünemedi.

«Sonra X hesaplarında bir yanlış daha yapmış olduğunu anladı. Geri zekâlı yaratık birdenbire hızla iyileşmeye başladı. Köydeki Kentli, adamın sözlerinin hezeyan olmadığını anlayacak kadar zekiydi. Belki de ahmağa bakan kadın Kentliye Psişik Sonda konusunu açmıştı. Tabii bu bir tahmin. İşte anlatacağım öykü bu...»

Fife güçlü ellerini birbirlerine kenetleyerek diğerlerinin tepkisini bekledi.

İlk tepki Rune'dan geldi. Adamın küpünün içi birkaç dakika önce ışıklarla aydınlanmıştı. Şimdi orada oturmuş gülümseyerek gözlerini kırpıyordu. «Bu oldukça içi sıkıcı bir öyküydü, Fife. Karanlıkta bir dakika daha otursaydım, uykuya dalacaktım.»

Balle ağır ağır, «Anladığım kadarıyla,» dedi. «Geçen yılki kadar çürük bir yapı kurdun yine. Anlattıklarının onda dokuzu tahmin.»

Bort homurdandı. «Saçma!»

Steen sordu. «Bu X dediğin de kim? X'in kim olduğunu bilmiyorsan, bu anlattıkların da bir işe yaramaz.» Nazik nazik esnerken, bir parmağını bükerek küçük beyaz dişlerini gizlemeye çalıştı.

Fife, «İçinizden hiç olmazsa biri önemli noktayı kavradı,» dedi. «Sorunun can alacak noktası X'in kimliği. Analizim doğruysa... o zaman X'in özelliklerini de sıralayabiliriz:

«Bir kere X buradaki Resmi Dairelerde tanıdıkları olan biri. Psişik Sonda uygulanmasını emredebiliyor. Güçlü bir şantaj kampanyasını başlatabileceğini sanıyor. Uzay-analizcisini Sark' tan Florina'ya rahatlıkla götürebiliyor. Florina'daki doktorun öldürülmesini sağlayabiliyor. Onun bir hiç olmadığı kesin. Aksine önemli biri o. X'in bir Büyük Efendi olduğu belli. Öyle değil mi?»

Bort yerinden kalktı. Başı birdenbire ortadan kaybolduğu için tekrar koltuğuna çöktü. Steen isteri krizi geçirebiliyormuş gibi tiz kahkahalar atmaya başladı. Rune'un gevşek yağ kıvrımlarının arasında yarı kaybolmuş olan gözlerinde acayip bir pırıltı belirdi. Balle ağır ağır başını salladı.

Bort haykırdı. «Uzay adına! Kimi suçluyorsun, Fife?»

«Henüz kimseyi suçlamıyorum.» Fife çok sakindi. «Özel olarak birinin üzerinde durduğum

yok. Olaya şu açıdan bakın. Biz beş kişiyiz. Sark'ta başka hiç kimse X'in yaptıklarını başaramazdı. Bunları yalnızca biz, beşimiz yapabilirdik. Bu kesin Şimdi, X beşimizden hangisi? Bir kere... bu ben değilim.»

Rune, Fife'a onu aşağı gördüğünü belirten bir tavırla baktı. «Tabii bu sözünü hemen kabul edeceğiz, öyle mi?»

Fife, «Kabul etmenize gerek yok,» diye homurdandı, «İçinizde X gibi davranması için hiçbir nedeni olmayan bir ben varım. X'in amacı Kirt endüstrisini kontrolü altına almak. Şu anda bu benim kontrolümde. Florina topraklarının üçte biri benim. Fabrikalarım, makine atölyelerim ve uzay gemisi filolarım var. Bunlar İçinizden birini ya da hepinizi bu iş alanından zorla atmaya yetecek kadar güçlü. Karmaşık bir şantaja başvurmama hiç gerek yok.» Hep bir ağızdan konuşan diğerlerini bastırmak için olanca sesiyle bağırıyordu. «Beni dinleyin! Hepinizin de bu yola başvurmak için önemli nedenleri var. Rune'unki en küçük kıta. En küçük holding. Bu durumdan hoşlanmadığını biliyorum. Hoşlanıyormuş gibi rol yapması gereksiz. Balle'ın ailesi hepimizinkinden eski. Bir zamanlar ailesi bütün Sark'ı yönetiyordu. Herhalde o da bunu unutmadı. Bort toplantılarda benim tarafımı tutmanıza ve istediğim gibi oy vermenize kızıyor. Bu yüzden kendi topraklarında adamlarını istediği gibi kırbaç ve silah zoruyla çalıştıramıyor. Steen'in pahalı zevkleri var! Vs. mali durumu bozuk. Tekrar bol para kazanmak istiyor. İşte böyle birçok neden. Kıskançlık. Aç gözlülük. Güçlü olma isteği. Paraya duyulan açlık. Saygınlık sorunu. Şimdi... X hanginizsiniz?»

Yaşlı Balle'ın gözlerinde birdenbire kin dolu bir pırıltı belirdi. «Bunu bilmiyor musun?»

«Bu önemli değil. Şimdi beni dinleyin. X bize o ilk mektubu yazdıktan sonra bir şeyin adamı korkuttuğunu söyledim. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? İlk toplantımız. Ben o sırada birlik olmamız gerektiğini savundum. X de buradaydı. X içimizden biriydi. İçimizden biri o. Hep birlikte hareket etmediğimiz takdirde başarısızlığa uğrayacağımızı biliyordu.

«Bizi yeneceğini sanıyordu. Çünkü kıta özerkliği konusundaki katı ideallerimiz yüzünden son ana kadar anlaşamayacağımızı sanıyordu. Hatta daha da sonrasına kadar. Ama o toplantıda yanıldığını anladı ve heyecan yatışıncaya kadar beklemeye karar verdi. Sonra tekrar harekete geçecekti.

«Ama o hâlâ yanılıyor. Yine de hep birlikte hareket edeceğiz. X içimizden biri olduğuna göre bunu başarabilmemizin bir tek güvenli yolu var. Kıta özerkliği sona erdi artık. Bu> hepimiz için de kaldıramayacağımız bir lüks. Çünkü X'in komploları ancak ekonomik açıdan yenildiğimiz ya da Trantor işe karıştığı takdirde sona erecek. Ben, yalnızca kendime güvenebiliyorum. Onun için de bu günden sonra birleşmiş bir Sark'ı ben yöneteceğim. Benimle beraber misiniz?»

Diğer Büyük Efendiler yerlerinden fırlamışlar, bağrışıyorlardı. Bort yumruğunu sallıyordu. Dudaklarının yanlarında hafif köpükler belirmişti. Fizik bakımından hiçbirinin de yapabileceği bir şey yoktu. Fife gülümsedi. Hepsi de bir kıta ötedeydiler. Fife masasının başında oturup, onların ağızlarından köpükler saçmalarını seyredebilirdi.

Fife, «Seçeneğiniz yok,» diye açıkladı. «İlk toplantımızdan sonra geçen bir yıl içerisinde hazırlıklarımı yaptım. Siz burada sessizce oturmuş konuşmamı dinlerken bana sadık adamlarım Uzay filosunu ele geçirdiler.»

Diğer Efendiler, «Vatana ihanet bu!» diye uludular.

Fife, «Kıta özerkliğine ihanet,» diye söylendi. «Sark'a sadakat!»

Steen, parmaklarını sinirli sinirli birbirlerine kenetledi. Kızılımsı bakır tırnakları bembeyaz cildi yüzünden daha koyu renkli duruyorlardı. «Ama suçlu olan X! X içimizden biri olsa bile, üçümüz suçsuz. Ben X değilim.» Kinci gözlerle etrafına bakındı, «X onlardan biri.»

«İçinizden suçsuz olanlar istedikleri takdirde hükümetimde görev alabilirler. Kaybedecek bir şeyleri yok.»

Bort avaz avaz bağırdı. «Ama kimlerin suçsuz olduğunu söylemiyorsun ki! X öyküsü yüzünden hepimizi de saf dışı edeceksin. Bu...» Soluğu kesildiği için sustu.

«Böyle bir şey yapacak değilim. Yirmi dört saat sonra X'in kim olduğunu öğreneceğim. Size bir şeyi açıklamadım. Sözünü ettiğim Uzayanalizcisi şimdi benim elimde.»

Derin bir sessizlik oldu. Efendiler birbirlerine soğuk, kuşku dolu bakışlarla baktılar.

Fife bir kahkaha attı. «İçinizden kimin X olduğunu düşünüyorsunuz. Tabii içinizden biri bunu biliyor. Bu kesin. Yirmi dört saat sonra bunu ben de öğreneceğim. Şunu unutmayın, baylar, hepiniz de çaresiz durumdasınız. Savaş gemileri benim elimde. İyi günler.» Eliyle diğerlerine çekilebileceklerini işaret etti.

Boşluğun derinliklerindeki yıldızların, önlerinden geçen bir gemi enkazı yüzünden vizi levhadan silindikleri gibi görüntüler de teker teker kayboldu.

En son Steen ayrıldı. Adam titrek bir sesle, «Fife,» dedi.

Fife başını kaldırdı. «Evet? Artık ikimiz yalnız olduğumuz için her şeyi itiraf mı edeceksin? X sen misin?»

Steen'in yüz hatları çılgınca bir korkuyla çarpıldı. «Hayır, hayır! Yani!.. Ben sadece sancı gerçekten ciddi olup olmadığını soracaktım. Yani şu kıta özerkliği filan konusunda. Ciddi misin?»

Fife duvardaki eski kronometreye baktı. «İyi günler.»

Steen inledi. Elini kontak koluna uzattı ve onun görüntüsü de ortadan kayboldu.

Fife orada taşlaşmış gibi hiç kımıldamadan oturuyordu. Toplantı sona ermiş, o telaşlı anlar geçmişti. Şimdi içi sıkılıyordu adamın. Hemen hemen dudaksız ağzı iri suratında bir yara izine benziyordu.

Fife'ın bütün hesapları şu gerçeğe dayanıyordu. Uzay-analizcisi deliydi ve Florina bir tehlikeyle karşı karşıya değildi. Ama bu deli yüzünden olmadık kalmamıştı. Fife, Y.U. Bürosundan Junz bir yıl boyunca bir deliyi arar mıydı, diye düşünüyordu. Bu bir peri masalı olsaydı, olayları bu kadar yakından izler miydi?

Fife bu düşüncelerinden kimseye söz etmemişti. Hatta bunu kendi kendisine açmaya bile cesaret edemiyordu pek. Ya Kirt dünyası yok olup gidecekse?

Florina'lı Sekreter koyarcasına yürüyerek Büyük Efendinin karşısında durdu. Sesi renksiz ve kuruydu. «Efendim!»

«Ne var?»

«Kızınızı getiren gemi Uzay limanına indi.» «Uzay-analizcisiyle köylü kadın güvendeler mi?»

«Evet, efendim.»

«Onları ben yokken sorguya çekmesinler. Ben oraya gidinceye kadar adamla kadının yanına hiç kimseyi sokmasınlar... Florina'dan haber var mı?»

«Evet, efendim. Kentli tutuklanmış. Onu da Sark'a getiriyorlarmış.»

ON ÜÇ

Alacakaranlık koyulaşırken uzay limanının ışıkları yandı. Sanki akşam güneşinin ışıkları buraya vurmuş gibi gözüküyordu. Bu aydınlık hiç değişmiyordu. Yukarı Kentteki diğer yat limanlarında olduğu gibi 9 numaralı alanda da her zaman gündüzdü. Florina ne kadar dönerse dönsün hep böyleydi. Tabii öğle güneşinin altında aydınlık daha belirli bir hal alıyordu. Ama bu da ışınların bir sapması sayılabilirdi.

Markis Genro günün sona erdiğini biliyordu. Limana girerken kentin renkli gece ışıklarını geride bırakmıştı çünkü. Bu ışıklar karanlık gökyüzünün altında pek parlak duruyorlar, ama etrafı gündüz gibi aydınlatmıyorlardı da.

Genro ana kapının hemen içerisinde durdu. Dev bir at nalı biçimindeki Uzay limanının onu fazla etkilemediği beliydi. Burada otuz altı hangar ve beş kalkış pisti vardı. Bu Uzay limanı Genro'nun bir parçasıydı sanki. Deneyimli her yatçının bir parçası olduğu gibi.

Genro ucunda gümüş bir Kirt parçası olan uzun, menekşe rengi bir sigara çıkararak dudaklarının arasına sıkıştırdı. Bunun ucunu avuçlarının arasına aldı. Nefes çekerken sigaranın ucunda da yeşil bir ateş belirdi. Sigara ağır ağır yanıyor, geride hiç kül bırakmıyordu. Genro zümrüt rengi dumanları burnundan çıkardı.

Sonra da, «Durum her zamanki gibi,» diye mırıldandı.

Yat Komitesinin bir üyesi çabucak Genro'nun yanma geldi. Ama sanki telaşlıymış gibi bir tavır takınmamaya da çalışmıştı. Arkasında yat kılığı vardı. Tuniğinin düğmelerinden birindeki küçük ve zarif harfler onun komite üyesi olduğunu açıklıyordu. «Ah, Genro! Neden durum her zamanki gibi olmasın?»

«Merhaba, Doty. Her taraf karmakarışık. Bu yüzden zeki bir çocuğun Uzay limanların kapatmaya kalkışacağını düşündüm. Ama neyseki öyle bir şey olmamış.»

Doty ciddileşti. «Biliyor musun, sonunda bunu yapabilirler. Son haberi duydun mu?»

Genro güldü. «Son haberle bundan bir öncekini birbirlerinden nasıl ayırt edebilirsin?»

«Eh... Yerli konusunda kesin kararın verilmiş olduğunu duydun mu? Yani katil hakkında?»

«Onu yakaladıklarını mı söylemek istiyorsun? Bunu duymadım.»

«Hayır, onu yakalamadılar. Ama artık katilin Aşağı Kentte olmadığını biliyorlar.»

«Öyle mi? Peki neredeymiş adam?»

«Yukarı Kentte. Burada.»

«Sahi mi?» Genro'nun buna inanamadığı belliydi. Gözleri önce irileşti, sonra kısıldı.

Doty biraz alındı. «Sahi ya! Bunu kesinlikle biliyorum. Devriyeler Kirt caddesinin üzerinde uçuşup duruyorlar. Kent Parkını sardılar. Merkez Arenasını koordinasyon noktası olarak kullanıyorlar. Bunların hepsi de doğru.»

«Şey, belki.» Genro bakışlarını hangarlardaki gemilerin üzerinde dolaştırdı. «Buraya iki aydan beri uğramadım sanırım. Limanda yeni gemiler var mı?»

«Hayır. Ah, evet Hjordesse'in 'Alevli Ok'u var.»

Genro başını salladı. «Ben onu gördüm. Baştan aşağı krom, başka bir özelliği de yok. Sonunda gemimin planlarını kendim çizmek zorunda kalacağım galiba. Bu da hiç hoşuma gitmeyecek.»

«Kuyruklu Yıldız V'i satacak mısın?»

«Ya satacak ya da parçalatacağım. Bu son modellerden bıktım. Fazla otomatik onlar. Otomatik yedekler, yörüngeyi hesaplayan kompüterler. Bütün bunlar bu sporu öldürüyor.»

Doty, «Biliyor musun,» dedi. «Diğerlerinin de aynı şeyleri söylediklerini duydum. İyi durumda eski bir model satışa çıkarıldığı takdirde bunu sana haber veririm.»

«Teşekkür ederim. Etrafta biraz dolaşabilir miyim?»

«Tabii dolaşabilirsin. İşine bak.» Doty gülümsedi. Elini sallayarak koşarcasına uzaklaştı.

Genro ağır ağır dolaşmaya başladı. Yarım kalan sigarası dudaklarının arasından sarkıyordu. Genç adam içinde gemi bulunan her hangarın önüne durdu ve tekneleri zekice inceledi.

26 numaralı hangarda ilgisi arttı. Alçak engelin üzerinden bakarak, «Efendi?» dedi. Nezaketle, sanki bir soru sorarmış gibi seslenmişti. Ama birkaç dakika süren bir beklemeden sonra tekrar seslendiğinde sesi eskisi kadar nazik değildi. Sanki bir emir veriyordu.

Ortaya çıkan Efendi insanı etkileyecek bir tip değildi. Bir kere arkasında yat kılığı yoktu. Sonra traş olmamıştı. Pek biçimsiz kepini modaya hiç uymayan bir biçimde kulaklarına kadar indirmişti. Kep neredeyse yüzünün yarısını örtecekti. Ayrıca şüphe uyandıracak bir biçimde, aşırı tedbirli davranıyordu.

Genç adam, «Ben Markis Genro'yum,» diye açıkladı. «Bu sizin tekneniz mi, efendim?»

«Evet, öyle.» Efendi, sinirli sinirli, ağır ağır konuşuyordu.

Genro onun bu haline aldırmadı. Başını arkaya atarak yatın hatlarını dikkatle inceledi.

İzmariti dudaklarının arasından çekerek bir fiskeyle havaya fırlattı. İzmarit çizdiği kavisin en yüksek noktasına erişemeden hafif bir ışık çıkararak ortadan kayboldu.

Genro, «Acaba içeri girmeme izin verir misiniz?» diye sordu.

Efendi kararsızca durakladı. Sonra yana çekildi.

Genro hangara girdi. «Teknede ne tip bir motor var, efendim?»

«Neden soruyorsunuz?»

Genro uzun boylu, esmer tenli, siyah gözlü bir gençti. Kısa kestirdiği saçları kıvırcıktı. Diğer Efendiden bir baş uzundu. Güldüğü zaman dudaklarının arasından beyaz, düzgün dişleri gözüküyordu. «Açıkçası satın almak için bir gemi arıyorum.»

«Yani bu tekneyle mi ilgileniyorsunuz?»

«Bilmiyorum. Tabii fiyat uygunsa buna benzer bir tekne almak isterim. Ama... kontrollere ve motorlara bakmama izin verir misiniz?»

Efendi sesini çıkarmadı.

Genro soğuk soğuk, «Nasıl isterseniz,» diyerek döndü.

Efendi, «Gemiyi satabilirim,» diye mırıldanarak ceplerini karıştırdı, «İşte, lisans burada.»

Genro, kâğıdın iki tarafına da böyle şeylerden çok iyi anladığını belirten bir tavırla çabucak baktı. Sonra da lisansı geri verdi. «Siz Deamone'musunuz?»

Efendi başını salladı. «Evet. İsterseniz gemiye girebilirsiniz.»

Genro büyük liman kronometresine bir göz attı. Yapay gündüz ışığında ışıltılı akrep ve yelkovanı pırıldayan kronometre akşamın ikinci saatinin başlamış olduğunu gösteriyordu.

«Teşekkür ederim. Bana yol gösterir misiniz?»

Efendi tekrar cebini karıştırdı ve ince şeritlere benzer anahtarlardan oluşan bir desteyi çıkardı. «Siz önden buyurun, efendim.»

Genro desteyi aldı. Anahtarlardaki kot işaretlerine bakarak 'geminin damgası'nı aradı. Efendi ona yardım etmeye çalışmadı.

Genro sonunda, «Sanırım bu,» diye mırıldanarak kısa rampadan ana kapının önündeki balkonumsu yere çıktı. Kapının sağındaki pek ince birleşme yerini inceledi. «Ama burada... Ah, şuradaymış.» Kapının diğer tarafına gitti.

Kapı sessizce, ağır ağır açıldı. Ve Genro karanlık gemiye girdi. Efendi de onu izledi. Kapı arkalarından kapanırken kırmızı giriş lambası otomatik olarak yandı. İç kapı açıldı. Oradan geçerlerken geminin içi birdenbire aydınlandı. Bütün beyaz ışıklar yanıyordu artık.

Myrlyn Terens'in hiçbir seçeneği yoktu. Çok gerilerde kalan o bazı seçenekleri olduğu zamanı hatırlamıyordu artık. Tam üç saat azapla Deamone'un gemisinin yakınında beklemişti. Çaresizdi. Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. O ana kadar bir şey olmamıştı. Zaten olacakların da tutuklanmasıyla sona ereceği kesindi.

Sonra gemiyi merakla süzen bu genç adam gelmişti. Onunla konuşmak bile çılgınlıktı. Bu kadar yakından Efendi rolünü sürdürmesi imkânsızdı. Ama orada beklemekle de bir şey olmayacaktı.

Hiç olmazsa gemide yiyecek vardı. Daha doğrusu olabilirdi. Bunun aklına daha önce gelmemiş olması acayipti.

Gemide gerçekten yiyecek vardı.

Terens, «Akşam yemeği saati yaklaşıyor,» diye mırıldandı. «Bir şeyler yemek ister misiniz?»

Genro omzunun üzerinden ona çabucak bir göz attı. «Belki biraz sonra. Teşekkür ederim.»

Terens ısrar etmedi. Genro'nun gemide dolaşmasına izin vererek sevinçle kapta kendi kendine ısınan etten ve selüloze sarılmış meyvalardan yedi. Bol bol su içti. Koridorda, mutfağın karşısında duş yeri vardı. Terens içeri girerek kapıyı kitledi. Çabucak yıkandı. O dar takkeyi geçici olarak bile çıkarmak onu rahatlattı. Yandaki küçük dolapta başka elbiseler de vardı. Bunlardan istediğini seçebilirdi.

Genro yanına döndüğü sırada Terens de kendisini biraz toplamıştı. Sark'lı genç, «Bu gemiyle uçuş yapmama izin verir miydiniz acaba?» dedi.

Terens kayıtsızca bir tavır takındı. «Buna bir itirazım yok. Bu modelin nasıl kullanılacağını biliyor musunuz?»

Gere hafifçe gülümsedi. «Öyle sanıyorum. Bilinen bütün modelleri kullanabileceğimi düşünerek kendi kendime övünüyorum. Her neyse... Kontrol kulesiyle bağlantı kurmak cüretini gösterdim. Boş bir havalanma pisti olduğunu söylediler. Ben kontrollere geçmeden önce yatçı lisansımı belki görmek istersiniz, İşte.»

Terens, tıpkı Genro'nun Deamone'un belgesine yaptığı gibi lisansa çabucak bir göz attı. «Kontroller sizin,» dedi.

Uzay gemisi uçmaya meraklı bir balina gibi hangardan ağır ağır çıktı. Dia manyetik gövdesi düzgün toprak alanın yedi santim yukarısındaydı.

Terens, Genro’nun kontrolleri ustalıkla, hiç duraklamadan kullanmasını seyretti. Sanki gemi genç Sark’lının dokunuşları altında canlandı. Genro düğmelere basarken limanın vizi-levhadaki küçük görüntüsü de hemen değişiyordu.

Gemi birdenbire durdu. Şimdi burnu kalkış pistine doğru dönmüştü. Dia manyetik alan teknenin burnuna doğru güçlenmeye başladı. Bu yüzden geminin burnu ağır ağır havaya kalktı. Pilot yeri değişen yer çekimini karşılamak için yalpa çemberlerinin üzerinde döndüğünden Terens bu durumun farkına varmadı neyse ki. Teknenin kıç flanşları pistteki uygun çukurlara haşmetle yerleşti. Şimdi tekne, burnu havaya doğru dikey vaziyette duruyordu.

Havalanma pistinin duralit örtüsü kayarak yerine girdi. Böylece ortaya nötrleştirilmiş tabaka çıktı. Hiper atomik motorların püskürtecekleri ilk enerji akımını bu tabaka emecekti.

Genro, kontrol kulesiyle anlaşılmaz bir şeyler konuştu. Sonra, «Kalkışa on saniye kaldı,» diye açıkladı.

Bir kuartz tüpteki gitgide yükselen ince kırmızı bir çizgi geçen saniyeleri gösteriyordu. Bu uca erişti ve ilk güç akımı geriye fışkırdı.

Terens’in vücudu ağırlaştı. Kentliyi bir güç sanki koltuğuna yapıştırdı. Birdenbire paniğe kapıldı genç adam, «Beğendiniz mi?» diye mırıldandı.

Hızlanma Genro’yu etkilememiş gibiydi. Adeta normal bir sesle, «Fena değil,» dedi.

Terens koltuğunda arkasına yaslanarak, baskıya rahatça katlanmaya çalıştı. Gözlerini vizi-levhaya dikmişti. Onunla düşmanları arasındaki atmosfer ortadan kaybolurken vizi-levha parlaklaştı. Terens’in cildine sürünen Kirt kumaş terden ıslanmış ve buz gibi olmuştu.

Artık uzaya açılmışlardı. Genro gemiyle çeşitli denemeler yapıyor, hızı arttırıyordu. Terens’in hızlandıklarını anlaması imkânsızdı. Ama yatçı ince, uzun parmaklarını kontrol düğmelerinin üzerinde sanki bunlar bir müzik aletinin tuşlarıymış gibi dolaştırırken yıldızların vizi-levhada birbirlerini izlediklerini görüyordu. Sonunda vizi-levhanın berrak yüzeyini bir kürenin turuncu, şişman bir parçası doldurdu.

Genro, «Hiç fena değil,» dedi. «Geminize iyi baktırıyorsunuz, Deamone. Küçük ama yeterli.»

Terens kelimeleri dikkatle seçerek, «Herhalde hızını ve sıçrama kapasitesini de denemek istersiniz,» diye cevap verdi. «Arzu ediyorsanız bunu yapabilirsiniz. Benim bir itirazım yok.»

Genro başını salladı. «Pekâlâ. Nereye gidelim? Örneğin...» Bir an durakladı. «... Sark'a gidelim mi?»

Terens’in solukları sıklaştı. Böyle bir yanıt bekliyordu. Kentli az kalsın sihirli bir dünyada yaşamaya başladığına inanacaktı. O istemeden de bir güç onu belirli bir biçimde hareket etmeye zorluyordu. Onu bütün bunlara ‘şeylerin’ değil de kaderin neden olduğuna inandırmak hiç zor

değildi. Çocukluğunu Efendilerin yerliler arasında yaşattıkları efsaneleri dinleyerek geçirmişti. Ve böyle bir inançtan kurtulmak pek kolay değildi. Kafası gitgide çalışmaya başlayan Rik, Sark'taydı. Oyun henüz sona ermiş sayılmazdı.

Terens deli gibi, «Neden olmasın, Genro?» diye bağırdı.

Genro, «Pekâlâ,» dedi. «Hedefimiz Sark,»

Gemi hızlanırken Florina'nın vizi-levhadaki görüntüsü yana kayarak kayboldu. Onun yerini yıldızlar aldı.

Genro, «Florina'dan Sark'a ne kadar zamanda gidiyorsunuz?» diye sordu.

Terens, «Bir rekor kırdığımı söyleyemem,» diye mırıldandı. «Ortalama...»

«O halde yolu altı saatten daha kısa bir sürede aştınız.»

«Evet, bazen...»

«Bu süreyi beşe indirmeye çalışmama bir itirazınız var mı?»

«Hayır.»

Sıçrama yapabilmek için yıldız-kitlesinin uzay dokusunu çarpıtamayacağı kadar uzakta bir yere erişmek saatler aldı.

Terens uyumamaya çalışıyordu. Bu işkenceden farksızdı onun için. Uyumadığı ya da pek az uyuduğu üçüncü geceydi bu. Heyecanla dolu günler de uykusuzluğunu daha kötü bir hale sokuyordu.

Genro bir ara ona yan yan baktı. «Neden yatıp uyumuyorsunuz?»

Terens, yüzünün sarkan kaslarını zorlayarak canlı, neşeli bir tavır takınmaya çalıştı. «Uykum yok canım. Hiç yok.» Sonra birdenbire uzun uzun esnedi. Genro'ya özür dilermiş gibi gülümsedi.

Sark'lı yatçı tekrar kontrollere döndü. Terens'in gözlen camlaştı.

Uzay gemilerindeki koltuklar çok rahattı. Gerekliydi bu. Koltukların hızlanma sırasında yolcuları desteklemeleri şarttı. Yorgun olmayan bir insan bile bu koltuklarda otururken kolaylıkla, tatlı bir uykuya dalabilirdi. O sırada cam kırıklarının üzerinde bile uyuyacak durumda olan Terens birdenbire dalıp gitti.

Kentli saatlerce uyudu. Hayatında bu kadar derin derin, rüya görmeden hiç uyumamıştı.

Hiç kımıldamıyordu. Genro başındaki takkeyi çıkardığı zaman da kımıldamadı. Hâlâ düzgün soluklar alıyor ve uyuyordu.

*

Terens sersem sersem, ağır ağır uyandı. Uzun birkaç dakika nerede olduğunu anlayamadı. Kendisini köydeki evinde sanıyordu. Gerçeği, olanları yavaş yavaş hatırladı.

Sonunda hâlâ kontrollerin başında olan Genro'ya gülümseyerek, «Uyuyup kalmışım,» dedi.

«Öyle oldu sanırım. İşte Sark!» Genro başıyla vizi-levhadaki büyük beyaz hilali işaret etti.

«Sark'a ne zaman ineceğiz?»

«Bir saat kadar sonra.»

Terens artık iyice kendisine geldiği için Genro'nun tavırlarında hafif bir değişiklik olduğunu sezdi. Sark'lı gencin elindeki çelik rengi şeyin bir iğne tabancanın zarif namlusu olduğunu fark ettiği zaman âdeta şok geçirdi. Sanki başından aşağı bir kova buzlu su dökmüşlerdi.

Terens ayağa fırlayarak, «Ne oluyor...» diye başladı.

Genro dikkatle, «Otur,» dedi. Öbür elinde takke vardı.

Terens elini başına götürdü ve parmakları kızılımsı saçlarını yakaladı.

Genro başını salladı. «Evet. Durum meydanda. Sen bir yerlisin.»

Terens gözlerini Sark'lıya dikti ama bir şey söylemedi.

Genro ekledi. «Tabii zavallı Deamone'un gemisine binmeden önce bile senin bir yerli olduğunu biliyordum.»

Terens'in ağzı sanki pamuk yutmuş gibi kupkuru kesilmişti. Gözleri alev alev yanıyordu. Tabancanın küçücük, öldürücü namlusuna bakıyor ve o ani, sessiz ışığın belirmesini bekliyordu. Oyunu buraya kadar getirmişti. Buraya kadar. Ama sonunda kumarı kaybetmişti.

Genro'nun acelesi yok gibiydi. İğne silahı kesin bir tavırla tutuyor ve ağır ağır konuşuyordu. «Temeldeki hatan organize bir polis gücünü sonsuza kadar atlatabileceğini düşünmen oldu. Kentli. Eğer kurban olarak zavallı Deamone'u seçmeseydin, bu bakımdan belki yine de başarıya erişirdin.»

Terens boğuk bir sesle, «Onu ben seçmedim,» diye karşılık verdi.

«O halde buna 'şans' diyelim. Alstare Deamone, on iki saat kadar önce Kent Parkında karısını bekliyordu Karısıyla orada buluşmasının nedeni yalnızca romantik duygulardı. Çünkü ilk kez o yerde karşılaşmışlardı. Ondan sonra da tanışmalarının her yıldönümünde orada buluşmaya başlamışlardı. Genç kocalarla karıları arasında böyle romantikçe şeyler olur. Bunların öyle orijinal bir yanları da yoktur. Tabii Deamone seçtiği yerin tenhalığı yüzünden bir katil için uygun

bir kurban sayılabileceğini hiç düşünmüyordu. Yukarı Kentte böyle bir şey olacağı kimin aklına gelirdi ki? Normal koşullarda cinayet ancak günler sonra anlaşılırdı. Ama Deamone'un karısı cinayetten hemen sonra oraya erişti. Kocasının açıklıkta olmayışı onu şaşırttı. Kocası, biraz geciktiği için öfkeyle çıkıp gidecek bir insan değildi. Genç kadın çoğu zaman randevularına geç kalıyordu zaten. Kocası da bunu biliyordu. Kadın bu yüzden kocasının kendisini mağaralardan birinde beklediğini düşündü.

«Aslında Deamone onu 'mağaraları'nın önünde beklemişti. Katilin kurbanına saldırdığı yere en yakın olan mağara da buydu. Katil, Deamone'u sürükleyerek o mağaraya götürmüştü. Kadın mağaraya girdi ve... Onun ne bulduğunu biliyorsun. Zavallı durumu, Gü-Bü. yoluyla Devriyelere bildirmeyi başardı. Ama şok ve geçirdiği sinir krizi yüzünden sözlerinin yarısı anlaşılmıyordu.

«Neler hissettiğini öğrenmek isterim, Kentli? Bir insanı soğukkanlılıkla öldürdün. Ve karısı cesedi, onlar için çok mutlu anılarla dolu bir yerde buldu.»

Terens neredeyse boğuluyordu. Öfke ve çaresizlik yüzünden gözlerinin önünde kızıl bir perde belirmişti sanki. Kısık bir sesle, «Siz Sark'lılar da milyonlarca Florina'lıyı öldürdünüz,» diye hatırlattı. «Kadınları. Çocukları. Bizi sömürerek zengin oldunuz. Bu yat...» Daha fazlasını söyleyemedi.

Genro, «Deamone dünyaya geldiği sırada durum böyleydi,» dedi. «Bütün bunlardan onu sorumlu tutamazsın. Sen Sark'ta doğmuş olsaydın ne yapardın? Malını mülkünü dağıtıp, gidip Kirt tarlalarında mı çalışırdın?»

Terens kıvranıyordu. «İyi ya, beni öldür öyleyse! Ne bekliyorsun!»

«Acelem yok. Anlatacaklarımı bitirmem için bol zamanımız var. Aslında cesedin de, katilin de kimliği konusunda kesin bir şey söyleyemiyorduk. Ama kurbanın Deamone, katilin de sen olduğunu tahmin ettik. Yerinde bir tahmindi bu. Cesedin yakınındaki küllerden Devriye üniformasını yakmış olduğun anlaşılıyordu. Bu yüzden senin Sark'lı rolüne girdiğini anladık. Deamone'un yatına binmeye çalışacağını düşündük. Bizim budalalıklarımızı fazla önemsemmemelisin, Kentli.

«Tabii olay hâlâ karmaşıktı. Sen çaresiz kalmış, köşeye kıstırılmış bir adamdın. Bu öğrendiklerimiz izini bulmamız için yine de yeterli değildi. Ayrıca silahlıydın ve kıstırıldığın an intihar edeceğin de kesindi. Biz, senin kendini öldürmeni istemiyorduk. Sark'ta seni istiyorlardı. Hem de capcanlı ve sapasağlam bir halde.

«Bu benim bakımımdan nazik bir durumdu. Gü-Bü'yü bu işi tek başıma halledebileceğim, seni zorluk ya da gürültü çıkmadan Sark'a götürebileceğim konusunda ikna etmem gerekiyordu. Şu anda bunu başarmak üzere olduğumu her halde sen de itiraf edersin.

«Açıkçası başlangıçta aradığımız adam olmadığından kuşkulandım. Yat limanına arkanda

sıradan bir iş elbisesiyle gelmiştin. Bu inanılmayacak kadar terbiyesizce bir davranıştı. Ben

bir insanın arkasında uygun kıyafet olmadan bir yatçı rolü oynamaya kalkışacağını sanmıyordum. Seni şaşırtmaca yapmak için yolladıklarını düşündüm. Aradığımız adam başka tarafa kaçarken özellikle seni tutuklamamızı sağlayacağın sonucuna vardım. Bu kararsızlığım yüzünden seni başka yollardan denemeye çalıştım. Geminin anahtarını ters tarafa sokmaya kalktım. Şimdiye kadar yapılan gemilerin kapılarının hiçbiri sağdan açılmaz, her zaman soldan açılır. Hatam seni şaşırtmadı. Hiç şaşırtmadı. Sonra sana gemiyle Sark'a altı saatte gidip gitmediğini sordum. Bazen bunu başardığını söyledin. Bu olağanüstü bir şeydi. Rekor süresi dokuz saatten biraz fazladır.

«Sonunda senin şaşırtmaca için gönderilmiş biri olmadığına karar verdim. Yatçılık konusunda hiç bilgin yoktu. Bu da normaldi. Yani sen aradığımız katil olabilirdin. Artık uykuya dalmanı beklemekten, silahını almaktan ve seni uygun bir tabancayla tehdit etmekten başka yapılacak bir şey yoktu. Yüzünden uyumaya çok ihtiyacın olduğu anlaşılıyordu. Takkeni aslında sırf merakım yüzünden çıkardım. Kızılımsı saçlarla Sark kılığının nasıl duracağını görmek istiyordum.»

Terens gözlerini iğne tabancadan ayırmıyordu. Belki de Genro, Kentlinin çene kaslarının kabardıklarını farketti. Belki de Terens'in kafasından geçenleri tahmin etti.

«Bana saldırsan bile seni yine de öldürmekten kaçınmam gerekiyor,» diye ekledi. «Seni kendimi savunmak için bile öldüremem. Ama bunun seni üstün duruma getirdiğini de sanma. Kımıldarsan, bacaklarını kavururum.»

Terens'in bütün gücü kesildi. Avuçlarını alnına dayayarak kaskatı kesilmiş gibi öyle oturdu.

Genro usulca sordu. «Bütün bunları sana neden anlattığımı biliyor musun?»

Terens sesini çıkarmadı.

Sark'lı «Bir kere, acı çektiğini görmek hoşuma gidiyor,» diye açıkladı, «Ben katillerden hoşlanmam. Hele Sark'lıları öldüren yerlilerden hiç. Bana seni onlara sağ salim teslim etmemi bildirdiler. Ama emirler arasında bu yolculuğun senin için hoş geçmesini sağlamamla ilgili bir şey yoktu. Sonra durumu iyice kavraman da gerekiyor. Çünkü Sark'a indikten sonra her şey sana bağlı olacak.»

Terens başını kaldırdı. «Ne?»

«Gü-Bü. seni getirdiğimi biliyor. Florina'daki Gü-Bü. Şubesi bu gemi atmosferden çıkar çıkmaz durumu hemen Sark'taki merkeze bildirdi. Bu kesin. Ama sana Gü-Bü'yü bu işi tek başıma halledebileceğime inandırmam gerektiğini söyledim. Bunu başarmış olmam da bütün durumu değiştiriyor.»

Terens çaresizce, «Ne demek istediğini anlayamıyorum,» diye mırıldandı.

Genro sakin sakin karşılık verdi. «Sana, 'onların' seni Sark'a götürmemi, 'onların' seni

capcanlı ve sapasağlam görmek istediklerini söyledim. 'Onlar’dan kastım Gü-Bü. değil. Trantor!»

ON DÖRT

Selim Junz sakin bir insan değildi. Bir yıl süren hayal kırıklıkları onun sakin bir insan olmasını da sağlamamıştı tabii. Kafasının temelleri sarsılırken rahat rahat oturup şarabını yudumlayamazdı. Kısacası o Ludigan Abel gibi değildi.

Junz, öfkeyle, «Trantor'un haberalma sistemi bana vız gelir,» diye haykırıyordu. «Sark'ın Y.U. Bürosunun bir üyesini kaçırıp hapsetmeye hiç hakkı yok!»

Bilginin bağırıp çağırması sona erdiği zaman Ludigan Abel sadece, «Bence geceyi burada geçirmen daha iyi olur. Doktor,» dedi.

Junz buz gibi bir tavırla, «Yapacak daha önemli işlerim var,» diye homurdandı,

Abel, «Orası muhakkak, dostum,» dedi. «Ama adamlarımı kavurarak öldürüyorlar. Bu da Sark'ın fazla cüretlendiği anlamına gelir. Gece sona ermeden kazaya uğrayabilirsin. Bu geceyi sabırla geçirelim. Bakalım yeni gün neler getirecek.»

Junz, hiçbir şey yapmadan hareketsiz oturulamayacağını söyleyerek itiraz etti ama bunun da bir yararı olmadı. Abel, sükûnetini hiç bozmadan, o kayıtsız tavırlarını kaybetmeden birdenbire sağırlaşıverdi. Junz'u kesin bir nezaketle bir odaya götürdüler.

Bilimadamı yatağa girerek ışıklı tavandaki freske baktı. Fresk Lenhaden'in Arcturus Aylarının Savaşı adlı eserinin oldukça başarılı bir kopyasıydı, Junz, uyumayacağını biliyordu. Sonra burnuna pek hafif bir gaz kokusu geldi. Somnin adlı gazın kokusu. Ve adam birdenbire uykuya daldı. Beş dakika sonra şiddetli bir hava akımı odadaki uyuşturucuyu süpürüp götürdü. Ama Junz'a sekiz saat rahat rahat uyumasını sağlayacak kadar gaz verilmişti.

Junz, şafağın o soğuk, sönük ışığında uyandı. Gözlerini kırpıştırarak başucunda duran Abel'e baktı. «Saat kaç?»

«Altı.»

«Ulu Uzay adına!» Bilgin etrafına baktı, sonra örtünün altından kemikli bacaklarını uzattı. «Erken kalkmışsın!»

«Uyumadım ki.»

«Ne?»

«Emin ol uykusuzluğun etkisini de görüyorum. Artık anti-somnin de beni gençliğimdeki gibi etkilemiyor.»

Junz mırıldandı. «Bir dakika...»

Bilginin sabah hazırlıkları o gün gerçekten sadece bir dakika sürdü. Tekrar odaya girdiği zaman tuniğinin kemerini takıyordu. Sonra mıknatıslı dikişi düzeltti.

Abel'e bakarak, «E?» dedi. «Gece uyumamışsın. Beni de altıda kaldırdın. Herhalde bana söylemen gereken önemli bir şey var.»

«Haklısın. Haklısın.» Abel, Junz'un boş yatağına oturdu ve başını arkaya atarak gülmeye başladı. Kahkahaları hafif ama tizdi. Ağzı iyice açılmış ve dişleri ortaya çıkmıştı. Bu hafifçe sarı, güçlü plastik dişler büzülmüş diş etlerine hiç uymuyordu. «Affedersin, Junz... Açıkçası pek kendimde değilim. Uyanık kalmak için aldığım ilaç beni biraz sarhoş etti. İçimden Trantor'a yerime genç birini yollamasını bildirmek bile geçiyor.»

Junz, «Ah, galiba Uzay-analizcimin Sark'lıların elinde olmadığını öğrendin,» dedi. Sesinde hem alay hem de umut vardı.

«Hayır. Analizci onların elinde. Çok üzgünüm ama gerçek bu. Korkarım neşemin sebebi gizli ağlarımıza bir şey olmaması.»

Junz, Ağların kahrolsun, diye bağırmak istedi ama kendisini tuttu.

Abel konuşmasını sürdürdü. «Khorov'un ajanlarımızdan biri olduğunu bildikleri kesin. Florina'daki diğer adamlarımızı da biliyorlar belki de. Ama onlar önemsiz insanlar. Sark'lılar da bunu biliyorlar ve onları göz hapsinde tutmakla yetiniyorlardı.»

Junz hatırlattı. «Ama bir ajanını öldürdüler.»

Abel, «Öldürmediler,» diye düzeltti. «Ajanımı öldüren Uzay-analizcisinin yanındaki dostlarından biri. Adam Devriye kılığına girmişti ve silahı da o kullandı.

Junz şaşırdı. «Anlayamadım.»

«Bu karışık bir öykü. Birlikte kahvaltı edelim mi? Çok acıktım.»

Kahvelerini içerlerken Abel son otuz altı saatin öyküsünü anlattı.

Junz bayağı sersemledi. Yarısı dolu kahve fincanını masaya bıraktı. Ondan sonra da buna elini sürmedi. «Gemilerin içinde bula bula o gemiyi bulmuşlar. Ama belki de onların gemide olduklarını fark etmediler. Gemi limana inerken onları karşılamaları için birilerini gönderirsen...»

«Püf! Seninkinin boş bir umut olduğunu biliyorsun. Modern bir gemide fazla vücut ısısı hemen fark edilir.»

«Belki bu gözlerinden kaçmıştır. Aletler yanılmazlar. Ama insanlar için aynı şey söylenemez.»

«Boşuna umutlanıyorsun. Buraya bak. Uzayanalizcisinin bindiği gemi Sark'a yaklaştığı sırada Fife Efendisinin diğer Büyük Efendilerle bir toplantı yaptığını öğrendim. Bu haberi veren kaynak sağlam. Aslında bu kıtalararası toplantılar pek ender yapılır. Bir rastlantı mı bu?»

«Bir Uzay-analizcisi yüzünden kıtalar arası bir toplantı mı yapıldı?»

«O kendi başına önemli olmayabilir. Ama biz onu önemli bir hale soktuk. Y.U. Bürosu analizciyi bir yıldan beri dikkati çekecek bir inat ve ısrarla arıyordu.»

Junz ısrarla, «Y.U.B., değil ben,» diye düzeltti. «Ben hemen hemen resmi olmayan bir biçimde çalışıyordum.»

«Efendiler bunu biliyorlar. Onlara bu gerçeği açıklasan da inanmazlar. Sonra Trantor da olayla ilgileniyordu.»

«Ben istediğim için.»

«Efendiler bunu da bilmiyorlar ve böyle bir şeye de inanmazlar.»

Junz ayağa kalktı. İskemlesi kendiliğinden masadan uzaklaştı. Bilgin ellerini arkasında kenetleyerek halının üzerinde dolaşmaya başladı.

Bir aşağı bir yukarı. Bir aşağı bir yukarı. Zaman zaman aksi aksi Abel'e bakıyordu.

Abel, sakin sakin fincanına tekrar kahve doldurdu.

Junz, «Bütün bunları nereden biliyorsun?» dedi.

«Bütün bunlar?»

«Her şeyi. Uzay-analizcisinin gemiye nasıl ve ne zaman saklandığını. Kentlinin nasıl ve ne zaman yakalanmaktan kurtulduğunu. Niyet.in beni kandırmak mı?»

«Sevgili Dr. Junz!»

«Adamlarının benimle bir ilişkileri olmadan Uzay-analizcisini aradıklarını söyledin. Dün gece ortada dolaşmamamı sağladın. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorsun.» Junz birdenbire gece burnuna gelen Somnin korkusunu hatırladı.

«Doktor, dün geceyi bazı ajanlarımla devamlı bağlantı halinde geçirdim. Yaptıklarım ve öğrendiklerimi 'çok gizli' diye tanımlayabiliriz. Evet, ortada dolaşmaman ama güvende de olman gerekiyordu. Demin sana açıkladıklarımı dün gece ajanlarımdan öğrendim.»

«Bunları öğrenebilmen için Sark Hükümetinde bile casusların olması gerekir.»

«Eh, tabii.»

Junz hızla Elçiye doğru döndü. «Yapma...»

«Bu seni şaşırtıyor mu? Sark, Hükümetinin sağlamlığı ve halkının sadakatiyle ün yapmıştır. Bunun nedeni çok basittir. En fakir bir Sark'lı bile Florina'lılara oranla soylu sayılır. Ve kendisini kitleleri yöneten tabakadan biri saymak yanılgısına düşer.

«Ama şunu da düşün: Sark, Galaksideki dünyaların çoğunun sandıkları gibi bir milyarderler gezegeni değildir. Bir yıldan beri burada yaşadığına göre bu durumu senin de anlamış olman gerekir. Sark'lıların yüzde sekseninin hayat standardı diğer dünyalarda yaşayan insanlarınkine eşittir. Ve bu Florina standartlarından pek de yüksek bir şey sayılmaz. Bu dünyada her zaman küçük bir grubun lüks içinde şahane bir hayat sürmesine kızacak Sark'lılar her zaman olacak. Ve ben de onlardan yararlanacağım

«Sark hükümetinin en zayıf noktası yüz yıllardan beri yalnızca Florina'da ayaklanma olabileceğini düşünmesidir. Bu yüzden kendi vatandaşlarını izlemeyi akıl edemez.»

Junz, «Bu önemsiz Sark'lılar,» dedi. «Onların varlıklarını kabul etsek bile, senin işine fazla yaramazlar ki.»

«Tek tek öyle. Ama bir arada daha önemli kimselerimiz için yararlı birer araç görevi yapıyorlar. Aralarında son iki yüz yıldan ders alan soylular da var. Onlar Trantor'un sonunda bütün Galaksiye hâkim olacağına inanıyorlar. Bence böyle düşünmekte de haklılar. Hatta bu yüksek tabakadan insanlar Trantor'un bütün Galaksiyi onların sağlığında ele geçireceğini de düşünüyorlar. Onun için de daha şimdiden kazanacak tarafa geçmeye çalışıyorlar.»

Junz yüzünü buruşturdu. «Bu sözlerinle yıldızlararası siyasetin çok kirli bir oyun olduğunu açıklıyorsun.»

«Aslında öyle. Ve pislikten hoşlanmamak da bunu ortadan kaldırmaz. Tabii bunun her yanının da kirle kaplı olmadığını söylemeliyim. İdealistleri düşün. Bize yardıma çalışan birkaç Sark'lı Hükümet görevlisini düşün. Onlar bunu kendilerine para ya da güç vaat edildiği için yapmıyorlar. Bizim için çalışmalarının nedeni birleşmiş bir Galaksi hükümetinin bütün insanlık için çok daha iyi olacağına ve böyle bir şeyi ancak Trantor'un sağlayabileceğine dürüstçe inanmaları. Onlardan biri Sark'ın Güvenlik Bürosunda çalışıyor. En iyi adamlarımdan biri o. Ve o şu anda Kentliyi Sark'a getiriyor.»

Junz, «Ama Kentlinin tutuklandığını söyledin,» dedi.

«Evet, onu Gü-Bü. tutukladı. Ama benim adamım da Gü-Bü'den ve o bana çalışıyor!» Abel bir an huysuzlaşarak kaşlarını çattı. «Tabii bu olaydan sonra bana eskisi kadar yararlı olamayacak. Kentlinin kaçmasına yardım ettiği an en iyi olasılıkla onu önemsiz bir göreve verecekler, en kötü olasılıkla da hapse atacaklar. Ah, neyse!»

«Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Bunu ben de pek bilmiyorum. Önce Kentlimizi ele geçirmemiz şart. Adamın onu sağ salim uzay limanına kadar getireceğinden eminim. Ama ondan sonra olacaklar...» Abel omzunu silkti. Yüzünün yaşlı derisi elmacık kemiklerinin üzerinde gerilerek parşömene benzer bir görünüş aldı. Elçi bir an durduktan sonra ekledi. «Tabii Efendiler de Kentliyi bekliyorlar. Florina'lının ellerinde olduğunu sanıyorlar. Kentli ya bizim pençemize düşecek, ya da onların. O zamana kadar başka bir şey olmayacak.»

Ama Abel bu bakımdan yanılıyordu.

Bütün Galakside yabancı Elçiliklerin bulunduğu küçük alanlar onların devletine ait sayılıyordu. Genellikle bu umut dolu bir istekten, ileri gitmiyordu. Ancak Elçiliğin temsil ettiği dünya güçlü olduğu takdirde bu hakka saygı gösteriliyordu. Yani pratikte sadece Trantor Elçiliği ve Elçisi bağımsızdı.

Trantor Elçiliğine ait topraklar hemen hemen bir buçuk kilometre kareydi. İçeride Trantor üniforması giymiş ve İmparatorluk işaretini takmış silahlı nöbetçiler dolaşıyordu. Hiçbir Sark'lı davet edilmedikçe buraya giremezdi. Hele silahlı bir Sark'lı kapıdan içeriye adımını bile atamazdı. Tabii Trantor'lu nöbetçiler ve İmparatorluk silahları bir tek Sark zırhlı alayının azimli saldırısına ancak iki-üç saatten fazla karşı koyamazdı. Ama bu küçük grubun gerisinde bir milyon dünyanın gücünü misilleme için organize edebilecek müthiş bir devlet vardı.

Onun için kimse Trantor Elçiliğine ilişmiyordu.

Elçilik Trantor'la doğrudan doğruya bağlantı halindeydi. Trantor'luların Sark giriş ve çıkış limanlarından geçmelerine de gerek yoktu. 'Gezegen uzayı'yla 'bağımsız uzay'ın arasındaki sınırı belirleyen yüz elli kilometrelik yüksekliğin hemen dışında bekleyen bir Trantor ana gemisinden çıkan, fazla güç harcamadan atmosferde yolculuk yapabilmeleri için pervaneleri bulunan küçük ciro tekneler yarı kayarak,, yarı motorlardan yararlanarak Elçilik topraklarındaki küçük limana iniyorlardı.

Ama şimdilik Elçilik limanının yukarısında beliren ciro gemi Trantor'dan değildi. Elçilikte beklendiği de yoktu. İmparatorluğun silahlarına istenmeye istenmeye, somurtkanca başvuruldu. Bir iğne top, kırışık namlusunu gökyüzüne doğru çevirdi. Güç perdeleri yükseldi.

Radyo mesajları alınıp verilmeye başlandı. Yukarıya doğru inatçı sözler yükseldi. Yukarıdan aşağıya doğru ise telaşlı kelimeler kaydı.

Teğmen Camrum aygıttan başını kaldırdı. «Bilemiyorum... İnmesine izin vermediğimiz takdirde gemisinin iki dakika sonra havaya uçurulacağını iddia ediyor. Elçiliğe sığınmak istiyor.»

Yüzbaşı Elyut tam o sırada içeri girmişti. «Tabii ya! Ondan sonra Sark, siyasete karıştığımızı iddia eder. Trantor bir sorun çıkarmak istemediği takdirde de bir jest olarak beni ve seni cezalandırır. Kim bu adam?»

Teğmen bir hayli öfkeliydi. «Söylemek istemiyor! Elçiyle konuşmak için ısrar ediyor. Ne

yapmam gerektiğini siz bana söyleyin, Yüzbaşım.»

Kısa dalga alıcısından önce cızırtılar yükseldi. Sonra da sinirli bir ses duyuldu. «Orada kimse var mı? Ben limana iniyorum, işte o kadar. Yani! Bir dakika daha beklemem imkânsız!» Ses adeta bir ciyaklamayla sona erdi.

Yüzbaşı, «Ulu Uzay,» dedi. «Ben bu sesi tanıyorum. Onun limana inmesine izin verin! Sorumluluk benim!»

İlgililere emirler verildi. Ciro gemi diklemesine indi. Gerekenden daha büyük bir hızla hem de. Bunun nedeni kontroldeki adamın hem deneyimi olmaması, hem de paniğe kapılmasıydı. İğne top hâlâ gemiye doğru çevriliydi.

Yüzbaşı direkt hatla Abel'le görüştü. Elçilikte acil durum ilan edildi. İlk geminin alana inmesinden sonra havada Sark tekneleri belirdi. Filo bu tehdit dolu nöbeti iki saat sürdürdü sonra uzaklaştı.

Abel, Junz ve yeni gelen adam yemek masasındaydılar. Abel, dutumun acayipliğine karşın kayıtsız bir ev sahibi tavrı takınmıştı. Ve aradan saatler geçmiş olmasına rağmen bir Büyük Efendinin neden sığınma hakkı istediğini sormamıştı.

Junz onun kadar sabırlı değildi. Abel’e usulca, «Uzay adına!» diye fısıldadı. «Onu ne yapacaksın?»

Elçi, bilgine gülümsedi. «Hiçbir şey yapmayacağım. Hiç olmazsa Kentlimi ele geçirip geçirmediğimi anlayıncaya kadar. Masaya fiş atmadan önce elimde hangi kâğıtların olduğunu bilmek isterim. Ne de olsa o kalkıp bana geldi. Beklemek kendisini daha da sarsar.»

Bu bakımdan haklıydı. Efendi iki kez çabuk çabuk anlatmaya başladı. Her seferinde de Abel, «Aziz Efendi,» dedi. «Boş mideyle ciddi konuları konuşmak hiç de hoş değil.» Nazik nazik gülümseyerek diğer yemekleri istedi.

Şarap içerlerken Efendi yeniden çabaladı. «Herhalde Steen kıtasından neden ayrıldığımı öğrenmek istiyorsunuz...»

Abel, «Açıkçası bir neden düşünemiyorum,» diye itiraf etti. «Steen Efendisinin Sark gemilerinden kaçması için ne sebep olabilir?»

Steen dikkatle bir Elçiyi bir Junz’u inceliyordu. Ufak tefek adamın soluk renkli, zayıf yüzünün çizgileri gerilmişti. Kendince bir şeyleri hesaplamaya çalışıyordu. Uzun saçları kısım kısım ayrılarak dikkatle taranmış ve küçük klipslerle tutturulmuştu. Efendi başını oynattığı zaman bu klipsler birbirlerine sürünerek hışırdıyorlardı. Sanki böylece Steen’in son modaya uyarak saçlarını kestirmediğine dikkati çekmeye çalışıyorlardı. Efendinin cildinden ve elbisesinden hafif bir esans kokusu yükseliyordu.

Abel, Junz'un dudaklarının gerildiğinin ve bilimadamının usulca kendi kısa kıvırcık saçlarına dokunduğunun farkındaydı. Alayla, Steen her zamanki gibi allıklı yanakları ve bakıra boyalı tırnaklarıyla çıka gelseydi Junz kimbilir ne yapardı, diye düşündü.

Steen, «Bugün kıtalararası bir toplantı yapıldı,» diye açıkladı.

Abel, «Sahi mi?» dedi.

Steen toplantıda olanları anlatırken Elçi onu ifadesiz bir yüzle dinledi.

Steen öfkeyle «Ve yirmi dört saatimiz var,» diye sözlerini bitirdi. «Saat şimdi on altı. Yani!»

Efendinin monoloğu sırasında heyecanı gitgide artmış olan Junz, bağırdı. «Ve siz X'siniz! Fife sizi yakaladığı için buraya geldiniz. İşte bu çok iyi. Abel, işte Uzay-analizcisinin kimliğini kanıtlayan bir tanık. Uzmanımı vermelerini sağlamak için ondan yararlanabiliriz.»

Steen tiz sesiyle Junz'un güçlü baritonunu bastırmaya çalıştı. «Ah, yapmayın! Yapmayın! Siz çıldırmışsınız! Susun! Bırakın da ben konuşayım. Siz... Ekselans bu adamın adını hatırlıyamadım.»

«O, Dr. Selim Junz, Efendim.»

«Pekâlâ, Dr. Selim Junz, ben o ahmağı ya da Uzay-analizcisini şimdiye kadar hiç görmedim. Yani! Hiç böyle saçma sapan sözler duymadım! Ben X değilim! Ne münasebet! O gülünç harfi kullanmamanızı da rica edeceğim. Fife'ın o gülünç melodramına inanıyor musunuz? Yani!»

Junz fikrinden vazgeçmek niyetinde değildi. «O halde neden kaçtınız?»

«Sark adına! Neden belli değil mi? Ay, neredeyse bayılacağım. Yani! Buraya bakın, Fife'ın amacını anlayamıyor musunuz?»

Abel sakin sakin söze karıştı. «Bunu açıklarsanız, biz de sözünüzü kesmeyiz, Efendim.»

«Eh, hiç olmazsa size teşekkür ederim.» Steen gururu kırılmış bir adam tavrıyla konuşuyordu. «Diğerleri, belgeler, istatistikler ve bütün böyle sıkıcı ayrıntılarla ilgilenmeye gerek görmediğim için beni adam yerine koymuyorlar. Ama aslında o kadar görevli var. Onların ne iş gördüklerini öğrenmek isterim. Bir Büyük Efendi, tam bir Büyük Efendi gibi davranamaz mı? Ama tabii bu da rahatıma düşkün olduğum için kafamın hiç çalışmadığını göstermez. Yani! Belki diğerleri kör ama ben Fife'ın Uzay-analizcisine hiç önem vermediğinin farkındayım. Hatta öyle birinin varolduğunu bile sanmıyorum. Fife bu oyunu bir yıl önce düşündü ve o zamandan beri dalavereler çevirip duruyor. Bizi aptal yerine koyuyor! Yani! Diğerleri de gerçekten aptal. İğrenç budalalar! Geri zekâlılar ve Uzay analizcileriyle ilgili o korkunç saçmalıkları Fife uydurdu. Güya bir yerli düzinelerle Devriyeyi öldürüyormuş. Bu katilin Fife'ın kırmızı peruk takmış adamlarından biri olduğu anlaşıldığı takdirde buna hiç şaşmayacağım. Ya da adam belki de gerçekten yerli. Ve onu Fife tuttu,

«Fife'dan böyle şeyler beklenir. Yani! O bir yerliyi kendi vatandaşlarına karşı kullanabilir. Fife bu kadar aşağılık bir yaratıktır.

«Hepimizi ortadan kaldırmak ve Sark diktatörü olmak için bu öyküyü bahane olarak kullandığı belli bir şey. Bunu anlayamıyor musunuz? Aslında X diye biri yok. Ama Fife engellenmediği takdirde yarın esir-altını komplo hikâyeleriyle dolduracak, acil durum olduğunu ilan edecek. Ve Liderliğinin kabul edilmesini sağlayacak. Beş yüz yıldan beri Sark'ta Lider yok. Ama bunun Fife'ı engelleyeceğini sanmayın. O anayasayı çiğneyiverecek!.. Ama ben ona engel olmak niyetindeyim .İşte o yüzden kıtamdan ayrılmak zorunda kaldım. Hala Steen'de olsaydım beni sarayıma hapsettirecekti.

«Toplantı sona erer ermez kendi özel uzay limanımı kontrol ettirdim Biliyor musunuz? Fife'ın adamları limanımı ele geçirmişlerdi Kıta özerkliği prensiplerini çiğnemekti bu Alçakça bir davranış. Fife alçağın biri ama sandığı kadar da zeki değil İçimizden bazılarının gezegenden ayrılacaklarını düşünerek uzay limanlarını kontrol altına aldırdı Ama...» Steen hafif bir kahkaha attı .Yüzü bir akbabaya benzedi, o zaman.» «Ciro limanlarını gözetlettirmek aklına gelmedi.

«Herhalde gezgende bizim için güvenli sayılabilecek hiçbir yer olmadığını düşünüyordu. Ama benim aklıma Trantor Elçiliği geldi. Diğerleri bunu bile düşünemediler. Onlar içimi sıkıyorlar. Özellikle Bort. Bort'u tanıyor musunuz? Pek kaba saba o. Hatta pis. Benimle sanki temiz olmak ve güzel kokmak pek kötü bir şeymiş gibi konuşuyor.» Parmaklarının uçlarını burnuna götürerek usul usul kokladı.

Junz, iskemlesinde huzursuzca kımıldanırken Abel onun bileğini tuttu. Sonra da Steen'e, «Ailenizi geride bıraktınız,» diye hatırlattı. «Fife'ın bunu size karşı bir silah olarak kullanabileceği aklınıza gelmedi mi?»

«Bütün güzellerimi ciro uçağına dolduramazdım ki.» Steen hafifçe kızardı. «Fife onlara dokunmaya cesaret edemez. Zaten yarın Seen'e döneceğim.»

Abel sordu. «Nasıl?»

Steen, Elçiye hayretle baktı. İnce dudakları aralanmıştı. «Sizin tarafınıza geçmeyi teklif ediyorum, Ekselans. Trantor Sark'la ilgilenmiyormuş gibi bir tavır takınamazsınız! Herhalde Fife'a Sark anayasasını değiştirmeye kalktığı takdirde Trantor'un bu işe karışmak zorunda kalacağını söyleyeceksiniz.»

Abel, «Hükümetimin beni destekleyeceğine inansam bile,» dedi. «Bunu nasıl yaparım?»

Steen öfkeyle sordu. «Bunu yapmaktan nasıl kaçınacaksınız? Fife bütün Kirt ticaretini kontrolüne aldığı takdirde fiyatları yükseltir, çabuk teslim için komisyon ister. Buna benzer şeylere kalkışır.»

«Fiyatı siz beşiniz kontrol etmiyor musunuz?»

Steen iskemlesinde kendisini geriye attı. «Beri bütün ayrıntıları bilmiyorum. Neredeyse benden bazı rakamlar isteyeceksiniz. Uzay adına! Siz de Bort kadar kötüsünüz!» Sonra kendisini toplayarak kıkır kıkır güldü. «Şaka ediyorum tabii. Ben şunu söylemek istiyorum: Fife aradan çıkarıldığı takdirde Trantor bizimle bir anlaşma yapabilir. Bize yardım ettiğiniz için Trantor'a ayrıcalık tanınması sağlanır, ya da ticaretin küçük bir yüzdesi Trantor'un olur.»

«Sark'ın iç işlerine karışmamız bütün Galakside savaş çıkmasına yol açabilir. Bunu nasıl önleriz?»

«Ah, anlamıyor musunuz? Durum açık. Siz saldırganca davranmayacaksınız ki. Sadece Kirt ticaretinin alt üst olmaması için duruma el koyacaksınız. Ben de sizden yardım istediğimi açıklayacağım. Bunun saldırganlıkla ne ilgisi var? Bütün Galaksi sizin tarafınızı tutacak. Tabii daha sonra Trantor bu işten kazançlı çıkacak. Ama bu da kimseyi ilgilendirmez!»

Abel eklemleri çıkık parmaklarını birleştirerek gözlerini onlara dikti. «Gerçekten Trantor tarafına geçmeyi istediğinize inanamıyorum.»

Hafifçe gülümseyen Steen'in yüzünde bir an müthiş bir nefret belirip kayboldu. «Trantor'u Fife'a tercih ederim.»

Abel, «Güç kullanma tehditleri hoşuma gitmez,» dedi. «Olayların biraz daha gelişmesini bekleyemez miyiz?..»

Steen bağırdı. «Olmaz! Olmaz! Bir gün bile bekleyemeyiz. Yani! Şimdi, şu anda kesin bir tavır takınmazsanız çok geç kalmış olursunuz. Kritik nokta aşıldığı an Fife da çok ileri gittiği için gerileyemez. Aşağılık bir duruma düşeceğini bilir. Bana şimdi yardım ederseniz Steen halkı beni destekler. Diğer Büyük Efendiler de bana katılır. Bir tek gün bile beklerseniz Fife'ın propaganda kampanyası başlar. Bana hain damgası vurulur. Yani! Ben! Ben! Bir hain! Fife, Trantor aleyhindeki ön yargılardan yararlanacak. Size hakarete çalıştığımı, sanmayın. Ama Sark'lılar Trantor'a fazla dostluk da beslemiyorlar.»

«Fife'dan o Uzay-analizcisiyle görüşmemize izin vermesini istesek?»

«Bunun ne yararı olur? Fife bundan iki biçimde yaralanmaya çalışacak. Bize Florina'lı ahmağın bir Uzay-analizcisi olduğunu söyledi. Ama size Uzay-analizcisinin Florina'lı bir ahmak olduğundan söz edecek. Siz Fife'ın nasıl bir insan olduğunu bilmiyorsunuz. Korkunç bir yaratık o.»

Abel bu sözleri düşündü. Kendi kendisine bir şeyler mırıldanıyor, işaret parmağıyla da tempo tutuyordu. Sonra, «Kentli bizim elimizde,» diye açıkladı.

«Hangi Kentli?»

«Devriyeleri ve Sarklı'yı öldüren adam.»

«Ya? Ah... Yani! Fife bütün Sark'ı ele geçirmeye hazırlanırken buna aldırır mı sanıyorsunuz?»

«Evet, öyle sanıyorum. Sorun Kentlinin bizim elimizde olması değil, yakalandığı koşullar. Efendi, bence Fife beni dinleyecektir. Hem de büyük bir alçakgönüllülükle.»

Junz, Abel'i tanıyalıdan beri ilk kez yaşlı adamın sesindeki o soğukluğun kaybolduğunu farketti. Elçinin sesinde şimdi memnunluk vardı. Hatta zafere benzeyen bir şey...

ON BEŞ

Fife Hanım Efendisi Samia'nın istediğini elde edememesi görülmüş ve duyulmuş bir şey değildi. Genç kız saatlerden beri bu yüzden sıkılıyordu. Bu da olağan hatta aklın alacağı bir şey sayılmazdı.

Uzay Limanının yöneticisi de tıpkı Kaptan Racety gibi davrandı. Çok nazik, hatta biraz dalkavukça tavırlar takındı. Yüzünde mutsuz bir ifadeyle çok üzüldüğünü, Hanım Efendinin isteklerine karşı çıkmayı aklından bile geçirmediğini söyledi. Ama Samia'nın iyice açıkladığı emirlerine de aldırmadı.

Sonunda Samia, isteklerini açıklamaktan vazgeçerek sanki sıradan bir Sark'lıymış gibi haklarından dem vurmaya başladı. «Bir vatandaş olarak limana inecek her gemiyi karşılamaya hakkım var sanırım.» Sesinde âdeta zehirli bir öfke belirmişti.

Yönetici öksürdü. Kırışık yüzündeki üzgün ifade daha da belirli bir ha! aldı. «Hanım Efendi, sizi limandan uzaklaştırmak gibi bir düşüncemiz yok. Ama babanız Efendiden çok kesin emirler aldık. O sizin gemiyi karşılamanızın engellenmesini istiyor.»

Samia buz gibi bir sesle, «Bana limandan ayrılmamı mı emrediyorsunuz?» diye sordu.

«Hayır, Hanım Efendi.» Yönetici uzlaşma yolu bulduğu için memnundu. «Bize sizi hava limanından çıkarmamız emredilmedi. Eğer isti— yorsanız burada kalabilirsiniz. Ama size saygıyla şunu da açıklamalıyım: havalanma pistlerine yaklaşmaya kalktığınız takdirde sizi engellemek zorunda kalacağız.» Hızla uzaklaştı.

Samia lüks özel yer taşıtında yalnız kaldı. Arabası limanın kapısından otuz metre kadar içerideydi. Nöbetçilerin onu bekledikleri anlaşılıyordu. Herhalde onu göz hapsine alacaklardı.

Samia öfkeyle, taşıtımın tekerlekleri biraz döndüğü takdirde herhalde gücü de kesecekler, diye düşündü. Dişlerini öfkeyle sıktı. Babamın bu yaptığı da haksızlık. Hep böyle oluyor zaten. Bana her zaman sanki hiçbir şeyi anlayamıyormuşum gibi davranıyorlar. Ama doğrusu babamın beni anladığını sanıyordum...

Samia babasının yanına girerken adam onu karşılamak için ayağa kalkmıştı. Fife işlerini bir tarafa bırakarak kızına sarılmış ve onu sıkıca göğsüne bastırmıştı. Hatta sekreterini de odadan çıkarmıştı. Çünkü Samia'nın Florina'lı yerlinin bembeyaz, ifadesiz yüzünden tiksindiğini biliyordu.

Sanki Samia'nın büyükbabasının ölümünden önceki günlere dönmüşlerdi. Babası o

sırada daha Büyük Efendi olmamıştı.

Fife, «Mia, yavrum,» dedi. «Saatleri sayıp durdum. Florina'nın bu kadar uzakta olduğunu bilmiyordum. O yerlilerin senin gemine gizlice girdiklerini duyduğum zaman çılgına döndüm.

Oysa ben o gemiyi senin güvende olman için yollamıştım.»

«Babacığım, endişelenecek bir şey yoktu :ki.»

«Öyle mi? Neredeyse seni gemiden alması için filoyu gönderecektim. Böylece daha güvende olacaktın.»

Bu düşünce ikisinin de gülmesine yol açtı. Samia ancak dakikalar sonra kafasından çıkmayan o konuyu açma fırsatını bulabildi.

Kayıtsızca, «Kaçak yolculara ne yapacaksın, baba?» diye sordu.

«Neden sordun, Mia?»

«Onların seni öldürmeyi planladıklarını sanmıyorsun ya? Ya da buna benzer bir şey yapmak istediklerini?»

Fife gülümsedi. «Böyle kötü şeyler düşünmemelisin.»

Samia ısrar etti. «Böyle şüphelerin yok değil mi?»

«Tabii yok.»

«İyi. Çünkü ben onlarla konuştum, baba. İkisi de zararsız, zavallı insanlar. Onların başka türlü olduklarına inanamam. Kaptan Racety'nin söylediklerine de aldıracak değilim.»

«Belki onlar zavallı, zararsız yaratıklar ama birçok yasaya aykırı davrandılar, Mia.»

«Onlara sıradan suçlularmış gibi davranamazsın, baba!» Kızın sesi endişeyle yükselmişti.

«Başka nasıl davranayım?»

«Bir kere adam yerli değil. Arz denilen bir gezegenden. Kendisine Psişik Sonda uygulanmış. Onun için de yaptıklarından sorumlu tutulamaz.»

«İyi ya. Herhalde Gü-Bü. de bunu anlar. Bu işi onlara bırakmalısın.»

«Onları Gü-Bü'ye bırakamam. Çok önemli bir sorun bu. Güvenliktekiler bunu anlayamazlar. Zaten kimse anlamıyor. Benden başka kimse.»

Fife hoş görüyle, «Dünyada bir sen mi anlıyorsun, Mia?» diye sordu. Parmağıyla kızın alnına düşen bir tutam saçı okşadı.

Samia heyecanla, «Yalnızca ben!» diye bağırdı. «Yalnızca ben! Herkes o adamın deli olduğunu sanacak. Ama onun deli olmadığından eminim. Arzlı, Florina'nın ve hatta bütün Galaksinin müthiş bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu söyledi. Bir Uzay-analizcisi o. Bildiğin gibi onlar kozmojeni uzmanı oluyorlar. Arzlı tehlikeyi anlamış.»

«Onun Uzay-analizcisi olduğunu nereden biliyorsun, Mia?»

«Kendisi söyledi.»

«Peki, o büyük tehlikenin ayrıntıları?»

«Bunu bilmiyor. Ona Psişik Sonda uygulanmış. En güçlü kanıtın da bu olduğunu anlıyamıyor musun? Arzlı çok şey biliyordu. Biri onun bildiklerini açıklamasını engellemeye çalıştı.» Samia'nın sesi sanki bir sır açıklıyormuş gibi hafifleyip boğuklaştı. Kız omzunun üzerinden arkaya bakmamak için kendisini zor tuttu. «Arzlının teorileri yanlış olsaydı, ona Psişik Sonda uygularlar mıydı?»

Fife sordu. «Öyleyse onu neden öldürmediler?» Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Kızının damarına bu kadar basmasının bir yararı yoktu.

Samia bir süre boş yere düşündü. Sonra da, «Gü-Bü'ye emir ver,» dedi. «Arzlıyla konuşmamı sağlasınlar. O zaman çok şey öğrenebilirim. Arzlı bana güveniyor. Bundan eminim. Onun ağzından Gü-Bü'den daha kolay laf alabilirim. Baba, lütfen Gü-Bü'ye emret de Arzlıyı görmeme izin versinler Bu çok önemli.»

Fife, kızının ellerini hafifçe sıkarak ona gülümsedi. «Hemen olmaz, Mia. Hemen olmaz. Birkaç saat sonra üçüncü bir kimse daha elimize geçecek. Belki ondan sonra Arzlıyla konuşmana izin veririz.»

«Üçüncü biri mi? O cinayetleri işleyen yerli mi?»

«Evet, o. Onu getiren gemi bir saat kadar sonra limana inecek.»

«O zamana kadar Uzay-analizcisi ve yerli kıza bir şey yapmayacaksın değil mi?»

«Hiçbir şey yapmayacağım.»

«İyi. Gemiyi karşılayacağım.» Samia ayağa kalktı.

«Nereye gidiyorsun, Mia?»

«Uzay limanına, baba. O yerliye soracak bir sürü sorum var.» Samia güldü. «Sana kızının eşsiz bir detektif olduğunu göstereceğim.»

Ama Fife kızının gülüşüne karşılık vermedi. «Bunu yapmamanı tercih ederim.»

«Neden?»

«O adamın gelişinin dikkati çekmemesi gerekiyor. Limanda fazla dikkat çekersin.»

«Çekersem ne olur?»

«Sana devlet işlerinin nasıl yürütüldüğünü anlatamam, Mia!»

«Devlet işleri mi? Püf!» Samia babasına doğru eğilerek adamın alnına çabucak bir öpücük kondurdu. Sonra da odadan çıktı.

Samia şimdi uzay limanında çaresizce yer taşıtında oturuyordu. Yukarıda akşam güneşinin aydınlattığı gökyüzünde beliren kara benek gitgide büyüyordu.

Samia torpido gözü açmak için düğmeye bastı. Buradan polo-dürbünü aldı. Aslında bu tür dürbünler stratosfer polosu sırasında tek kişilik hız teknelerinin manevralarını seyretmek için kullanılıyordu. Ama bunlardan ciddi bir biçimde yararlanmak da mümkündü. Samia dürbünü gözlerine götürdü ve o zaman alçalmakta olan benek, minyatür bir gemiye dönüştü. Teknenin kıçından fışkıran kızılımsı ışık iyice gözüküyordu.

Samia hiç olmazsa gemiden inenleri görecekti. Böylece adamlar hakkında biraz bilgi edinecek ve daha sonra da onlarla konuşmanın yolunu bulacaktı.

Vizi-levhayı Sark'ın görüntüsü dolduruyordu. Aşağıda pamuk gibi beyaz bulutların bir kısmını örttüğü bir kıta ve bir okyanusun da yarısı uzanıyordu.

Genro, «Uzay limanında fazla nöbetçi olmayacak,» diye açıkladı. Dikkatini önündeki kontrollere vermek zorunda olduğu için kesik kesik konuşuyordu. «Bunu da ben önerdim. Gemi limana indiği zaman olağanüstü bir ilgi gördüğü takdirde Trantor'un bir şeyler olduğundan şüpheleneceğini söyledim. Başarının, Trantor'un gerçekleri iş içten geçtikten sonra öğrenmesine bağlı olduğunu iddia ettim. Neyse...»

Terens sıkıntıyla omzunu silkti. «Bu neyi değiştirir?»

«Senin bakımından çok şey değiştirir. Doğu Kapısına en yakın olan piste ineceğim. Gemi iner inmez, hemen kıçtaki imdat kapısından çık. Hızla kapıya doğru yürü. Ama fazla hızlı değil. Sana bazı belgeler vereceğim. Belki bunlar kapıdan kolaylıkla çıkmanı sağlayabilirler. Belki de sağlayamazlar. Bir sorun çıkarsa kendi bildiğin gibi davranırsın. Artık bunu sana bırakıyorum. Daha önce yaptıklarına bakıyorum ve bu bakımdan sana güvenebileceğimi de düşünüyorum. Kapının dışında bir araba seni bekleyecek. Ona binip Elçiliğe gideceksin. Hepsi bu kadar.»

«Ya sen?»

Sark, göz alıcı kahve, yeşil, mavi ve bulut beyazı dev bir küre olmaktan ağır çıkıyor sanki canlanıyordu. Şimdi yüzeyinde nehirler ve kırışık gibi duran dağlar görülüyordu.

Genro, neşesizce sakin sakin gülümsedi. «Sen alandan ayrıldıktan sonra artık kendi dertlerinle uğraşırsın. Kaçtığını öğrendikleri zaman beni Sark'a ihanetle suçlayıp kurşuna dizebilirler. Ama çaresiz durumda olduğumu, seni durdurmaya gücümün yetmediğini sandıkları takdirde ahmağın biri olduğumu düşünerek beni çok önemsiz bir göreve atarlar. Ben de bu İkincisini yeğlerim. Onun için senden gemiden ayrılmadan önce sinir kamçısını kullanmanı isteyeceğim.»

Kentli, «Sinir kamçısının insana neler yaptığını biliyor musun?» diye sordu.

«Evet.» Genro'nun şakaklarında küçük ter tanecikleri belirmişti.

«Seni daha sonra öldürmeyeceğimi nereden biliyorsun? Ne de olsa ben, bir Efendi öldürmüş bir yerliyim.»

«Biliyorum. Ama beni öldürmenin sana yararı olmaz. Yalnızca boşuna zaman kaybedersin. Ben kendimi bundan daha büyük tehlikelere attım.»

Sark'ın vizi-levhada görülen yüzeyi gitgide büyüyordu. Ayrıntılar yanlara kayarak gözden kaybolurlarken yerlerini yenileri alıyordu. Sonra bir gökkuşağına benzeyen bir Sark kenti belirdi.

Genro, «Yalnız başına kaçmayı düşünmediğini umarım,» dedi. «Sark'ta böyle bir şeyi başaramazsın. Ya Trantor, ya da Efendiler. Bunu unutma.»

Kent iyice gözüküyordu artık. Bunun dışındaki yeşil-kahverengi leke büyüdü ve aşağılarında bir Uzay limanı halini aldı.

Genro ekledi. «Bu bir saat içerisinde Trantor elçiliğine erişemezsen mahvolursun. Gün sona ermeden Efendilerin eline geçersin. Trantor'un sana yapacakları konusunda bir garanti veremem. Ama Sark'ın neler yapacağını kesinlikle söyleyebilirim.»

Terens, Sark'taki resmi dairelerde çalışmıştı. Sark'ın bir Efendi katiline neler yapacağını çok iyi biliyordu.

Artık vizi-levhada yalnızca liman gözüküyordu. Ama Genro buna bakmıyordu. Aletleri kullanıyor, çakan-ışının yardımıyla alçalıyordu. Gemi yere bir buçuk kilometre kala havada ağır ağır döndü. Ve sonra kıç tarafı aşağıda, inmeye başladı.

Genro, «Sinir kamçısını al,» dedi. «Çabuk ol. Artık her saniye önemli, imdat kapısı senin arkandan kapanacak. Nöbetçiler ana kapıyı neden açmadığımı beş dakika kadar düşünecekler. Kapıyı kırmaları da yine bir beş dakika alacak. Seni bulmaları da bir beş dakika daha. Limandan çıkarak arabaya binmek için on beş dakikan var.»

Titreme kesildi. O boğucu sessizlikte Terens, Sark’a inmiş olduklarını anladı. Dia manyetik alanlar çalışmaya başladı. Alanlar kaydı. Gemi haşmetle, ağır ağır yattı.

Genro, «Şimdi,» dedi. Arkasındaki yatçı kılığı terden sırsıklam olmuştu.

Terens'in başı dönüyor, gözleri etrafı bulanık görüyordu. Ağır ağır sinir kamçısını kaldırdı...

Terens, Sark sonbaharının serinliğini hissetti. Genç adam bu sert iklimli yerde uzun yıllar yaşamış ve sonunda Florina’nın sonsuz Haziranını âdeta unutmuştu. Şimdi burada çalıştığı günleri olanca canlılıklarıyla hatırlamaya başlıyordu. Sanki bu Efendilerin dünyasından hiç ayrılmamıştı.

Ama şimdi bir kaçaktı o. Ve alnına o en müthiş suçun damgası vurulmuştu. Bir Efendiyi öldürmüştü!

Terens, kalbinin çarpıntısına ayak uydurarak ilerliyordu. Gemi gerideydi, Genro da içindeydi bunun. Genç Sark’lı kamçının verdiği acı nedeniyle donmuş gibiydi. İmdat kapısı Terens’in arkasından kapanmıştı. Kentli taş döşeli geniş bir yolda yürüyordu. Etrafta sürüyle işçi ve teknisyen vardı. Her biri de kendi işlerine ve dertlerine dalmışlardı. Durup insanın yüzüne dikkatle bakmıyorlardı bile. Bunun için bir nedenleri de yoktu.

Acaba biri gemiden çıktığımı gördü mü? Terens için için tekrarladı. Beni kimse görmedi. Kimse görmedi. Görselerdi gürültüyle peşime takılırlardı.

Kentli usulca kepine dokundu. Bunu yine kulaklarına kadar indirmişti. Üstüne takılmış olan küçük madalyonun yüzeyi pek düzgündü. Genro, «Bu kimlik sayılır,» demişti. «Trantor’lular başındaki madalyon güneşte parlayan birini bekliyorlar...»

Terens kendi kendine, madalyonu çıkararak yalnız başıma uzaklaşabilirim, dedi. Başka bir gemiye binmeye çalışırım... Sark’tan kaçarım. Bunu başarmanın bir yolunu bulurum. Bir yolunu... Kaçarım.

Bir yolunu bulurum... Bir yolunu bulurum... Terens aslında yolun sonuna geldiğini biliyordu. Genro'nun da söylediği gibi ya Trantor’u seçecekti, ya da Sark’ı. Kentli Trantor’dan korkuyor. nefret ediyordu. Ama Sark'ı da hiçbir zaman seçemeyeceğini, seçmemesi gerektiğini biliyordu.

«Hey, sen! Sana söylüyorum!»

Terens dondu kaldı. Buz gibi bir korkuyla başını kaldırdı. Kapı otuz metre kadar ilerideydi. Koştuğum takdirde... Ama koşarcasına giden bir adamın dışarı çıkmasına izin vermezler... Bunu yapamam... Koşmamalıyım...

Ona seslenen genç kadın Terens’in Sark’ta geçirdiği o on beş yıl süresince bile görmediği tipte bir arabanın açık penceresinden bakıyordu. Taşıtın maden ayrıntıları ve mücevherli süsleri ışıldıyordu.

Kadın, «Buraya gel,» dedi.

Terens'in bacakları onu ağır ağır arabaya kadar taşıdılar. Genro, Trantor arabasının kapının dışında bekleyeceğini söylemişti. Yoksa onun aklında mı yanlış kalmıştı? Böyle bir iş için bir kadını yollarlar mıydı? Daha doğrusu bir kızı. Esmer, güzel bir kızı.

Kız, «Demin inen gemideydin değil mi?» diye sordu.

Terens sesini çıkarmadı.

Kız sabırsızlaştı. «Haydi, haydi, gemiden indiğini gördüm.» Elini polo dürbününe vurdu.

Terens daha önce de bu tür dürbünler görmüştü. «Evet, evet,» diye mırıldandı.

«O halde bin.» Kız, Terens'in binmesi için kapıyı açtı. Arabanın içi daha da lükstü. Koltuk yumuşaktı, yeniydi, mis gibi kokuyordu. Kız da çok güzeldi.

Kız, «Sen mürettebattan mısın?» diye sordu.'

Terens onun kendisini denediğini düşündü. «Benim kim olduğumu biliyorsunuz.» Elini bir an kepindeki madalyona götürdü.

Araba sessizce geriledi ve döndü.

Kapıya eriştikleri zaman Terens yumuşak, serin, Kirt kaplı koltukta iyice büzüldü. Ama ihtiyatlı davranmasına hiç gerek yoktu. Kız, nöbetçiyle otoriter bir tavırla konuştu ve kapıdan geçtiler.

«Bu adam benimle! Ben Fife'lı Samia'yım!»

Bitkin halde olan Terens bu sözleri zorlukla duydu ve anlamını da çok sonra anladı. Kasları gerilerek yerinde öne doğru eğildiği sırada araba ekspres yolda yüz mil hızla gidiyordu.

Limandaki bir işçi durduğu yerde başını kaldırdı ve ceketinin yakasına doğru bir şeyler mırıldandı. Sonra içeri girerek işinin başına döndü. Şefi ona bakarak kaşlarını çattı ve Tip'le konuşacağım, diye düşündü. Sigara içmek için dışarı çıkıyor ve yarım saat dönmüyor.

Liman kapısının dışındaki arabada bekleyen iki adamdan biri öfkeyle, «Bir kızla bir arabaya mı binmiş?» diye söylendi. «Hangi arabaya? Hangi kız?» Arkasında Sark'lılara özgü bir kılık vard ama Trantor İmparatorluğundan olan Arcturus dünyalarından gelme biri gibi konuşuyordu.

Yanındaki Sark'lıydı. Vizi-haber bültenlerini izlemeye meraklı bir insandı o. Sözü edilen araba kapıdan çıkarak ekspres yola saparak hızlanırken o da yerinden yarı kalktı. «Hanım Efendi Samia'nın arabası bu! Sark'ta buna benzer başka bir taşıt yok. Galaksi adına! Şimdi ne yapacağız?»

Yanındaki kısaca, «İzleyeceğiz,» dedi.

«Ama Hanım Efendi Samia...»

«Onun benim için hiçbir önemi yok. Senin için de olmamalı. Yoksa burada işin ne?»

İki adamın arabası da döndü ve taşıtların en yüksek hızla gitmelerine izin verilen geniş ve hemen hemen boş yola doğru çıktı.

Şarklı, «O arabaya yetişemeyiz,» diye inledi. «Bizi fark eder etmez daha da hızlanacak. O araba iki yüz elliyle gidebilir.»

Arcturus'lu, «Şimdiki halde yüzle gidiyor,» dedi. Kısa bir süre sonra da ekledi. «Samia, Gü-Bü'ye gitmiyor. Bu kesin.» Birkaç dakika daha geçti. «Fife Sarayına gitmediği de belli...» Yine bir süre sessizce ilerlediler. Sonra Arcturus'lu homurdandı. «Nereye gittiğini biliyorsam uzayda topaç olayım! Biraz sonra tekrar kentten çıkacak.»

Sark'lı, «Yanındakinin Efendiyi öldüren o yerli olduğunu nereden biliyoruz?» dedi. «Belki de bizi nöbet bekleme yerinden uzaklaştırmak için böyle bir oyun oynadılar. Samia, bizi atlatmak için hiçbir şey yapmıyor. İzlenmeyi istemeseydi o arabaya binmezdi. Aracı insan üç kilometre öteden tanır.»

«Biliyorum. Ama Fife, bizi alandan uzaklaştırmak için herhalde kendi kızını göndermezdi. Bir grup Devriye bu işi daha kolaylıkla başarırdı.»

«Belki de arabadaki aslında Hanım Efendi değil.»

«Kim olduğunu nasıl olsa öğreneceğiz, dostum. Kız yavaşlıyor. Hızla yanından geç ve sonra dönemeçte dur.»

Kız, «Seninle konuşmak istiyorum,» dedi.

Terens, bu başlangıçta sandığım gibi sıradan bir tuzak değil, diye düşündü. O Fife'ın Hanım Efendisi. Öyle olmalı. Birinin işine karışabileceği, karışması gerektiği aklına bile gelmiyor! Peşimizden birilerinin gelip gelmediğine bakmadı bile... Terens virajları dönerlerken üç defa arkasına bakmış ve bir arabanın peşlerinde olduğunu anlamıştı. Taşıt ne aralarındaki açıklığı kapatıyor, ne de geride kalıyordu.

O araba bir rastlantı sonucu arkalarından gelmiyordu, kesin olarak emindi bundan. Belki de Trantor'lular o arabadaydılar. Bu da Terens'in işine gelirdi. Ama peşlerindekiler Sark'lılar da olabilirlerdi. O zaman da Terens, Hanım Efendiden bir rehine olarak yararlanacaktı.

Genç adam usulca, «Konuşmaya hazırım,» diye mırıldandı.

Kız, «Florina'lı o yerliyi getiren gemideydin değil mi?» dedi. «O cinayetleri işleyen yerliyi

kastediyorum.»

«O gemiden olduğumu söyledim.»

«Pekâlâ. Seni, konuşmamıza kimsenin karışmaması için buraya getirdim. Yerliyi, Sark'a yaptığı yolculuk sırasında sorguya çektiler mi?»

Terens, bu kız çok saf, diye düşündü. Bu rol olamaz. Kim olduğumu bilmiyor bile. Sonra da ihtiyatla, «Evet.» dedi.

«O sorgu sırasında sen de orada mıydın?»

«Evet.»

«İyi. Ben de öyle olduğunu tahmin etmiştim. Sahi, neden gemiden ayrıldın?»

Terens kendi kendine, aslında önce bu soruyu sorması gerekirdi, dedi. Sonra da bir yalan uydurdu. «Özel bir rapor vermem gerekiyordu. Şeye...» Durakladı.

Onun bu kararsızlığı kızı heyecanlandırdı. «Babama mı? Bu bakımdan hiç endişen .olmasın. Ben seni koruyacağım. Emir verdiğim için benimle birlikte gelmek zorunda kaldığını söyleyeceğim.»

Terens, «Peki, Hanım Efendi,» dedi. Ve birdenbire bu 'Hanım Efendi' sözlerinin ne anlama geldiğini iyice kavradı. O bir Hanım Efendiydi.

Sark'ın en büyük Hanım Efendisi hem de. Kendisiyse bir Florina'lıydı. Devriyeleri öldürebilen, Efendileri ortadan kaldırmayı kolaylıkla öğrenen biri. Ve Efendileri öldürebilen bir insan da bir Hanım Efendinin yüzüne rahatlıkla bakabilirdi.

Terens başını döndürerek genç kıza baktı. Gözlerinde sert bir ifadeyle onun yüzünü araştırdı. Başını dimdik tutarak baktı, baktı.

Samia çok güzeldi.

Ve Samia, Sark'ın en büyük Hanım Efendisi olduğu için bu bakışları fark bile etmedi. «Sorgulama sırasında bütün duyduklarını bana anlatmanı istiyorum,» dedi. «Yerlinin sana anlattığı her şeyi öğrenmeliyim. Bu çok önemli.»

«O yerliyle neden ilgilendiğinizi sorabilir miyim Hanım Efendi?»

Kız soğuk soğuk, «Soramazsın,» diye karşılık verdi.

«Nasıl isterseniz. Hanım Efendi.» Terens ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yarı bilinçli bir biçimde peşlerindeki arabanın onlara yetişmesini bekliyordu. Bilincinin diğer tarafıysa yanında oturan güzel kızın yüzünü ve vücudunu incelemekle meşguldü.

Sark'taki resmi dairelerde çalışan görevliler ve Kentliler ölünceye kadar bekâr yaşamak, kadınlarla ilişki kurmamak zorundaydılar. Teoride böyleydi. Ama çoğu fırsat olduğu zaman bu yasaya aykırı davranmaya çalışıyorlardı. Terens de bu bakımdan cüret edebildiği, gerekli şeyleri yapmıştı. Ama bu kaçamaklar onu pek de tatmin etmemişti.

Terens hiçbir zaman böyle lüks bir arabada, çok güzel bir kıza bu kadar yakın olmamış, onunla başbaşa kalmamıştı. Bu da önemliydi.

Samia onun konuşmasını bekliyordu. Siyah gözleri, o şahane gözleri merakından ışıl ışıldı. Dolgun kırmızı dudakları heyecanla aralanmıştı. Vücudu, güzel Kirt kumaş içinde olduğundan daha da biçimli duruyordu. Kız, bir insanın, herhangi bir insanın Fife Hanım Efendisi hakkında tehlikeli düşünceler besleyebileceğinin, farkında bile değildi.

Terens'in bilincinin o belirli kısmı da peşindekileri beklemekten vazgeçti...

Genç adam birdenbire en büyük suçun bir Efendiyi öldürmek olmadığını anladı.

Terens birdenbire uzandığını fark bile etmedi. Yalnızca kızın ufak tefek vücudunun kollarında olduğunu biliyordu. Bu vücut birdenbire kaskatı kesildi. Kız bir an bağırdı. Sonra Terens onu dudaklarıyla susturdu...

Binleri Terens'i omzundan yakaladı. Açılan kapıdan içeri giren soğuk hava Kentlinin sırtına vurdu. Genç adam silahına uzanmak istedi ama çok geç kalmıştı. Bunu elinden kapıverdiler.

Samia bir Şey söyleyemedi, yalnızca inledi.

Şarklı, dehşetle, «Fionna'lının ne yaptığını gördün mü?» dedi.

Arcturus'lu, «Boş ver,» diye mırıldandı. Küçük siyah bir cismi cebine koyarak, bunun dikişini parmaklarıyla kapattı. «Onu çıkar.»

Sark'lı Terens'i müthiş bir öfkeyle arabadan sürükleyerek çıkardı. Bir taraftan da, «Hanım Efendi de ona izin verdi,» diye homurdanıyordu. «İzin verdi.»

Samia ani bir öfkeyle bağırdı. «Siz kimsiniz? Sizi babama mı yolladı?»

Arcturus'lu, «Lütfen soru sormayın,» dedi.

Samia ona öfkeyle baktı. «Sen bir yabancısın!»

Sark'lı, «Uzay adına,» diye söylendi. «Onun kafasını kırmam gerekir.» Yumruğunu sıktı.

«Dur!» Arcturus'lu Şarklının. bileğini kavrayarak elini geri çekti.

Sark'lı somurtarak homurdandı. «Her şeyin de bir sınırı var! Efendinin öldürülmesine bir şey demiyorum. Benim içimden de birkaç Efendiyi öldürmek geliyor. Ama burada durup bir yerlinin

demin yaptıklarını seyretmek dayanılacak gibi değil.»

«Bir yerli mi?» Samia'nın sesi anormal denilecek kadar tizleşmişti.

Sark'lı öne doğru eğilerek kinle Kentlinin takkesini çekti. Terens'in rengi uçtu ama genç adam kımıldamadı. Gözlerini kıza dikmişti. Kızılımsı saçları rüzgârda hafifçe uçuşuyordu.

Samia arabanın koltuğunda çaresiz bir tavırla mümkün olduğu kadar geriledi. Sonra da çabucak elleriyle yüzünü örttü. Parmaklarının baskısı altında esmer teni yer yer beyazlaştı.

Sark'lı, «Şimdi kızı ne yapacağız?» dedi.

«Hiçbir şey yapacak değiliz.»

«Ama o bizi gördü. Biz daha bir kilometre bile ilerleyemeden bütün gezegeni peşimize takar.»

Arcturus'lu alayla sordu. «Fife Hanım Efendisini öldürecek misin?»

«Şey, hayır. Ama arabasını parçalayabiliriz, O bir radyofon buluncaya kadar bizde iyice uzaklaşmış oluruz.»

«Buna hiç gerek yok.» Arcturus arabanın içine doğru eğildi. «Hanım Efendi, sadece bir dakikam var. Beni duyuyor musunuz?»

Kız kımıldamadı.

Arcturus'lu, «Beni dinlemeniz iyi olur,» dedi. «O tatlı anları yarıda kestiğim için üzgünüm. Ama neyseki o andan yararlanmayı başardım. Çabuk davranarak sahneyi üç boyutlu fotoğraf makinesiyle ölümsüzleştirdim. Blöf yaptığımı sanmayın. Sizden ayrılır ayrılmaz negatifi emin bir yere saklayacağım. Bundan sonra işimize karıştığınız takdirde korkarım çok kötü bir biçimde davranmak zorunda kalacağım. Beni anladığınızdan eminim.» Döndü. «Bu olaydan hiç söz etmeyecek. Bir tek kelime bile söylemeyecek. Benimle gel, Kentli.»

Terens Arcturus'lunun peşinden gitti. Arabadaki kızın hatları gerilmiş, bembeyaz kesilmiş yüzüne bakamıyordu.

Ama bundan sonra ne olursa olsun bir mucize yaratmıştı Terens. Bir an içinde olsa Sark'ın en azametli Hasım Efendisini öpmüştü. Onun yumuşak, mis kokulu dudaklarının dokunuşunu hissetmişti.

ON ALTI

Diplomatlığın kendine özgü bir dili ve tavırları vardır. Özgür ülkelerin temsilcileri arasındaki ilişkiler tümüyle protokole uygun olarak sürdürüldüğü takdirde sıkıcı ve resmi bir hal alır. Savaş sözcüğü yerine 'Hoşa gitmeyecek sonuçlar' kullanılır. 'Uygun ayarlamalar' da teslim kelimesi yerine.

Abel her şey kendisine bırakıldığı zaman bu diplomatça iki anlamlı konuşmadan vazgeçmeyi yeğlerdi. Elçi, Fife'la sıkı kişisel bir ışınla bağlantı kurmuştu. Onu gören şarap içerek dostça bir tavırla konuşan yaşlı bir adam olduğunu düşünürdü.

Abel, «Seni yakalamak zor oldu. Fite,» dedi.

Fife gülümsedi. Rahat ve sakin bir görünüşü vardı. «Bugün işim başımdan aşkındı, Abel.»

«Evet. Bu konuda bazı şeyler duydum.»

«Steen'den mi?» Fife bu soruyu kayıtsızca sormuştu.

«Birazını... Steen yedi saatten beri yanımda.»

«Biliyorum. Suç bende. Onu bize teslim etmeyi düşünüyor musun?»

«Korkarım hayır.»

«Suçlu o.»

Abel gülerek elindeki kadehi döndürdü. İçkide ağır ağır beliren köpüklere baktı. «Steen'in siyasi sığınma hakkı istediğini düşünebiliriz. Yıldızlararası yasalara göre Trantor topraklarında güvende olur.»

«Hükümetin bu kararını destekler mi?»

«Destekler sanırım. Otuz yedi yıldan beri Dışişlerinde çalışıyorum. Artık Trantor'un ney destekleyeceğini, neyi desteklemeyeceğini öğrenmiş olmam gerekir.»

«Sark'ın Trantor'dan senin geri çekilmeni istemesini sağlayabilirim.»

«Bunun ne yararı ,olur? Ben iyi tanıdığın, barış yanlısı bir adamım. Yerime geçecek insan herhangi bir kimse olabilir.»

Bir sessizlik oldu.

Fife’in bir aslanınkini andıran suratı kırıştı. «Galiba bir önerin var.»

«Evet. Bir adamımız senin elinde.»

«Hangi adamınız?»

«Bir Uzay-analizcisi. Arz gezegeninden bir uzman. Bildiğin gibi Arz, Trantor imparatorluğunun sınırları içinde.»

«Bunu sana Steen mi söyledi?»

«Evet, diğer şeyler arasında bunu da açıkladı.»

«O Arzlıyı görmüş mü?»

«Böyle bir şey söylemedi.»

«Steen, Arzlıyı görmedi. Bu durumda Steen’in sözlerine inanamazsın.»

Abel kadehini masaya bırakarak ellerini kucağında gevşekçe birbirlerine kenetledi. «Ama ben yine de öyle bir Arzlı olduğundan eminim. Açıkçası, bu konuyu görüşmeliyiz, Fife. Steen bende, Arzlı da sende. Bir bakıma eşit sayılırız. Yeni planlarını uygulamadan, tanıdığın süre sona ermeden ve darbe olmadan toplansak. Genel Kirt durumunu görüşsek.»

«Buna gerek görmüyorum. Sark’ta şu anda olanlar gezegenin iç sorunları sayılır. Burada gelişecek siyasi olaylara karşın Kirt ticareti bir zarar görmeyecek. Bunu ben, kendim garanti ediyorum. Trantor’un olaylara duyacağı yasal ilginin sınırı da bu olmalı.»

Abel tekrar şarabını yudumlayarak düşündü. «Sanırım burada ikinci bir siyasi suçlu var. Acayip bir vaka bu. Ha, aklıma gelmişken, o sizin Florina’lı yerlilerden biri. Bir Kentli. Adı Myrlyn Terens.»

Fife'ın gözlerinde birdenbire öfkeli bir pırıltı belirdi. «Bundan şüpheleniyorduk. Bu gezegende Trantor'un açık açık karışacağı olayların bir sınırı olmalı, Abel. Kaçırdığınız o adam bir katil. Ve ona siyasi sığınma hakkı tanıyacaksınız.»

«Şimdi... ,o adamı istiyor musun?»

«Bir anlaşma yapmamızı istiyorsun sanırım. Öyle mi?»

«Sözünü ettiğim toplantı.»

«Florina’lı bir katil için mi toplanacağız? Olamaz!»

«Ama Florina'lının kaçması olayı çok ilginç. Belki bu seni ilgilendirir...»

*

Junz, bir aşağı bir yukarı dolaşırken başını sallıyordu. Çoktan gece olmuştu. Junz uyumayı istiyordu ama yine somnin gazına başvurmak zorunda kalacağını da biliyordu.

Abel, «Steen'in önerdiği gibi Fife'ı güç kullanmakla tehdit edebilirdim,» dedi. «Ama bu kötü olurdu. Pek büyük bir tehlikeyi göze almak zorunda kalır, sonuçtan da emin olamazdım. Ama Kentli buraya getirilinceye kadar yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Tabii hiçbir şey yapmama siyasetini uygulayabilirdim.»

Junz başını şiddetle salladı. «Hayır. Bir şey yapılması gerekiyordu. Ama bu yaptığın şantajdan farksız.»

«Teknik bakımdan öyle sanırım. Ne yapmamı isterdin, Junz?»

«Yaptıklarını beğendim. Ben ikiyüzlü bir insan değilim, Abel. Ya da öyle olmamaya çalışıyorum. Sonuçlardan yararlanmak niyetinde olduğum için yöntemlerini kötüleyecek değilim. Ama yine de., kız ne olacak? Samia yani?»

«Fife anlaşmaya uyduğu sürece ona bir şey yapmayacağız.»

«Ona acıyorum. Sark'lı soylulardan Florina'ya yaptıkları yüzünden nefret etmeye başladım. Ama yine de o kıza acıyorum.»

«Bir kişi olarak öyle. Ama gerçek suçlu Sark'ın kendisi. Buraya bak, dostum, sen hiç bir yer taşıtında bir kızı öptün mü?»

Junz'un dudakları hafif bir gülümseyişle büküldü. «Evet.»

«Ben de öyle. Ama korkarım benim anılarım seninkilerden daha da gerilerde kaldılar. Herhalde büyük torunum şu anda aynı şeyi yapmakla meşgul. Bir yer taşıtında bir öpücük çalmanın ne önemi var? Bu bütün Galakside en doğal bir duygunun açıklanması demek değil mi?

«Buraya bak, dostum. Bu kızı ele alalım. Evet, toplumun en yüksek tabakasından. Bir hata sonucu kendisini bir suçluyla birlikte bir arabada buluyor. Genç adam bu fırsattan yararlanarak kızı öpüyor. Bunu içinden geldiği için, kızın iznini almadan yapıyor. Kızın neler hissetmesi gerekir? Ya babasının? Üzüntü? Belki. Hoşnutsuzluk. Tabii. Öfke? Alınma? Hakarete uğradığın düşünme? Evet, hepsine de, evet. Ama rezil olmak? Hayır! Şerefine leke sürüldüğünü düşünmek? Hayır. Herkesin olayı duymasından çekinecek kadar rezil olduğunu düşünmek ve önemli konuları tehlikeye atmak? Saçma!

«Ama şimdi durum böyle. Ve böyle bir şey ancak Sark'ta olabilir. Hanım Efendi Samia'nın suçu dik başlılık ve biraz da saflık. Kızı daha önce öpmüş olduklarından eminim. Samia, tekrar sayısız kez öpüşseydi karşısındaki bir Florina'lı olmadığı takdirde kimse bir şey söylemezdi. Ama

kız bir Florina'lıyla öpüştü. Samia'nın yanındakinin Florina'lı olduğunu bilmemesi önemli değil. Genç adamın onu zorla öpmüş olması da öyle. Hanım Efendi Samia'nın bir Florina'lının kollarındayken çekilen fotoğrafının yayınlanması kız ve babası için hayatı çekilemeyecek bir hale sokacak. Fife, resmin kopyasına bakarken yüzünde beliren ifadeyi gördüm. Kentlinin bir Florina'lı olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu. Arkasında bir Sark kılığı vardı ve takkesi de saçlarını iyice örtüyordu. Tabii cildi beyazdı ama bu da önemli değil. Ancak Fife rezalet ve heyecan verici olaylara meraklı kimselerin Samia'nın suçlu olduğuna sevinçle inanacaklarını, fotoğrafı kesin bir kanıt sayacaklarını biliyordu. Tabii siyasi düşmanlarının bundan iyice yararlanacaklarını da. Sen bunu şantaj diye tanımlayabilirsin, Junz. Belki de yaptığım gerçekten şantajdı. Ama bu yöntemi Galakside Sark'tan başka hiçbir gezegende uygulayamazdım. Sark'lıların hasta toplum sistemi bize bu silahı sağladı. Bunu kullanmaktan da çekinecek değilim.»

Junz içini çekti. «En son neye karar verdiniz?»

«Yarın öğleyin toplanacağız.»

«O halde ültimatomunu erteledi.»

«Belirsiz bir süre için. Yarın kendim kalkıp onun bürosuna gideceğim.»

«Bu riske gerek var mı?»

«Bu bir risk sayılmaz pek. Tanıklar olacak. Ve ayrıca uzun bir süreden beri aradığın o Uzay-analizcisiyle karşı karşıya gelmek de istiyorum.»

Junz kaygıyla sordu. «Toplantıda ben de bulunacak mıyım?»

«Ah, evet. Kentli de öyle. Ona Uzay-analizcisini tanıdığı için ihtiyacımız olacak. Steen de toplantıya katılacak tabii. Siz hepiniz de üç boyutlu görüntü cihazının yardımıyla görüşmede bulunacaksınız.»

«Teşekkür ederim.»

Abel esnememek için kendisini zor tuttu. Sulanan gözlerini kırparak Junz'a baktı. «Şimdi... izninle. İki gün ve bir gece hiç uyumadım. Korkarım bu yaşlı vücudum artık anti-somnin de kabul edemeyecek, Uyumalıyım.»

Üç boyutlu cihazın sağladığı görüntüler kusursuz oldukları için artık insanlar önemli toplantılarda ender olarak karşı karşıya geliyorlardı. Fife, yaşlı Elçinin yanma gelmesinin adeta müstehcen bir yanı olduğunu düşünüyordu. Esmer cildinin daha koyulaştığı söylenemezdi ama yüz hatları sessiz bir öfkeyle derinleşmiş gibiydi. Ama bu hiddetini açıklayamazdı. Bir şey söyleyemezdi. Yalnızca karşısındaki insanlara somurtarak bakabilirdi.

Abel! Milyonlarca dünyanın gücünü temsil eden eski elbiseli, ihtiyar bunak Abel!

Junz! İnadı yüzünden bu tehlikeli anın hızla gelip çatmasına yol açan kara ciltli, pamuk gibi beyaz kıvırcık saçlı adam.

Steen! Hain Steen. Fife'la göz göze gelmekten kaçınıyordu,

Ve Kentli! Fite en çok Florina'lıya bakmakta zorluk çekiyordu. Dokunuşuyla kızının şerefine leke süren yerli buydu işte. Ama Trantor Elçiliğinin duvarlarının arkasında güvendeydi. Ona kimse dokunamazdı. Fife yalnız olsaydı dişlerini gıcırdatarak masasını yumruklayacaktı. Ama yüz kaslarının kopacakmış gibi gerilmelerine karşın suratında hiçbir ifade belirmemeliydi.

Fife, eğer Samia... diye düşündü. Sonra bu düşünceyi kafasından kovdu. Samia benim ihmalim yüzünden dik başlı oldu. Şimdi bu yüzden kızımı suçlayamam. Samia kendisini temize çıkarmaya, suçunu hafifletmeye çalışmamıştı. Yıldızlararası bir casus rolü oynamaya kalkıştığını ve maceranın ne korkunç bir biçimde sona erdiğini babasına açıkça anlatmıştı. Kalbi utançla ve acı duygularla dolu olan Samia babasının kendisini anlayacağına inanıyordu. Fife de kızına bu kadarını verecekti. Hatta bu Fife'ın kurduğu yapının yıkılması anlamına gelse bile.

Fife, «Bu toplantıyı yapmam için beni zorladınız,» dedi. «Onun için bir şey söyleyecek değilim. Ben burada sadece söylenenleri dinlemek için bulunuyorum.»

Abel, «Önce Steen konuşmak istiyor şamam,» diye mırıldandı.

Fife'ın gözlerinde beliren hor görücü ifade Steen'i çok sarstı.

Karşılık olarak, «Trantor’a başvurmama neden oldun, Fife!» diye haykırdı. «Özerklik prensiplerini çiğnedin. Buna katlanmamı bekleyemezdin!»

Fife sesini çıkarmadı.

Abel de yine istihkarla, «Konuya, gir, Steen,» dedi. «Söyleyecek bir sözün olduğunu açıklamıştın. Bunu söyle.»

Steen’in yanakları allığa gerek kalmadan kızardı. «Söyleyeceğim. Hem de şimdi. Tabii ben Fife Efendisi gibi bir detektif olduğum iddiasında değilim. Ama kafam pekâlâ çalışıyor. Uzun uzun düşündüm. Fife dün X adını verdiği esrarlı bir hainle ilgili bir öykü anlattı. Bunun Fife’in acil bir durum olduğunu ilan edebilmek için yararlandığı bir bahane olduğunu belliydi. Ama bu öykü beni bir an bile kandırmadı.»

Fife usulca, «X adında biri yok mu?» diye sordu. «O halde neden kaçtın? Kaçan bir insanı başka yollardan suçlamaya hiç gerek yoktur.»

Steen, «Öyle mi?» diye bağırdı. «Sahi mi? Yanan bir binadan kaçarım ben. Binayı kendim kundaklamamış .olsam bile.»

Abel, «Devam et. Steen,» dedi.

Steen dudaklarını yalayarak tırnaklarını dikkatle inceledi. Parmaklarının ucunu düzgün tırnaklarına sürerek konuşmaya başladı. «Sonra Fife'ın neden bu karmaşık öyküyü uydurduğunu düşündüm. Bu ona göre bir şey değildi. Yani, Fife böyle bir yola başvuramazdı. Onu tanıyorum. Hepimiz tanıyoruz. Onun hiç hayal gücü yoktur Ekselans. Kaba saba bir insandır o! Bort kadar kötüdür hemen hemen.»

Fife kaşlarını çattı. «O bir şey mi söylüyor, Abel, yoksa saçmalıyor mu?»

Abel yine, «Devam et, Steen,» dedi.

«Konuşmama izin verirsen devam edeceğim. Uzay adına! Sen kimin tarafındansın? Kendi kendime, 'Neden Fife gibi bir insan öyle bir öykü uydursun?' dedim. Bu yemekten sonra oldu. Bu sorumun bir tek yanıtı vardı. Fife böyle bir masal uyduramazdı. O kafasıyla imkânsızdı bu. O halde anlattıkları doğruydu. Doğru olması gerekirdi. Tabii Devriyeler de öldürülmüşlerdi. Ve Fife bunu yaptırmayı başaracak güçteydi.»

Fife omzunu silkti.

Steen sözlerini sürdürdü. «Ama... X kim? Ben değilim! Yani, X'in ben olmadığını biliyorum! Ve X'in ancak bir Büyük Efendi olabileceğini itiraf ediyorum. Ama bu konuda en fazla hangi Büyük Efendinin bilgisi vardı? Hangi Büyük Efendi bir yıldan beri bizi 'iş birliği' dediği benimse 'Fife'ın diktatörlüğüne boyun eğmek diye tanımladığım bir şeye razı etmek için Uzayanalizcisi öyküsünden yararlanıyordu? Kim bizi bu masalla korkutmaya çalışıyordu? Size X'in kim olduğunu açıklayacağım.»

Steen ayağa kalktı. Başının tepesi alıcı kübün kenarına süründü. Başının tepesindeki iki santim kadar bir yer kesilmiş gibi kayboldu. Adamın başının üstü dümdüz oldu. Steen titreyen parmağıyla işaret etti. «X o! Fife Efendisi! Uzayanalizcisini o buldu. İlk toplantıda gülünç açıklamalarına aldırmadığımızı görünce analizciyi sakladı, Darbe hazırlığı tamamlandığı zaman uzmandan yeniden söz etmeye başladı. Onu ortaya çıkardı.»

Fife yorgun bir tavırla Abel'e döndü. «Sözleri bitti mi? Eğer öyleyse artık onu gönder. Namuslu insanların dayanamayacağı kadar rezil bir yaratık o.»

Abel, «Onun sözlerine verecek bir yanıtın var mı?» dedi.

«Ne münasebet! O sözlerin üzerinde durmaya bile değmez. Bu adam çaresiz durumda. Aklına gelen her şeyi söyleyecek.»

Steen, «Yakanı böyle kolayca kurtaramazsın Fife,» diye bağırdı. Çevresine, diğerlerine baktı. Gözleri kısıldı. Sinir gerginliği yüzünden burun kanatlan bembeyaz kesildi. Hâlâ ayakta duruyordu. «Dinleyin. Fife, adamlarının bir doktorun bürosunda bazı kayıtlar bulduklarını söyledi. Doktor, Uzay-analizcisinin Psişik Sondaya kurban gittiğini açıklamış ve bir hafta sonra da bir kazada ölmüştü. Fife X'in Uzay-analizcisinin kimliğinin anlaşılmaması için doktoru öldürdüğünü açıkladı. Öyle söyledi. Ona sorun. Öyle söyleyip söylemediğini ona sorun.»

Fife homurdandı. «Öyle söylediysem ne olacak?»

«Ona sorun! Aylar önce ölmüş ve gömülmüş olan bir doktorun muayenehanesindeki dosyayı nasıl ele geçirdi? Tabii aslında bu kayıtlar daha başlangıçta ondaydı! Yani!»

Fife, «Budalaca laflar bunlar,» dedi. «Bu yüzden boşuna zaman kaybediyoruz. Başka bir doktor ölen adamın muayenehanesine yerleşti. Eski doktorun hastaları ve dosyaları da ona devredildi. Siz, hepiniz, bir doktor öldüğü zaman kayıtlarının da yakıldığını mı sanıyorsunuz?»

Abel, «Ne münasebet,» dedi.

Steen bir şeyler kekeledi, sonra da yerine oturdu.

Fife, «Başka?» diye sordu. «İçinizden başka biri daha konuşacak mı? Beni suçlayacak mı? Başka şeyler söyleyecek mi?» Sesi hafif ama acıydı.

Abel, «Bu suçlamayı yapan Steen,» diye ha……… ve ben başka bir sorun yüzünden burada bulu ………… ………... tırlattı. «Bunun üzerinde durmayacağız. Junz ………… …….. ….. ….. nuyoruz. O Uzay-analizcisini görmek istiyoruz.» (not: Bu kısım orijinal kitapta da eksik basılmış)

Fife ellerini yazı masasının üzerine bırakmıştı. Şimdi ellerini kaldırarak masasının iki kenarını kavradı. Siyah kaşları çatıldı. «Bir Uzay-analizcisi olduğunu iddia eden geri zekâlı bir adamı tutukladık. Onu getirteceğim.»

*

Valona March hayatı boyunca böyle şeylerin gerçekten var olabileceklerini hayal bile etmemişti. Sark’a indiklerinden beri geçen bir gün boyunca çevresindeki her şey kızda hayret uyandırmıştı. Rik’le onu ayrı ayrı kapattıkları hapishane hücreleri bile inanılmayacak kadar şahaneydi. Bir düğmeye bastığın zaman bir borudaki delikten su fışkırıyordu. Dışarıda hava Valona’nın inanamayacağı kadar soğuktu. Ama içerde duvardan sıcaklık yükseliyordu. Ve onunla konuşan herkesin kılığı öyle güzeldi ki.

Valona, ,o zamana kadar hiç görmediği şeylerle dolu odalara da girmişti. Şimdi onu getirdikleri bu salon diğerlerinden genişti ama hemen hemen boştu. Fakat içeride daha fazla insan vardı. Bir masanın başında haşin suratlı bir adam oturuyordu. Bir koltuğa daha yaşlı, yüzü buruşuk buruşuk biri yerleşmişti. Ve diğer üç kişi...

Bunlardan biri Kentliydi!

Valona oturtulduğu iskemleden fırlayarak Terens'e doğru koştu. «Kentli! Kentli!»

Ama Kentli odada değildi.

Terens ayağa kalkarak elini salladı. «Yaklaşma, Lona! Yaklaşma!»

Ve Valona, Terens'in içinden geçiverdi. Genç adamın kolunu yakalamak istemiş ama o gerilemişti. Valona sendeleyerek atıldı ve Kentlinin içinden geçti. Bir an kızın soluğu kesildi. Kentli dönmüş ona bakıyordu. Ama Valona gözlerini bacaklarına dikmiş öyle duruyordu.

İki bacağı da Kentlinin oturduğu koltuğun kalın dirsek dayanılacak yerine girmişti. Kız, koltuğu iyice görebiliyordu. Renkli, sapasağlam bir şeydi bu. Valona'nın bacağının etrafını sarıyordu ama kız bir şey hissetmiyordu. Valona titreyen elini uzattı ve parmaklan hissedemedikleri kumaşa battı.

Ama bu parmaklar yine de gözden kaybolmadılar.

Valona haykırarak yere yığıldı. Son anda Kent'linin onu tutmak için kollarını uzattığını farketti. Sonra kız sanki bu kollar et rengi hava zerreleriymiş gibi onların arasından geçti.

Valona kendisine geldiği zaman yine iskemlede oturuyordu. Rik, bir elini sıkıca tutuyordu. O kırışık yüzlü yaşlı adam üzerine eğilmişti.

Adam, «Korkma, yavrum,» diyordu. «Bir resim bu. Bir fotoğraf.»

Valona etrafına bakındı. Kentli hâlâ koltuğunda oturuyor ve ona bakıyordu. Valona parmağıyla işaret etti. «O burada değil mi?»

Rik birdenbire, «Üç boyutlu aygıtın sağladığı bir görüntü o,» diye açıkladı. «Kentli başka bir yerde. Ama onu buradan görebiliyoruz.»

Valona başını salladı, Rik öyle söylediğine göre bu doğru olmalıydı. Ama gözlerini yere dikti. Hem orada olan hem de olmayan insanlara bakacak cesareti yoktu.

Abel, Rik'e döndü. «Demek üç boyutlu görüntünün ne olduğunu biliyorsun delikanlı?»

«Evet, efendim.» Rik için de müthiş bir gün olmuştu bu. Ama Valona'nın gözleri gitgide kamaşırken genç adam her şeyi daha tanıdık ve anlaşılır bulmaya başlamıştı.

«Bunu nerede öğrendin?»

«Bilmiyorum... Bunu daha önce, her şeyi unutmadan önce biliyordum sanırım.»

Fife, Valona'nın çılgın gibi Kentlinin üzerine atılması sırasında yerinden kımıldamamıştı. Sert sert, «İsterik bir yerli kadını buraya getirerek herkesi rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi. «Ama şu Uzay-analizcisi olduğunu iddia eden adam onun yanında olmasını istedi.»

Abel, «Önemli değil,» diye mırıldandı, «Ama senin geri zekâlı Florina'lının üç boyutlu görüntüyü bildiği anlaşılıyor.»

Fife. «Ona bazı şeyleri çok iyi öğretmişler,» dedi.

Abel sordu. «Uzay-analizcisi Sark'a eriştikten sonra sorguya çekildi mi?»

«Tabii çekildi.»

«Sonuç?»

«Yeni bir şey öğrenemedik.»

Abel, Rik'e baktı. «Adın nedir?»

Genç adam sakin sakin, «Hatırladığım tek ad Rik,» diye karşılık verdi.

«Buradakilerden herhangi birini tanıyor musun?»

Rik korkusuzca teker teker diğerlerinin yüzlerine baktı. «Sadece Kentliyi tanıyorum. Tabii bir de Lona'yı »

Abel Fife'ı işaret etti. «Sark'ın gelmiş geçmiş en büyük Efendisi o. Bütün dünya onun. Onun hakkında ne düşünüyorsun?»

Rik cüretle, «Ben Arzlıyım,» dedi. «Onun malı da değilim.»

Abel Fife'a usulca, «Olgun bir yerli Florina'lıya bu tür bir meydan okuma öğretilemez sanırım,» diye mırıldandı.

Fife küçümseyerek dudağını büktü. «Psişik Sonda yardımıyla da öğretilemez mi?»

Abel yine Rik'e baktı. «Şu beyi tanıyor musun?»

«Hayır, efendim.»

«O Dr. Selim Junz. Yıldızlararası Uzay-analizi Bürosunun en önemli kimselerinden biri.»

Rik dikkatle Junz'a baktı. «O halde o benim üstlerimden biri. Ama...» Sesinden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu. «Onu tanımıyorum Ya da kendisini hatırlayamıyorum.»

Junz sıkıntılı sıkıntılı başını salladı. «Ben onunla hiç karşılaşmadım Abel.»

Fife homurdandı. «İşte bu kayıtlara geçirilmeli.»

Abel, «Şimdi beni dinle, Rik,» dedi. «Sana bir öykü anlatacağım. Beni bütün dikkatinle dinlemeni ve düşünmeni istiyorum. Düşün, iyice düşün! Beni anlıyor musun?»

Rik, 'Evet,' der gibi başını salladı.

Abel ağır ağır konuşmaya başladı. Uzun bir süre odada yalnızca onun sesi yankılandı. Elçi

konuşmasını sürdürürken Rik gözlerini sıkı sıkı yumdu. Dudakları gerildi, yumruklarını göğsüne bastırarak başını eğdi. Şimdi onda müthiş acı çeken bir insan hali vardı.

Abel hâlâ konuşuyordu. Elçi, Fife Efendisinin öyküsünü tekrarlarken olaydan olaya geçti. İlk felaket mesajından, bunun başka birinin eline geçmesinden. Rik'le X'in buluşmalarından, analizciye Psişik Sonda uygulanmasından ve sonra da Florina'da bulunmasından, doktorun muayenesinden ve adamın kazaya uğramasından, uzmanın belleğinin yavaş yavaş yerine gelmeye başlamasından söz etti.

Sonra da, «İşte bütün öykü bu, Rik,» dedi. «Sana hepsini anlattım. Sana tanıdık gelen bazı şeyler var mı?»

Rik ağır ağır ve acıyla, «Son bölümleri hatırlıyorum,» diye karşılık verdi. «Yani şu son günleri. Daha gerilerde kalan bazı şeyleri de biliyorum. Belki de ilk konuşmaya başladığım sırada götürüldüğüm doktoru hatırlıyorum. Ama hepsi de çok belirsiz... İşte bu kadar.»

Abel, «Ama daha öncelerini de hatırlıyorsun,» dedi. «Florina'nın tehlikede olduğunu.»

«Evet, evet. İlk hatırladığım bu oldu.»

«Ondan sonrasını hatırlayamıyor musun? Sark'a indin ve bir adamla karşılaştın.»

Rik inledi. «İmkânsız... Hatırlayamıyorum...»

«Hatırlamaya çalış!»

Rik başını kaldırdı. Bembeyaz yüzü ter içinde kalmıştı. «Bir tek kelimeyi hatırlıyorum.»

«Hangi kelimeyi, Rik?»

«Bunun bir anlamı yok ki.»

«Ama sen yine de söyle.»

«Bunun bir masayla ilgisi var. Çok uzun bir süre önce olan bir şeyle. Her şey çok belirsiz. Masanın başında oturuyordum..., Galiba biri daha vardı. Sonra onu ayakta gördüm. Başıma dikilmişti. Kafasını eğmiş bana bakıyordu. Ve sonra bir kelime...»

Abel sabırla sordu. «Hangi kelime?»

Rik yumruklarını sıkarak fısıldadı. «Fife!»

Fife dışında herkes ayağa fırladı.

Steen, tiz bir sesle, «Size söyledim!» diye haykırarak deli gibi gülmeye başladı.

ON YEDİ

Fife öfkesine müthiş bir güçle hâkim olarak, «Bu komediye bir son verelim artık,» dedi. Konuşmadan önce beklemişti. Bakışları sert, yüzü İfadesizdi. Sonunda diğerlerinin heyecanı hafiflemiş ve hepsi yerlerine oturmuşlardı. Rik başım eğmiş ve can acısıyla gözlerini yummuştu. Hâlâ sancıyan kafasının içini araştırıyordu. Valona, genç adamı kendisine doğru çekti. Başını omzuna dayamaya çalışarak yanağını usulca okşadı.

Abel titrek bir sesle, «Neden bunun bir komedi olduğunu söylüyorsun, Fife?» dedi.

Fife, «Değil mi?» diye karşılık verdi. «Böyle bir toplantı yapılmasına beni belirli bir silahla tehdit ettiğin için razı oldum. Bu toplantıda yargılanacağımı bilseydim böyle bir şeye yine de razı olmazdım. Vatan hainlerinin ve katillerin hem savcı ve hem de jüri rolünü oynayacaklarını bilseydim...»

Elçi kaşlarını çatarak buz gibi, resmi bir tavırla, «Burası mahkeme salonu değil. Efendi,» diye karşılık verdi. «Dr. Junz buraya Y.U. Bürosunun bir üyesini almak için geldi. Bu da onun hem hakkı, hem de görevi. Ben, bu kritik günlerde Trantor'un çıkarlarını korumak için bu toplantıya katıldım. Rik adlı bu genç adamın kayıp Uzay-analizcisi olduğundan kesinlikle eminim. Bu uzmanı iyice muayene edilmesi ve fiziki özelliklerinin saptanması için Dr. Junz'a hemen teslim edersen, görüşmenin bu kısmı da sona ermiş olur. Tabii senden uzmana Psişik Sonda uygulayan suçlunun yakalanması için yardım isteriz. Ayrıca yerel siyasete hiçbir zaman karışmayan bir Yıldızlararası Büronun üyelerinin bu tür saldırılara uğramamaları için önlemler almanı da öneririz.»

Fife, «Etkileyici bir nutuk,» diye alay etti. «Ama durum meydanda. Planların çok saydam, Abel. Ben bu adamı teslim ettiğim takdirde ne olacak? Y.U. Bürosu bulmayı istediği şeyleri ele geçiriverecek. Büro, yerel bağları bulunmayan yıldızlararası bir kurul olduğu iddiasında. Ama yıllık bütçesinin üçte ikisini Trantor'un sağladığı bir gerçek değil mi? Mantıklı hiç kimse Büronun bugünkü Galakside tarafsızca çalıştığını düşünemez. Büronun bu geri zekâlı adamla ilgili araştırmalarının sonucu da tabii Trantor'un imparatorluğa özgü isteklerine uygun olacak.

«Bu sonuçlara gelelim... Büro neler bulacak? Bu da belli bir şey. Adamın belleği yavaş yavaş yerine gelecek. Gereken ayrıntıları parça parça hatırlayacak. Y.U. Bürosu günlük bültenler yayınlayacak. Önce benim adımı. Sonra görünüşümü. Sonra sözlerimi. Ve Büro ciddi ciddi benim suçlu olduğumu iddia edecek. Benden tazminat istenecek ve Trantor geçici olarak Sark'ı işgal etmek zorunda kalacak. Ve bu işgal sonunda devamlı oluverecek.

«Şantajın da bir yerden sonra etkisi kalmaz. Sayın Elçi, senin silahın da bu noktadan sonra işlemeyecek. Bu geri zekâlıyı istiyorsanız Trantor bir filo yollasın.»

Abel, «Kimse zor kullanmak niyetinde değil,» diye açıkladı. «Ama Uzay-analizcisinin son suçlamasını red etmediğinin de farkındayım.»

«Reddederek ciddi bir hale sokmam gereken bir suçlama olmadı. Bu adam bir kelime hatırlıyor. Ya da hatırladığını söylüyor. Ne olacak?»

«Bu adı hatırlamasının bir anlamı yok mu?»

«Hiç yok. Fife adı Sark'ın en ulu ve önemli ismidir. Bir an bu uydurma Uzay-analizcisinin dürüst olduğunu düşünelim. O Florina'da kaldığı bir yıl boyunca bu adı herhalde duydu. Sark'a kızımı taşıyan gemiyle geldi. Tabii o zaman adımı işitmek için eline önemli bir fırsat geçti. Bu adın onun bölük pürçük anılarına karışması doğal değil mi? Tabii belki de dürüst bir adam değil o. Belki de bu parça parça açıklamalar ona iyice ezberletildi.»

Abel söyleyecek bir söz bulamadı. Diğerlerine baktı. Junz kaşlarını çatmış, sağ eliyle çenesini uğuşturuyordu. Steen aptal aptal gülüyor ve kendi kendisine bir şeyler mırıldanıyordu. Florina'lı Kentliyse boş bakışlı gözlerini dizlerine dikmişti.

Sessizliği Rik bozdu. Genç adam Valona'nın elinden kurtularak ayağa kalktı. «Dinleyin...» Rengi uçuk yüzünün hatları çarpılmıştı. Gözlerinden ne müthiş bir acı çektiği anlaşılıyordu.

Fife alay etti. «Bir açıklamada daha bulunacak galiba?»

Rik, «Dinleyin!» dedi. «Bir masada oturuyorduk. Çayıma ilaç karıştırılmıştı. O adamla kavga ediyorduk. Bunun nedenini hatırlayamıyorum. Sonra birdenbire kımıldayamaz oldum. Orada külçe gibi oturmaktan başka bir şey yapamıyordum. Konuşamıyordum. Yalnızca 'Ulu Uzay!' diye düşünüyordum. 'Beni ilaçla uyuşturdu.' Bağırmayı, haykırmayı, kaçmayı istiyordum. Ama bunu başaramıyordum. Sonra o adam... Fife bana yaklaştı. Daha önce bağırıp duruyordu. Ama artık sesi hafiflemişti. Bağırmasına gerek kalmamıştı. Yerinden kalkarak yanıma geldi. Tepeme dikildi. Bir şey söyleyemedim. Bir şey yapamadım. Yalnızca yukarıya, ona doğru bakabildim.» Rik sustu. Hâlâ ayakta duruyordu.

Junz, «Öbür adam Fife miydi?» diye sordu.

«Adının Fife olduğunu hatırlıyorum.»

«O şurada oturan adam mıydı?»

Rik dönüp bakmadı. «O adamın yüzünü hatırlamıyorum ki.»

«Bundan emin misin?»

«Hatırlamaya çalışıyorum!» Rik birdenbire bağırmaya başladı. «Bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz! Canım yanıyor! Sanki kafama kızgın iğneler saplanıyor! Derinlere! Şuraya!» Elini başına götürdü.

Junz usulca, «Bunun çok zor olduğunu biliyorum,» dedi. «Ama elinden geleni yapmalısın. Çabalaman gerektiğinin farkında değil misin? O adama bak. Dön ve bak»

Rik, başını döndürerek Fife Efendisine baktı. Bir an onu süzdü sonra da kafasını çevirdi.

Junz sordu. «Şimdi hatırladın mı?»

«Hayır! Hayır!»

Fife sertçe güldü. «Sizin adam rolünü unuttu mu? Yoksa yüzümü bir dahaki sefere hatırlamasının daha etkili olacağını mı düşündünüz?»

Junz'un tepesi attı. «Ben bu genç adamı daha önce hiç görmedim. Onunla hiç konuşmadım. Suçu sizin üzerinize yıkmak için kimseyle anlaşmadım. Ve bu tür suçlamalarınızdan da bıkmaya başladım. Ben yalnızca gerçeği öğrenmeye çalışıyorum.»

«O halde ben de bu adama birkaç soru sorabilir miyim?»

«Sorun tabii.»

«Bu nezaketiniz için çok çok teşekkür ederim. Şimdi sen, Rik ya da gerçek adın neyse...» Bir Florina'lıyla konuşan bir Efendiydi şimdi o.

Rik başını kaldırdı. «Evet, efendim.»

«Orada ilacın etkisiyle çaresiz bir durumda oturduğunu, adamın masanın diğer ucundan sana yaklaştığını hatırlıyorsun...»

«Evet, efendim.»

«Son hatırladığın adamın başını eğerek sana bakması...»

«Evet, efendim...»

«Başını kaldırarak ona baktın, ya da bakmaya çalıştın.»

«Evet, efendim.»

«Otur!»

Rik bu istenileni yaptı.

Fife bir an hiç kımıldamadı. Hemen hemen yok denilecek kadar ince dudakları daha gerilmişti. Sakalının yanaklarında ve çenesinde oluşturduğu mavimsi siyah parlak lekenin altında kasları biraz kabarmıştı. Sonra koltuğundan kayarak indi.

Koltuğundan kaydı! İnsan onun bir an masasının arkasında diz çöktüğünü sanabilirdi.

Ama Fife masanın arkasından çıktı. Ve herkes onun ayakta durduğunu gördü.

Junz'un başı dönmeye başladı. Otururken pek tehlikeli bir görünüşü olan ve bir heykele benzeyen bu adam birdenbire içler acısı bir cüceye dönüşmüştü.

Fife'ın ağır gövdesini ve iri kafasını taşımaya çalışan biçimsiz bacakları zorlukla hareket ettiler: O hata! gövde ve kafayı ileriye doğru götürdüler. Fife'in yüzü kızarmıştı ama bakışları hâlâ azametliydi. Steen deli gibi kıkır kıkır gülmeye başladı. Sonra Fife'in gözleri kendisine dikilince boğulur gibi sustu. Diğerleri büyülenmiş gibi sessizce oturuyorlardı.

Gözleri irileşmiş olan Rik, Fife'in kendisine yaklaşmasını seyretti.

Fife, «Masanın yanından sana yaklaşan adam ben miydim?» diye sordu.

«Onun yüzünü hatırlayamıyorum, efendim.»

«Senden onun yüzünü hatırlamanı istemiyorum. Bunu unutmuş olabilir misin?» İki kolunu yanlara doğru açtı. «Görünüşümü, yürüyüşümü unutmuş olabilir misin?»

Rik üzüntüyle, «Unutmamam gerektiğini anlıyorum, efendim,» dedi. «Ama bilemiyorum...»

«Ama sen oturuyordun, o adam ayaktaydı. Başını kaldırmış ona bakıyordun.»

«Evet, efendim.»

«Hatta adam tepene dikilmişti. Başını eğmiş sana bakıyordu.»

«Evet, efendim.»

«Hiç olmazsa bu kadarını hatırlıyorsun, öyle mi? Bundan eminsin?»

«Evet, efendim.»

Şimdi Rik'le Fife yüz yüzeydiler.

Fife sordu. «Sana bakmak için başımı eğiyor muyum?»

Rik, «Hayır, efendim,» dedi.

«Bana bakmak için başını kaldırman gerekiyor mu?»

İskemlesinde oturan Rik'le ayakta duran Fife göz gözeydiler.

«Hayır, efendim.»

«O adam ben olabilir miyim?»

«Hayır, efendim.»

«Bundan emin misin?»

«Evet, efendim.»

«Hâlâ hatırladığın adın Fife olduğunda ısrar ediyor musun?»

Rik inatla, «Bu adi hatırlıyorum,» diye ısrar etti.

«O halde o adam her kimse özellikle benim adımı kullanmış olmalı. Öyle değil mi?»

«Öyle, efendim.»

Fife döndü. Vakarla, ağır ağır, zorlukla masasına gitti ve yerine oturdu. «Olgunluk çağına eriştikten sonra bir insanın beni bu halde görmesine hiçbir zaman izin vermedim. Bu toplantının devam etmesi için bir neden var mı?»

Abel hem utandı, hem de kızdı. O ana kadar toplantı aleyhlerinde gelişmişti. Hem de kötü bir biçimde. Fife her adımda kendisini haklı çıkarmayı, diğerlerini de haksız duruma düşürmeyi başarmıştı. Fife başarıyla iftiraya uğramış bir zavallı gibi göstermişti kendisini. Trantor şantajı yüzünden toplantıya razı olmuş ve konuyu iftiraya getirmişti. Kendisini temize de çıkarmıştı.

Tabii Fife şimdi toplantıda neler olduğunu kendi açısından bütün Galaksiye anlatacaktı. Trantor aleyhinde şahane bir propaganda yapabilmek için gerçeği fazla çarpıtmasına da gerek kalmayacaktı.

Abel, «Zararın neresinden dönülürse kârdır,» prensibini uygulamaya hazırdı. Psişik Sonda uygulanmış Uzay-analizcisinin Trantor'a bir yararı olmayacaktı artık. Genç adamın bundan sonra hatırlayacağı her şey, bunlar doğru olsa bile, alaylı gülüşmelerle karşılanacak, gülünç bir duruma sokulacaktı. Onun Trantor'un emperyalist isteklerinin bir aracı olduğu düşünülecekti. Üstelik kırılmış bir araç.

Ama Abel kararsızca duraklarken Junz konuşmaya başladı.

«Toplantıyı hemen sona erdirmemek için önemli bir neden var bence. Uzmanıma Psişik Sondayı kimin uyguladığını henüz kesinlikle anlamış değiliz. Siz Steen Efendisini suçladınız. O da sizi. İkinizin de yanıldığını kabul edelim. İkinizin de suçsuz olduğunu. Yine de ortada bir gerçek var. ikiniz de suçlunun bir Büyük Efendi olduğuna inanıyorsunuz, herhalde... Kim bu suçlu?»

Fife, «Bu önemli mi?» diye sordu. «Bunun sizin bakımınızdan hiçbir önemi olmadığından eminim. Trantor ve Y.U. Bürosu işe karışmasaydı, bu konu çoktan çözülmüş olurdu. Ben eninde sonunda o haini bulacağım. Şunu unutmayın: Psişik Sondayı uygulayan adam kim olursa olsun,

aslında o Kirt ticaretinin tekelini eline geçirmek istiyordu Onun için bu adamın kaçmasına izin verecek değilim. Psişik Sondayı uygulayan haini bulduktan ve ona layık olduğu cezayı verdikten sonra buradaki adamınızı size iade edeceğiz. Kendisine bir zarar vermeden. Size sadece bu teklifte bulunabilirim. Bence bu çok mantıklı bir şey.»

«Psişik Sondayı uygulayan adama ne yapacaksınız?»

«Bu Sark'ın içişleriyle ilgili bir olay. Sizi ilgilendirmemen.»

Junz heyecanla, «Ama ilgilendiriyor,» dedi. «Bu yalnızca Uzay-analizcisiyle ilgili bir sorun değil. Aslında ortada çok daha önemli bir sorun var. Şu ana kadar bundan söz edilmemesine şaşıyorum. Rik adlı bu uzmana Psişik Sonda sırf Uzay-analizcisi olduğu için uygulanmadı.»

Abel, Junz'un amacını pek anlayamamıştı ama hemen onun tarafını tuttu. Nazik nazik, «Tabii Dr. Junz, Uzay-analizcisinin tehlikeyle ilgili ilk mesaimi kastediyor,» diye açıkladı.

Fife omzunu silkti. «Anladığım kadarıyla kimse geçen bu bir yıllık sürede bu konuyu önemsemedi. Dr. Junz da dâhil. Ama işte adamınız burada, Doktor. Ona bu konuyu sorun.»

Junz öfkeyle homurdandı «Tabii o hiçbir şeyi hatırlamayacak. Psişik Sonda en çok beyinde depolanmış olan mantık kurma zincirlerini etkiler. Uzmanım da hayatını adadığı işinin nicel yanlarını hatırlamayı hiçbir zaman başaramayacak belki de.»

Fife, «Bütün bunlar kafasından silinmiş o halde,» dedi. «Bu bakımdan ne yapabiliriz ki?»

«Çok kesin bir şey yapabiliriz. Önemli olan da bu. Uzay-analizcinin öğrendiklerini bilen biri daha var. Psişik Sondayı uygulayan suçlu. Belki o bir Uzay-analizcisi değildi. Belki bütün ayrıntıları bilmiyor. Ama uzmanımla onun kafasını mahvetmeden önce konuştu. Herhalde böylece bir hayli şey de öğrendi. O adamın yardımıyla gerçeği anlayabiliriz. Suçlu, yeteri kadar bilgi edinmeden kaynağı ortadan kaldırmaya cesaret edemezdi. Yine de soracağım. Hatırlıyor musun, Rik?»

Rik mırıldandı. «Sadece,.. bir tehlike olduğunu hatırlıyorum. Bu uzay akıntılarıyla ilgili.»

Fife, «Gerçeği öğrenseniz bile,» dedi. «Elinize ne geçecek? Hasta Uzay-analizcilerinir durmadan açıkladıkları o hayret uyandırıcı teorilerin hangisine güvenebilirsiniz? Çoğu kadranlardaki yazıları zorlukla okuyacak derecede hastayken bile kâinatın sırlarını çözdüklerini iddia ederler. »

«Bu bakımdan haklı olabilirsiniz. Gerçeği öğrenmeme izin vermekten korkuyor musunuz?»

«Ben doğru ya da yanlış Kirt ticaretini etkileyecek uğursuz söylentiler çıkarılmasını istemiyorum. Sen de benim gibi düşünmüyor musun Abel?»

Abel için için sıkıntıyla, Fife yine dümen çevirmeye başladı, dedi. Yapacağı darbe yüzünden

Kirt tesliminde bir aksaklık olduğu takdirde bunu Trantor'un üzerine atacak. Bu duruma bizim düzenlerimizin neden olduğunu söyleyecek Ama Abel iyi bir kumarbazdı. Onun için de ortadaki 'parayı' sakin sakin, daha da yükseltti.

«Hayır, düşünmüyorum,» dedi. «Bence Dr. Junz'u dinlemen doğru olur, Fife.»

Junz, «Teşekkürler,» diye mırıldandı. «Şimdi, Rik'e Psişik Sondayı uygulayan kimse, onun uzmanımı muayene eden doktoru da öldürdüğünü söylediniz, Efendi Fife. Bundan da suçlunun, Rik, Florina'da kaldığı sürece onunla uzaktan da olsa ilgilendiğini gösteriyor.»

«E?»

«Bu tür bir ilginin bazı izleri kalır.»

«Yani bu yerlilerin onlarla kimin ilgilendiğini bilmeleri gerektiğini mi söylüyorsunuz?»

«Neden olmasın?»

Fife, «Siz Sark'lı değilsiniz,» dedi. «Onun için de bazı hatalara düşüyorsunuz. Emin olun Florina'lı yerliler hadlerini bilirler. Efendilere yaklaşmazlar. Efendiler onlara yaklaştıkları takdirde de iyice terbiye edilmiş oldukları için gözlerini ayaklarına dikerler. Göz hapsinde olduklarını da fark etmezler bile.»

Junz öfkeden gözle görülecek bir biçimde titremeye başladı. Efendiler despotluklarına öylesine alışmışlar, bu içlerine öylesine işlemişti ki, bu kötülüklerinden açık açık söz etmekten kaçınmıyorlardı. Bunun utanılacak, çirkin bir şey olduğunun farkında bile değillerdi. Junz, «Belki sıradan yerliler böyledir,» diye homurdandı. «Ama buradaki genç adam basit bir yerli değil. Bence o bize uygun biçimde saygıyla davranan bir Florina'lı olmadığını da kanıtladı. O şu ana kadar bu görüşmelere bir katkıda bulunmadı. Artık ona soru sorma zamanının geldiğini sanıyorum.»

Fife, «O yerlinin tanıklığının hiçbir değeri yok,» dedi. «Hatta bu fırsattan yararlanarak Trantor'un onu bize teslim etmesini tekrar talep edeceğim. O Sark mahkemelerinde uygun bir biçimde yargılanacak.»

«İzin verin önce onunla ben konuşayım.»

Abel de sakin sakin söze karıştı. «Ona birkaç soru sormanın hiçbir zararı olmaz, Fife. Eğer bizimle işbirliği yapmazsa ya da sözlerine güvenilemeyeceği ortaya çıkarsa, o zaman senin isteğini göz önüne alırız.»

Terens o ana kadar gözleri birbirine kenetlediği ellerinde öyle hareketsiz oturmuştu. Bu sözleri duyunca başını kaldırdı.

Junz Terens'e döndü. «Rik, Florina'da bulunduktan sonra hep senin köyünde yaşadı değil

mi?»

«Evet.»

«Ve sen o sürede her zaman köyde miydin? Yani uzun iş yolculuklarına çıkmadın mı?»

«Kentliler iş yolculuklarına çıkmazlar. Onların işi köyleridir.

«Pekâlâ, hemen sinirlenme. Sakin ol. Herhalde köye Efendiler geldiği zaman onlarla ilgilenmek de görevinin bir parçası.»

«Tabii. Geldikleri takdirde...»

«Efendiler köye geliyorlar mıydı?»

Kentli omzunu silkti. «Bir iki kere. Olağan denetlemelerdi bunlar. Efendiler ellerini Kirt’le kirletmezler. Tabii sözünü ettiğim işlenmemiş Kirt.»

Fife kükredi. «Terbiyeni takın!»

Terens ona baktı. «Beni terbiye edebilir misin?»

Abel hemen ustalıkla araya girdi. «Bırak Dr. Junz'la Kentli aralarında konuşsunlar, Fife. Sen ve ben birer seyirciyiz.»

Kentlinin küstahlığı Junz'u sevindirmişti, ama «Kentli, lütfen sorularıma yanıt ver, bunlara eklemeler yapma,» dedi. «Şimdi... bu son yıl içinde köye hangi Efendiler geldi?»

Terens öfkeyle, «Ne bileyim?» diye bağırdı. «Bu soruyu yanıtlamam imkânsız. Efendiler Efendidir, yerliler de yerli. Ben bir Kentliyim ama Sark’lılar için yine de bir yerliyim. Onları köyün kapısında karşılayarak adlarını soramam.

Bana sadece bir haber gönderilir. Üzerinde ’Kentli’ yazılıdır bunun. Mektupta şu-şu gün bir Efendinin köyü denetlemeye geleceği gerekli hazırlıkları yapmam gerektiği yazılıdır. O zaman ben de fabrika işçilerinin en iyi elbiselerini giymelerini, atölyelerin iyice temizlenip düzgünce çalışmalarını, depolarda bol Kirt bulunmasını, her kesin memnun ve mutlu bir tavır takınmasını sağlarım. Köylülere evlerini temizlettirir, sokaklara nöbetçiler dikerim. Efendilerin eğlenceli yerli danslarını görmeyi isteyeceklerini düşünerek bazı gençleri seçerim. Belki birkaç da güzel kız...»

Junz, «Bunu bırakalım, Kentli,» dedi.

«Bunu sen bırak. Böyle şeyler benim için önemli.»

Junz, Florina'lı bürokratlardan sonra Terens'i soğuk bir bardak su kadar rahatlatıcı buluyordu. Kendi kendine, Kentlinin Efendilere teslim edilmemesi için Y.U. Bürosunun nüfuzundan mümkün olduğu kadar yararlanacağım, diye karar verdi.

Terens daha sakin bir tavırla konuşmasını sürdürdü. «İşte benim rolüm bu. Efendiler geldikleri zaman ben de diğerleriyle birlikte sıraya dikilirim. Efendilerin kim olduklarını bilmem. Onlarla konuşmam.»

«Kentteki doktor öldürülmeden önceki hafta böyle bir denetleme oldu mu?»

«Sanırım haber bültenlerinde böyle bir şeyden söz edildi. Yani doktorun uğradığı kazadan Ama o sırada bir Efendinin köyü denetlemeye geldiğini sanmıyorum. Tabi bu bakımdan yemin edemem.»

«Köyün bulunduğu topraklar kimin?»

Terens'in dudakları gerildi. «Fife Efendisinin.»

Steen birdenbire bu konuşmaya şaşılacak bir hızla katıldı. «Ah, buraya bakın! Yani, bu tür sorularla Fife'ın ekmeğine yağ sürüyorsunuz. Dr. Junz! Bunun hiçbir işe yaramayacağının farkında değil misiniz? Yani! Fife, şu yaratığı göz hapsinde tutmak isteseydi bunun için kalkıp Florina'ya gitmek zahmetine katlanır mıydı? Devriyeler ne işe yarıyor? Yani!»

Junz şaşaladı. «Ama bu olay önemliydi. Florina'nın ekonomisi ve hatta bütün güveni bir adamın kafasındaki bilgiye bağlıydı. Herhalde Rik'e Psişik Sonda'yı uygulayan adam bu işi Devriyelere bırakmayı istemezdi.»

Fife atıldı. «Adamın kafasının içini iyice temizledikten sonra da mı?»

Abel alt dudağını sarkıtarak kaşlarını çattı. Son oyunu da yine Fife'ın kazanmak üzere olduğunu anlıyordu.

Junz, kararsızca yeniden çabaladı. «Köye sık sık belirli bir tek Devriye ya da Devriye grubu geliyor muydu?

«Farkında değilim. Onlar benim için birer üniformadan başka bir şey değildir.»

Junz birdenbire Valona'ya döndü. Sanki kızın üzerine atılacakmış gibi bir hali vardı. Kız bir dakika önce birdenbire bembeyaz kesilmiş, acayip bir biçimde parlamaya başlayan gözleri irileşmişti. Ve Junz da bunu fark etmişti.

Bilgin, «Ya sen, kızım?» dedi.

Ama Valona sessizce başını salladı.

Abel sıkıntıyla, artık yapabileceğimiz başkaca bir şey yok, diye düşündü. Her şey sona erdi.

Fakat Valona ayağa kalkmıştı, titriyordu. Boğuk bir fısıltıyla, «Bir şey söylemek istiyorum,» dedi.

Junz, «Söyle kızma,» diye karşılık verdi. «Ne var?»

Valona'nın yüzünün her çizgisinden ve sinirle titreyen parmaklarından ne kadar korktuğu anlaşılıyordu. Kız soluk soluğa, «Ben sadece bir köylü kızıyım,» dedi. «Lütfen bana kızmayın. Ama bana her şey bir tek biçimde olabilirmiş gibi geliyor. Rik'im bu kadar önemli miydi? Yani, söylediğiniz gibi?»

Junz şefkatle, «Bence o çok çok önemliydi,» diye açıkladı. «Hâlâ da önemli.»

«O halde her şey söylediğiniz gibi oldu. Rik'imi Florina'ya getiren kimse gözlerini ondan bir dakika bile ayırmaktan korkardı. Öyle değil mi? Yani... Rik'i fabrikadaki ustabaşı dövdüğü ya da çocuklar onu taşa tuttukları ya da hastalanıp öldüğü takdirde ne yapardı? Rik'i öyle çaresiz bir durumdayken tarlalarda da bırakamazdı sanırım. Yani kimse onu bulamadan Rik ölür giderdi. O kimse, Rik'in şansının yardımıyla güvende olacağını düşünemezdi.» Valona şimdi heyecanlı ama düzgün konuşuyordu.

Junz dikkatle ona bakıyordu. «Devam et.»

«Köyde Rik'le başından beri ilgilenen biri vardı. Rik'i tarlalarda o buldu. Benim Rik'e bakmamı o sağladı. Başının derde girmesini o engelledi. Rik'in her gün yaptıklarını izledi. Hatta Kentteki doktoru da biliyordu o. Çünkü bunu kendisine ben söyledim. Ona! Ona!»

Valona, sesi bir çığlık halini alırken kaskatı kesilen parmağıyla Kentli Myrlyn Terens'i gösterdi.

Ve bu kez Fife'ın bile o insanüstü sükûneti kayboldu. Efendinin masasına dayalı kolları kaskatı kesilirken iri gövdesi koltuğundan birkaç santim yükseldi. Adam iri başını hızla Kentliye doğru çevirdi.

ON SEKİZ

Sanki hepsinin ses telleri de felce uğramıştı. Rik bile duyduklarına inanamamış gibi önce Valona'ya baktı, sonra da Terens'e.

Sonra Steen'in tiz kahkahası duyuldu. Ve sessizlik böylece bozuldu. Steen, «Buna inanıyorum!» diye bağırdı. «Yani! Başından beri söyledim. Yerlinin Fife'ın adamı olduğunu açıkladım. İşte Fife'ın nasıl bir insan olduğunu görüyorsunuz. O bir yerliye para vererek...»

«Bu iğrenç bir yalan!..»

Konuşan Fife değil, Kentliydi. Terens ayağa fırlamıştı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

İçlerinde en az etkilenmişe benzeyen Abel, «Yalan olan nedir?» diye sordu.

Terens bir an Elçinin ne demek istediğini anlamamış gibi adama boş gözlerle baktı. Sonra da boğulur gibi, «Bu Efendinin söyledikleri,» dedi. «Ben hiçbir Sark'lının adamı değilim, kimseden para almıyorum!»

«Ya kızın söyledikleri? Onlar da yalan mı?»

Terens dilinin ucuyla kurumuş dudaklarını işletti. «Hayır, onlar doğru. Rik'e Psişik Sondayı ben uyguladım.» Bir an durdu sonra da telaşla ekledi. «Bana öyle bakma, Lona. Ona zarar vermek istemedim. Zaten olayların böyle gelişmesini de istememiştim.» Tekrar yerine oturdu.

Fife. «Bu da bir oyun,» dedi. «Neler planladığını bilmiyorum, Abel. Ama bu katilin repertuarında bu suçun da olduğunu hiç sanmıyorum. Psişik Sonda'yı ancak bir Büyük Efendi uygulatabilirdi. Ancak onda yeterli bilgi ve araç gereç olurdu. Yoksa adamın Steen'i temize çıkarmak için bu sahte itirafı mı hazırladın?»

Ellerini birbirine sıkıca kenetlemiş olan Terens koltuğunda öne doğru eğildi. «Ben Trantor'dan da para almıyorum.»

Fife ona aldırmadı.

Kendisini en son toparlayan Junz oldu. Bilgin bir an Terens'in onlarla aynı odada olmadığı, Elçilikte bir odada oturduğu gerçeğini kabul edemedi. Kentli'nin de otuz kilometre ötedeki Fife gibi bir görüntü olduğunu unuttu. Kentlinin yanma giderek onu omuzlarından yakalamayı, genç adamla yalnız konuşmayı istedi. Ama bu imkânsızdı. Junz, «Bu adamın anlatacaklarını dinlemeden tartışmaya başlamak yersiz,» diye homurdandı. «Önce ayrıntıları öğrenelim. Eğer Rik'e Psişik Sondayı o uyguladıysa, ayrıntıları öğrenmemiz şart. Suçlu o değilse anlatacakları

her şeyi açığa çıkaracak.»

Terens bağırdı. «Olanları öğrenmek istiyorsanız anlatayım! Olanları gizlemenin bana bir yararı kalmadı artık. Sonuçta ya Sark kazanacak, ya da Trantor! İkisine de lanet olsun. Hiç olmazsa bu sayede bir iki şeyi açığa çıkarmış olacağım.» Küçümseyen bir tavırla Fife'ı işaret etti. «İşte o bir Büyük Efendi! Bu Büyük Efendi, "Ancak bir Büyük Efendi Psişik Sondayı uygulayabilir buyurdu. Bu sözlerine inanıyor da. Ama ne biliyor o? Sark'lılar ne biliyorlar ki? Hükümeti onlar yönetmiyorlar! Bunu Florina'lılar yapıyor. Florina'lı bürokratlar. Yerliler belgeleri alıyorlar, hazırlıyorlar, dosyalıyorlar. Ve Sark'ı yöneten de o belgeler! Evet, çoğumuz inleyemeyecek kadar ezilmiş haldeyiz. Ama istediğimiz takdirde neler yapabileceğimizin farkında mısınız? Hem de bunu bizim lanet olasıca Efendilerimizin burnunun dibinde başarabiliriz! Benim yaptıklarımı gördünüz!..

«Bir yıl önce geçici olarak Uzay limanına Trafik Müdürü olarak atandım. Eğitimimin bir bölümüydü bu. Kayıtlara bakarsanız doğru söylediğimi anlarsınız. Ama tabii bunu bulmak için defterleri iyice karıştırmanız gerekir. Çünkü listede Trafik Müdürü olarak bir Sark'lının adı yazılı. Onun adı vardı ama işleri ben yapıyordum. Benim ismimi Yerli Personel listesinde bulabilirsiniz. Tabii hiçbir Sark'lı o listeye bakarak gözlerini kirletmezdi.

«Y.U. Bürosunun yerel temsilcisi Uzay-analizcisinin mesajını limana yolladı. Uzay gemisi inerken bir ambülans bekletmemizi de önerdi. O mesaj bana geldi. Ben yalnızca uygun bulduğum bölümleri amirime tekrarladım. Ama Florina'nın yok olması konusundan hiç söz etmedim.

«Uzay-analizcisiyle kent dışındaki küçük bir limanda buluşmayı kararlaştırdım. Bunu kolaylıkla başardım. Sark'ı yöneten bütün ipler ve teller benim elimin altındaydılar. Unutmayın ben de bir bürokrattım. Bir Büyük Efendi benim başardıklarımı yapmayı isteseydi ne kadar çaresiz olduğunu da anlardı. Çünkü bunları ancak bir Florina'lıya emrederek yaptırabilirdi. Ama ben bunu kimsenin yardımı olmadan başarabilecek durumdaydım. İşte Büyük Efendinin bilgi ve araç gereç konusundaki iddialarının yanıtı...

«Uzay-analizcisiyle buluştum. Onun Sark'lılara da, Y.U. Bürosuna da erişmesini engelledim. Onu zorlayarak mümkün olduğu kadar bilgi edindim. Bu bilgiyi Florina için ve Sark aleyhine kullanmayı planladım.»

Fife dayanamayarak, «O ilk mektupları sen mi yolladın?» diye sordu.

Terens sakin sakin, «Evet ben yolladım, Büyük Efendi,» dedi. «Hepinizi zorlayarak Kirt yetişen topraklardan yeteri kadarını elime geçirebileceğimi düşünüyordum. Ondan sonra Trantor'la bildiğim gibi anlaşacak ve sizleri Florina'dan kovacaktım.»

«Sen çıldırmışsın!»

«Belki. Ama planım başarılı olamadı, Uzay analizcisine Fife Efendisi olduğumu söyledim Bunu yapmak zorundaydım. Çünkü o Sark gezegeninin en güçlü adamının Fife olduğunu

biliyordu. Benim Fife olduğuma inandığı sürece de benimle açık açık konuştu. Uzay-analizcisi Fife'nin Florina için en iyi olanını yapmayı çok isteyeceğini sanıyordu. Onun bu saflığı beni çok güldürdü. Ne yazık ki Uzay-analizcisi benden de sabırsızdı. Kaybedilen her günün felaketi daha yaklaştırdığı konusunda ısrar ediyordu. Bense Sark konusundaki planlarım için her şeyden çok zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sonunda Uzay-analizcisini kontrol edemez oldum. Ve bu yüzden Psişik Sonda uygulamak zorunda kaldım. O aygıttan istediğim zaman bulabilecek durumdaydım. Psişik Sondanın hastahanelerde nasıl uyguladıklarını görmüştüm. Bu konuda biraz bilgim vardı. Ama ne yazık ki bu bilgi yeterli değildi.

«Psişik Sondayı Uzay-analizcisinin kafasının yüzey tabakalarındaki endişeyi silecek biçimde ayarladım. Bu basit bir işlemdi. Hâlâ ne olduğunu anlamış değilim. Analizcinin kafasındaki endişe derinlere kadar uzanıyordu sanırım. Çok derinlere kadar. Ve Psişik Sonda da otomatik olarak bu endişeyi izledi. O sırada uzmanın bilinci de iyice etkilendi. Sonunda kafasız bir yaratıkla karşı karşıya kaldım... Çok üzgünüm, Rik.»

Terens'i dikkatle dinleyen Rik kederle içini çekti. «Kafama karışmayacaktın, Kentli. Ama neler hissettiğini anlayabiliyorum.»

Terens, «Evet,» dedi. «Sen de yaşadın Florina'da. Devriyeleri, Efendileri, Aşağı Kentle Yukarı Kent arasındaki farkı biliyorsun.» Bir an durdu sonra anlatmasına devam etti. «Uzay analizcisi elimdeydi ama kafası mahvolmuştu. Onun başkaları tarafından bulunmasına izin veremezdim. Kimliğini öğrenebilirlerdi. Uzmanı öldüremezdim de. Belleğinin yerine geleceğinden emindim ve hâlâ bilgiye ihtiyacım vardı. Ayrıca onu öldürdüğüm takdirde Trantor ve Y.U. Bürosunun dostluğunu kazanmam imkânsızlaşacaktı. Oysa daha sonra buna ihtiyacım olacaktı. Ayrıca o günlerde insan öldürecek halde değildim.

«Bir Kentli olarak Florina'ya gönderilmemi sağladım. Sahte belgeler bularak, Uzay-analizcisini de gezegene birlikte götürdüm. Onu istediğim gibi köyün dışında buldular. Rik'e bakması için Valona'yı seçtim. Ondan sonra hiçbir tehlikeyle karşılaşmadım. Valona'nın Rik'i doktora götürdüğü gün hariç. O yüzden Yukarı Kentteki güç fabrikalarına girmek zorunda kaldım. Bu olmayacak bir şey değildi. Sark'ta güç mekaniği konusunda yeteri kadar eğitilmiştim.

Bir güç hattında kontak yapmayı biliyordum. Ancak üç gün sonra uygun anı yakalayabildim.

Ondan sonra da insanları öldürmek bana kolay gelmeye başladı. Ama Doktorun diğer muayenehanesinde de dosya tuttuğundan haberim yoktu. Keşke bunu bilseydim.» Terens oturduğu yerden Fife'ın kronometresini görebiliyordu. «Sonra... yüz saat önce Rik bazı şeyleri hatırlamaya başladı... Bana sanki aradan yüz yıl geçmiş gibi geliyor... İşte hepsi bu kadar.»

Junz başını salladı. «Hayır, değil. Uzay-analizcisinin Florina'nın yok olacağını açıkladığını biliyoruz. Bunun ayrıntılar! nedir?»

«Onun açıkladıklarının ayrıntılarını anladığımı mı sanıyorsunuz? Bu bir tür... affedersin

Rik... delilikti.»

Rik öfkeyle bağırdı. «Değildi! Olamazdı!»

Junz, «Uzay-analizcisinin bir gemisi vardı,» diye hatırlattı. «O şimdi nerede?»

Terens, «Çoktan hurdaların arasına karıştı.» diye açıkladı. «Geminin hurdaya verilmesi emri çıkarıldı. Bunu amirim imzaladı. Tabi bir Sark'lı imzalaması için getirilen belgeleri hiçbir zaman okumaz. Kimse soru sormadı ve gemi parçalandı.»

«Rik'in kâğıtları. O herhalde sana bir takım kâğıtlar gösterdi.»

Fife birdenbire atıldı. «O adamı bize teslim edin. Neler bildiğini kolaylıkla öğreniriz.»

Junz, «Olmaz,» dedi. «O ilk suçunu Y.U. Bürosuna karşı işledi. Bir Uzay-analizcisini kaçırarak kafasını mahvetti. O bizim.»

Abel, «Junz, haklı,» diye düşüncesini açıkladı.

Terens, sesini yükseltti. «Beni dinleyin! Ben önlem almadan hiçbir şey yapmam, Rik'in kâğıtlarının nerede olduğunu biliyorum. Onların yerini Şarklılar da, Trantor'lular da bulamazlar. Kâğıtları istiyorsanız o zaman bana siyasi sığınma hakkı da tanırsınız. Ben her şeyi vatan sevgisi yüzünden, gezegenimin ihtiyaçlarını düşünerek yaptım. Bir Sark'lı ya da Trantor'lu vatansever olduğunu iddia edebiliyor. Bir Florina'lı aynı şeyi neden yapmasın?»

Junz, «Elçi senin Y.U. Bürosuna teslim edileceğini söyledi,» dedi. «Seni Sark'lılara teslim etmeyeceğimizden emin olabilirsin. Uzay-analizcisine yaptıkların yüzünden yargılanacaksın. Sonuç konusunda bir garanti veremem. Ama şimdi bizimle işbirliği yaparsan bu senin iyiliğine olur.»

Terens, bilgini dikkatle süzdü. «Size güvenmeye çalışacağım, Doktor... Uzay-analizcisine göre... Florina'nın güneşi 'nova-öncesi' durumunda.» Valona dışında hepsi birden, «Ne?» diye haykırdılar.

Terens alayla ekledi. «Güneş booaom diye patlayacak! Tabii o zaman bütün Florina buhar halini alacak. Sigara dumanı gibi uçuşacak.»

Abel, «Ben Uzay-analizcisi değilim,» dedi. «Ama bir güneşin ne zaman patlayacağının önceden tahmin edilemeyeceğini duydum.»

«Bu doğru. Daha doğrusu şimdiye kadar böyleydi.» Junz Terens'e döndü. «Rik, neden böyle düşündüğünü açıkladı mı?»

«Herhalde o nedenleri kâğıtlarında bulursunuz. Ben yalnızca 'karbon akıntısı' diye bir şeyi

hatırlıyorum.»

«Ne?»

«Analizci. 'Uzayın, karbon akıntıları, uzayın karbon akıntıları,' dedi durdu. Böyle söyledi. Bir de 'katalizatör etkisi,' diye bir şey mırıldandı.»

Steen kıkır kıkır güldü. Fife kaşlarını çattı. Junz hayretle Terens'e bakıyordu.

Sonra bilgin, «İzninizle,» diye mırıldandı. «Hemen döneceğim.» Görüntü küpünden dışarı çıkarak birdenbire gözden kayboldu.

Ancak on beş dakika sonra geri dönebildi. Ve çevresine şaşkın şaşkın baktı. Çünkü görünürde yalnızca Abel'le Fife vardı. «Onlar...» diye başladı.

Abe! hemen onun sözünü kesti. «Biz de seni bekliyorduk, Dr. Junz. Uzay-analizcisiyle kız Elçiliğe doğru yola çıktılar. Toplantı da sona erdi.»

«Sona mı erdi? Ulu Galaksi! Konuşma henüz başlamıştı. Nova oluşması olasılıklarını açıklamam gerekiyor.»

Abel koltuğunda endişeyle kımıldandı. «Buna hiç gerek yok. Doktor.»

«Aksine çok gerek var. Şart bu. Bana beş dakika verin.»

Fife, «Bırak da konuşsun,» dedi. Gülümsüyordu.

Junz, «Başından başlayacağım,» diye açıkladı. Yıldızların enerjilerini içlerindeki nükleer değişikliklerden sağladıkları bilinen bir gerçektir. Galaksi uygarlığının ilk bilimsel kayıtlarında da bundan söz ediliyor. Yani o çağlarda da bu gerçek biliniyordu. Yıldızların iç durumları konusunda bildiklerimizi göz önüne aldığımız zaman yalnızca iki tür nükleer değişikliğin gerekli enerjiyi sağlayabileceğini anlarız. Bu iki işlemde de hidrojen helyuma dönüşür. İlk değişiklik doğrudan doğruya olur. İki hidrojen ve iki nötron birleşir ve bir helyum çekirdeğini oluşturur. İkinci işlem dolaylıdır. Bunda birkaç evre görülür. Sonunda hidrojen yine helyum halini alır. Ama iki arada karbon çekirdekleri de işe karışır. Bu karbon çekirdekleri, tükenmez reaksiyonlar sürerken yeniden oluşur. Böylece pek az miktarda karbon tekrar tekrar kullanılır. Karbon çok miktarda hidrojenin helyuma dönüşmesini sağlar. Yani karbon bir katalizatör görevi yapar. Bütün bunlar tarih öncesi çağlarda da biliniyordu. İnsanlığın bir tek dünyada yaşadığı o devirlerde. Tabii böyle bir çağ yaşandıysa.»

Fife, «Madem hepimiz de bütün bunları biliyoruz,» dedi. «Konuşmaya hiçbir katkıda bulunmadığınızı, boşuna zaman harcadığınızı söyleyebilirim.»

«Ama bizim bildiğimiz bu kadar. Yıldızların hangi nükleer işlemden yararlandıkları hiçbir zaman öğrenilemedi. Ya da iki işlemin birden görülüp görülmediği. Her zaman ilk ya da

ikinci işlemi destekleyen bilim adamları çıktı. Genellikle hidrojenin doğrudan doğru helyum haline dönüşmesi yöntemi daha geçerli sayıldı. Bu diğerine göre daha basitti. Şimdi... Rik'in teorisi şöyle olmalı: Yıldız enerjisinin normal kaynağı hidrojenin doğrudan doğruya helyuma dönüşmesiydi. Ama belirli bazı koşullarda karbon da katalizatör olarak işleme katkıda bulunuyor. Dönüşümü hızlandırıyor, yıldızın ısısını arttırıyor.

«Uzayda akıntılar var. Bunu hepiniz de çok iyi biliyorsunuz. Bunlardan bazıları karbon akıntıları. Akıntılardan geçen yıldızlar sayısız atom alıyorlar. Ama Çekilen atomlar yıldızın ağırlığına göre adeta mikroskobik ve onu hiçbir bakımdan da etkilemiyorlar. Ancak iş karbona gelince durum değişiyor! İçinde normalin üzerinde karbon bulunan bir akıntıdan geçen bir yıldız dengesizleşiyor. Karbon atomlarının yıldızın içine yayılmasının kaç yıl sürdüğünü bilmiyorum. Ya da kaç yüz veya milyon yıl. Ama bu işlemin bir hayli uzun sürdüğü belli. Bunun için karbon akıntısının geniş olması ve yıldızın da bununla küçük bir açı yapması gerekiyor. Her neyse... Yıldızın içinde kaynaşan karbon belirli, kritik bir miktarı aştığı an, güneşin radyasyonu birden bire müthiş artıyor. Dış tabakalar hayal bile edilemeyecek bir patlayışla parçalanıyor ve böylece ortaya bir 'nova" çıkıyor.

«Anlıyor musunuz?» Junz bekledi.

Fife sordu. «Bütün bunları iki dakika içinde hesaplayıverdiniz öyle mi? Kentlinin Uzay-analizcisinin bir yıl önce söylediğini hatırladığı bir iki belirsiz söz sayesinde?»

«Evet, evet. Bunun şaşılacak bir yanı yok. Uzay-analizi bilimi zaten böyle bir teoriye hazırdı. Rik bunu bulmasaydı, bir başkası aynı teoriyi ileri sürecekti. Hem de kısa bir süre içerisinde. Hatta daha önce de benzer iddialar ortaya atıldı ama kimse bunları ciddiye almadı. Tabii o sırada Uzay-analizi tekniği geliştirilmemişti. Bir yıldızın birdenbire nasıl karbon bulduğunu kimse açıklayamıyordu. Ama biz artık karbon akıntıları olduğunu biliyoruz. Bu akıntıların yollarını saptıyor, hangi yıldızların yörüngelerinin son on bir yıl içinde bunlarla kesiştiğini öğreniyoruz. Bu bilgiyi nova oluşması ve radyasyon değişimleriyle ilgili kayıtlarımızla karşılaştırıyoruz. Rik de öyle yapmış olmalı. Herhalde Kentliye gözlemlerini ve hesaplarını göstermeye çalıştı. Ama artık bu da önemli değil.

«Önemli olan şu: Florina hemen boşaltılmaya başlanmalı.»

Fife sakin sakin, «Sonunda bu noktaya geleceğimizi biliyordum,» diye mırıldandı.

Abel, «Çok üzgünüm, Junz,» dedi. «Ama bu imkânsız.»

«Neden imkânsızmış?»

«Florina’nın güneşi ne zaman patlayacak?»

«Bilmiyorum. Ama Rik'in bir yıl önceki endişesine bakılırsa zamanımız pek az olmalı.»

«Ama belirli bir tarih veremiyorsun.»

«Tabii veremiyorum.»

«Kesin tarihi ne zaman tespit edeceksin?»

«Bunu önceden söylemek zor, Rik'in hesaplarını bulabilsek bile onların kontrolden geçirilmeleri gerekecek.»

«Uzay-analizcisinin iddiasının doğru olduğunu garanti edebilir misin?»

Junz'un kaşları çatıldı. «Ben, şahsen, bunun doğru olduğunu, güneşin patlayacağını biliyorum., Ama hiçbir bilim adamı bir teorinin doğru çıkacağını önceden garanti edemez.»

«O halde Florina'nın sırf bir olasılık yüzünden boşaltılmasını istiyorsun.»

«Ben, bir gezegen dolusu insanın ölüme mahkûm edilemeyeceğini düşünüyorum.»

«Florina sıradan bir gezegen .olsaydı sana hak verirdim. Ama Florina, Galaksinin Kirt kaynağı. İstediğini yapamayız.»

Junz öfkeyle homurdandı. «Ben yokken Fife'la böyle mi anlaştınız?»

Fife söze karıştı. «İzin verin de ben anlatayım, Dr. Junz. Y.U. Bürosu sizin bu nova teorinizi destekleyen kanıtları olduğunu da iddia etse bile Sark, Florina'yı boşaltmayı hiçbir zaman kabul edemez. Trantor da bu bakımdan bizi zorlayamaz. Çünkü Galaksi, Kirt ticaretinin sürdürülmesi için Sark'a savaş açılmasını destekleyebilir. Ama bu ticareti sona erdirecek bir şey yapılmasını hiçbir zaman istemez.»

Abel, «Tabii,» diye atıldı. «Korkarım kendi halkımız da böyle bir savaşta bizi desteklemez.»

Junz, müthiş bir tiksinti duydu. Ekonomik gereksinimler karşısında bir gezegen dolusu insanın hiçbir önemi yoktu demek? Bilgin, «Beni dinleyin,» dedi. «Bu konu yalnız bir gezegeni değil, bütün Galaksiyi ilgilendiriyor. Artık Galakside her yıl yirmi yıldız tam bir Nova halini alıyor. Bundan başka Galaksideki yüz milyar yıldızdan iki bin kadarı radyasyon özelliklerini değiştiriyor. Hem de etraflarındaki, insanların yaşadıkları dünyaları tehlikeye sokacak kadar. Galaksideki bir milyon yıldız sisteminde insanlar yaşıyor. Yani... bu ortalama elli yılda bir Galaksinin bir yerindeki bir dünyanın insanların yaşayamayacağı kadar ısındığı anlamına geliyor. Bu tür vakalar tarihe geçti bile. Yani beş bin yılda bir insanların yaşadığı bir gezegenin bir nova yüzünden gaz halini alması olasılığı elliye elli.

«Trantor, Florina konusunda hiçbir şey yapmadığı, gezegenin üzerinde yaşayan insanlarla birlikte buhar halini almasına göz yumduğu takdirde ne olacak biliyor musunuz? Galakside yaşayan bütün insanlar başlarına böyle bir felaket geldiği zaman birkaç güçlü adamın işine gelmediği için kendilerine hiç kimsenin yardım etmeyeceğini anlayacaklar. Bu tehlikeyi göze alabilecek misin, Abel?

«Öte yandan Florina'ya yardım edersen, Trantor’un Galaksi dolusu insana karşı duyduğu sorumluluğa bazı çıkarlarından daha fazla önem verdiğini kanıtlamış olursun. Böylece Trantor hiçbir zaman güçle elde edemeyeceği bir şey kazanır. İnsanların güvenini.»

Abel başını eğdi. Sonra kafasını yorgun yorgun salladı. «Hayır, Junz. Söylediklerin beni etkiledi. Ama pratik bir şey değil bu. Kirt ticaretini sona erdirmeye kalkışmanın doğuracağı siyasi sonuçları kesinlikle biliyorum. Buna karşılık insanların neler hissedeceklerini önceden *kestiremezsin. Hatta bence bu teoriyi incelemekten kaçınmak daha da akıllıca bir şey olur. Bunun doğru olabileceği düşüncesi büyük zararlara yol açabilir.»*

«Ya gerçekten doğruysa?»

«Doğru olmadığını farz ederek davranmak zorundayız. Biraz önce yanımızdan ayrıldığın zaman Y.U. Bürosuyla bağlantı kurdun sanırım.»

«Evet.»

«Neyse, önemli değil. Trantor'un Büronun araştırmalarını durduracak kadar nüfuzu olduğunu sanıyorum.»

«Korkarım bunu yapamayacaksın. Bu araştırmaları durduramayacaksın. Baylar, pek yakında ucuz Kirt elde etmenin sırrını öğreneceğiz. Bir yıl içerisinde de Kirt tekeli ortadan kalkacak. Florina güneşi nova halini alsın almasın.»

«Ne demek istiyorsun?»

«İşte görüşmenin en önemli anına geldik, Fife. İnsanların yaşadıkları bütün dünyaların içinde sadece Florina’da Kirt yetişiyor. Bitkinin tohumları başka dünyalarda ekildiği zaman yalnızca basit selüloz elde ediliyor. Sanırım şu anda güneşi nova öncesi durumda olan ve *üstünde insanların yaşadığı tek gezegen Florina. Belki de bin yıl evvel karbon akıntısına girdiği sırada güneşi yine nova öncesi durumdaydı. O halde Kirt’le nova öncesi durumun bir ilgisi var.»*

Fife, «Saçma,» dedi.

«Öyle mi? Bitkinin Florina'da Kirt, başka yerde kalitesiz pamuk halini almasının bir neden olmalı. Bilim adamları başka dünyalarda yapay olarak Kirt yetiştirmeye çalıştılar. Ama bunu körlemesine yaptılar. Bu yüzden de deneyleri başarılı .olamadı. Artık onlar da Kirt'in nova öncesi durumda olan bir güneşin sağladığı koşullara bağlı olduğunu öğrenecekler.»

Fife küçümseyerek,, «Forma güneşinin radyasyon özelliklerini taklide çalıştılar,» *diye hatırlattı.*

«Evet, uygun ark lambalarıyla. Bu lambalar sadece görülen tayfı ve morötesini kapsıyorlardı. Ama ya kızılötesi ışınlar? Ya manyetik alanlar? Ya elektron püskürtmeleri? Ya kozmik ışın etkileri? Ben bir fiziksel biyokimyacı değilim. Onun için bilmediğim daha birçok etken olabilir.

Ama fiziksel biyokimyacılar bu etkenleri araştırmaya başlayacaklar. Bir Galaksi dolusu uzman! Ve çözüm bir yıl içerisinde bulunacak, bundan emin olabilirsiniz. Artık ekonomi insanlardan yana. Galaksi ucuz Kirt istiyor. Bunu ele geçirdikleri ya da kısa bir süre sonra ele geçireceklerine inandıkları an Florina'nın da boşaltılmasını isteyecekler. Yalnızca insancıl tarafları ağır bastığı için değil, sonunda Kirt yetiştiren Şarklılarla yer değiştirmek, onların durumunu alt üst etmek amacıyla da.» Fife homurdandı. «Blöf bu!»

Junz, «Sen de öyle mi düşünüyorsun, Abel?» diye sordu. «Efendilere yardım ettiğin takdirde bütün Galaksi de Trantor'a bir kurtarıcı değil, Kirt tekelini destekleyen bir güç gözüyle bakacak. Bu tehlikeyi göze alabilir misin?»

Fife atıldı. «Trantor bir savaşı göze alabilir *mi?»*

«Savaş mı? Saçma! Efendi, güneşi nova «olsun olmasın, Florina'daki malınız mülkünüz, topraklarınız bütün değerini kaybedecek. Onları şimdi satın. Şimdi satın bütün Florina'yı. Trantor gezegenin bedelini öder.»

Abel üzüntüyle, «Bütün bir gezegeni mi satın alacağız?» dedi.

«Neden olmasın? Trantor'un parası bol. Galaksideki insanların güvenini kazanarak verdiğinin bin katını da alacak. Onlara yüz milyonlarca insanı kurtardığınızı söylemeniz yeterli değilse, o zaman ucuz Kirt sağlayacağınızı da açıklarsınız. Bu da bütün insanları etkiler.»

Abel, «Bu konuyu düşüneceğim,» dedi.

Junz, Fife'a baktı. Efendi gözlerini bilim adamından kaçırdı. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Fife, «Ben de düşüneceğim,» diye mırıldandı.

Junz haşin bir kahkaha attı. «Fazla düşünmeyin! Kirt öyküsü etrafa çok çabuk yayılacak. Bunu hiçbir şey engelleyemeyecek. Ondan sonra ikiniz de serbest hareket edemeyeceksiniz Şu anda daha iyi pazarlık edebilirsiniz.»

*

Kentli ezilmiş, bitmişti. Durmadan, «Doğru mu bu?» diye tekrarlıyordu. «Gerçekten doğru mu? Florina yok mu olacak?»

Junz, «Doğru.» dedi.

Terens kollarını açtı. Sonra da elleri iki yanına düştü. «Rik'ten aldığım kâğıtları istiyorsanız... onlar köydeki evimde, önemli istatistikler dosyalarının arasında. Eski dosyalar onlar. Yüz yıl *hatta daha önceki günlere ait istatistikler. Kimsenin aklına onları karıştırmak gelmez.»*

Junz, «Dinle,» dedi. «Y.U. Bürosuyla bir anlaşma yapabileceğimizden eminim. Florina'da bir adamımızın bulunması gerekiyor. Florina'lıları tanıyan, gerçeklerin onlara nasıl açıklanması

gerektiğini bilen, dünyanın boşaltılmasını organize edebilecek birinin. Göçmenlerin yerleşmelerine en uygun gezegeni seçmeyi başaracak bir kimsenin. Bize yardım eder misin?»

«Böylece kurtulacağım öyle mi? Cinayetle suçlanmayacağım? Neden olmasın?» Kentlinin gözleri birdenbire doldu. «Ben yine de kaybediyorum. Artık ne kendi dünyam olacak, ne de bir yerim. Hepimiz de kaybediyoruz. Florina'lılar dünyalarını kaybediyorlar. Sark'lılar servetlerini. Trantor'lular o serveti ele geçirme şansını, Kazanan hiç yok.»

Junz usulca, «Ancak, diye mırıldandı. «Yine de kazananlar olduğunu fark etmen gerekir. Galaksi yıldızlararası dengesizliklerden kurtulacak. Galakside her insan Kirt alabilecek. Bütün Galaksi siyasi bakımdan birleşmeye daha yaklaşmış olacak. Yani oyunu milyarlarca insan kazanmış olacak. Galakside yaşayanlar işte zafer onların!»

SONUÇ

«Rik! Rik!» Selim Junz, uzay limanında gemiye doğru yürüdü. Ellerini öne doğru uzatmıştı «Ve Lona! İkinizi başka yerde görseydim kesinlikle tanıyamazdım! Nasılsınız? Nasılsınız?»

Rik, «İstediğimiz kadar iyiyiz,» dedi. «Mektubumuzu aldığınız anlaşılıyor.»

«Aldım tabii. Söyleyin, bütün bu olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz?»

Dönerek hep birlikte Junz'un bürosuna doğru yürüdüler.

Valona kederle, «Bu sabah bizim eski köye gittik,» diye açıkladı. «Tarlalar bomboştu.» Üstünde, Florina'lı bir köylü kızının değil, İmparatorluk vatandaşı bir kadının elbiseleri vardı.

«Evet, burada yaşamış biri için çok üzücü olmalı bu. Hatta benim için bile dayanılamayacak bir durum .olmaya başladı. Ama Florina'da mümkün olduğu kadar kalmaya çalışacağım. Florina güneşinin radyasyon kayıtları çok önemli.»

«Bir yıldan daha kısa bir sürede birçok insan buradan götürülmüş. Bu da işin çok iyi bir biçimde organize edildiğini gösteriyor.»

«Elimizden geleni yapıyoruz. Rik. Ah, aslında seni gerçek adınla çağırmam gerekiyor.»

«Lütfen bundan vazgeçin. O ada bir daha alışamayacağım. Ben Rik'im. Hâlâ hatırlayabildiğim tek ad bu.»

Junz, «Uzay-analizciliğine dönüp dönmeyeceğine karar verdin mi?» diye sordu.

Rik başını salladı. «Karar verdim. Yani... o işe dönmeyeceğim. Öğrendiklerimin hepsini hatırlayamayacağım. Bu bilgi bir daha geri gelmemek üzere kayboldu. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Artık Arza dönüyorum... Ha, aklıma gelmişken. Kentliyi de göreceğimi umuyordum.»

«Onu görebileceğini sanmıyorum. Bugün kendi kendisine izin verdi. Sanırım seninle karşılaşmak istemiyordu. Kendisini suçlu hissediyor olmalı. Ona karşı düşmanca duyguların yok mu?»

Rik, «Hayır, yok, dedi. «Onun iyi niyetle davrandığını biliyorum,. Bütün yaşantımı değiştirdi ama bu birçok bakımdan iyi oldu. Bir kere Lona'yla karşılaştım.» Kolunu Valona'nın omzuna attı. Genç kadın da ona bakarak gülümsedi. Rik sözlerini sürdürdü. «Ayrıca o beni tedavi de etti. Neden bir Uzay-analizcisi olduğumu anladım. Bütün Uzay-analizcilerinin üçte birinin niçin tek bir gezegenden seçildiğini de biliyorum. Yani niçin Arzdan seçildiğini. Radyoaktif bir dünyada yaşayan bir insan korku ve güvensizlik içinde yetişiyor. Bir tek yanlış adım insanı ölüme

götürüyor. Bizim en büyük düşmanımız kendi dünyamızın yüzeyi. İşte bu yüzden endişeli tipler halini alıyoruz, Dr. Lunz. Gezegenlerden korkuyoruz. Ancak uzaya açıldığımız zaman mutlu oluyoruz. Kendimizi güvende hissettiğimiz tek yer uzay.»

«Artık böyle şeyler hissetmiyorsun, öyle mi, Kik?»

«Gerçekten hissetmiyorum. Hatta bir zamanlar öyle duygularım olduğunu bile hatırlamıyorum. Kentli, Psişik Sondasını kafamdaki endişeyi silecek biçimde ayarladı ama yoğunluk kontrolü düğmesini çevirmek gereğini duymadı. Çünkü bu endişenin yeni ve yüzeyde kalan bir duygu olduğunu sanıyordu. Kafama işlemiş Olan ve derinlere kadar inen endişenin farkında değildi. Ve Kentli, kafamdaki bütün endişeyi sildi. Bir bakıma ondan kurtulmak çektiğim azaba değerdi. Tabii endişeyle birlikte başka birçok şey de kayboldu... Artık uzayda dolaşmak zorunda değilim. Arza dönebilirim. Orada çalışabilirim. Arzın insanlara ihtiyacı var. Her zaman da olacak.»

Junz, «Biliyor musun, ne düşünüyorum?» dedi. «Neden Florina için yaptığımızı Arz'a da sağlamayalım? Arzlıların öyle korku ve güvensizlik içinde yetişmelerine hiç gerek yok. Galaksi çok büyük.»

Rik heyecanla, «Olmaz,» diye yanıt verdi. «Arzın durumu farklı. Benim dünyamın bir geçmiş var. Dr. .Junz. Biz Arzlılar dünyamızın insan ırkının beşiği olduğunu biliyoruz. Tabii çok kimse buna inanmayabilir.»

«Belki de söylediğin doğru. Ama bu konuda kesin bir şey söyleyemem.»

«İnsanlar ilk kez Arzda ortaya çıktılar. O terkedilemeyecek bir gezegen. İleride bir gün dünyamızı değiştireceğiz. Yüzeyini eski haline getireceğiz. O zamana kadar da Arzda kalacağız.»

Valona da usulca, «Ben de Arzlı bir kadınım artık,» dedi.

Rik ufka doğru bakıyordu. Yukarı Kent her zamanki gibi fazla renkliydi. Ama Sark'lılar gitmişlerdi artık. Diğerleri de öyle. Genç adam, «Florina'da kaç kişi kaldı?» diye sordu.

Junz, «Yaklaşık yirmi milyon,» dedi. «Çalışmalarımızı gitgide yavaşlatıyoruz. Bu bir dengeleme sorunu. Geride kalan insanların Florina'da geçirecekleri son birkaç aylık sürede ekonomik bir toplum olarak başlarının çaresine bakmaları gerekiyor. Tabii yerleştirme çalışmaları henüz başlangıç noktasında. Göçmenlerin çoğu hâlâ komşu gezegenlerdeki geçici kamplarda kalıyorlar. Kaçınılamayacak güçlüklerle karşılaşıyoruz.»

«Son Florina'lı bu dünyadan ne zaman ayrılacak?»

«Aslında hiçbir zaman ayrılmayacak.»

«Anlayamadım.»

«Kentli bana resmi olmayan bir biçimde başvurdu ve burada kalmak için izin istedi. Ben de bu izni verdim. Yine resmi olmayan bir biçimde. Bu olay kayıtlara geçmeyecek.»

«Kentli burada mı kalacak?» Bu açıklama Rik'i çok sarsmıştı. «Ama Galaksi Adına, neden?»

Junz, «Durumu önce ben de anlayamadım,» diye itiraf etti. «Ama demin sen Arzdan söz ederken işin içyüzünü kavradım. Kentli'nin duyguları senin duygularından farksız. 'Florina'nın yalnız başına ölmesine dayanamam,' diyor.»

BİTTİ